

ANIMORPHS™

Now, he's
one of them . . .

The Capture

K. A. Applegate

SCHOLASTIC

Tù Nhân

Series Animorphs Phần 6

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 5

ÁT CHỦ BÀI

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

TRÊN ĐỀ DƯỚI BÚA

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

CHƯƠNG 19

CHƯƠNG 20

CHƯƠNG 21

CHƯƠNG 22

CHƯƠNG 23

CHƯƠNG 24

CHƯƠNG 25

TẬP 5: THÚ SĂN MỒI

1. Người kể chuyện:

Marco

2. Nội dung:

Ax muốn quay trở về lại quê nhà và cần một con tàu. Hội Animorphs lập kế hoạch đánh cắp một tàu Lưỡi Rìu của bọn Yeerk. Cả nhóm quyết định biến thành kiến để thâm nhập vào nhà Chapman, “mượn tạm” thiết bị suy chuyển không gian Zero cho Ax. Kế hoạch đánh cắp tàu Yeerk của Hội bị phá sản vì Ax đã dùng không đúng ngôn ngữ hiện tại của bọn Yeerk. Cả Hội bị Visser Ba bắt lên tàu Lòng Chảo, nhưng lại được Visser Một - kẻ có mâu thuẫn chính trị cá nhân với Visser Ba - giúp chạy trốn. Cả nhóm đã về lại được Trái Đất an toàn. Và Marco phát hiện ra một sự thực đau lòng: Visser Một chính mẹ của cậu.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Người hoá thú: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax - người Andalite - em trai của Elfangor

Visser Ba

Visser Một - mẹ của Marco

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Tôm hùm, Kiến

Marco: Tôm hùm, Kiến

Rachel: Kiến

Cassie: Kiến

Tobias:

Ax: Tôm hùm, Kiến, Điều mướp phương Bắc

5. Những lối hình được sử dụng:

Jake: Tôm hùm, Kiến, Chim ưng Peregrine, Cọp Siberi

Marco: Khỉ đột, Tôm hùm, Kiến, Mòng biển

Rachel: Kiến, Đại bàng đầu bạc, Voi Phi châu

Cassie: Kiến, Mòng biển, Sói

Tobias:

Ax: Người, Tôm hùm, Kiến, Điều mướp phương Bắc

ÁT CHỦ BÀI

CHƯƠNG 1

Tôi là Jake.

Thế giới hiện tại của tôi đầy rẫy kẻ thù rình rập, thậm chí còn ngồi đối diện với tôi ở bàn ăn điểm tâm vào một sáng thứ Bảy nọ, và đó là lúc mà một phần câu chuyện tôi sắp kể bắt đầu.

"Ê, chú lùn, tính làm gì đó?" Tom cất tiếng hỏi khi tôi vừa ngồi vô bàn. Đó là cái kiểu ảnh vẫn thường gọi tôi. Thật ra, so với tuổi, tôi thuộc loại to xác, chả kém Tom bao nhiêu, thế nhưng ảnh vẫn gọi tôi theo cái lối cà giỡn như thế từ nhiều năm nay.

"Chả làm gì đặc biệt cả," tôi đáp. "Còn anh thì sao?"

"Ờ, anh sắp đi họp..."

"Họp nhóm Chia Sẻ hả?" tôi cố lấy giọng tỉnh.

Nhóm Chia Sẻ bề ngoài có vẻ như là một tổ chức liên kết các nam nữ hướng đạo sinh, nhưng thật ra đó là một tổ chức trá hình của bọn Yeerk. Lãnh đạo của nhóm Chia Sẻ toàn là những tên Mượn xác có vai vế.

"Đúng vậy. Bọn anh sẽ dọn dẹp công viên. Cũng phải đóng góp chút công sức cho cộng đồng chứ. Sau đó cả nhóm bọn anh sẽ xơi thịt nướng."

Tom nghiêm nghị nhìn tôi. "Nè, chú lùn cũng tham gia cho vui đi. Như vậy anh em mình sẽ có nhiều dịp đi chung với nhau hơn."

Tôi nghe Tom nói mà muốn bênh. Tôi cố không tỏ thái độ gì. Chẳng phải là anh Tom đang nói mà là tên Yeerk trong đầu ảnh đang rủ rê tôi. Tên Yeerk đó đang muốn chiếm đoạt cơ thể của tôi đem làm quà cho một chiến hữu Yeerk của hắn.

"Để dịp nào đó em sẽ tham gia," tôi nói cho phải phép. "Còn khuya nha..." tôi thầm nhủ.

Tôi làm cho mình một ly ngũ cốc. "Anh định đi bao lâu?"

"Nguyên buổi sáng nay. Ba mẹ đi chơi quần vợt rồi đó, cả cái nhà này thuộc chú. Tha hồ mà

quầy nha."

"Xời..." tôi múc một muỗng ngũ cốc đưa lên miệng.

Phải kèm chế lăm tôi mới không sừng cồ với Tom, không nói toẹt vào mặt anh rằng tôi đã biết tổng mọi thứ về anh, biết anh là ai, biết anh đang làm trò gì.

Chí ít tôi cũng biết rõ một số điều anh đang làm. Tôi đã dò xét Tom bấy lâu nay. Anh đang leo nhanh lên hàng đầu lĩnh của nhóm Chia Sẻ. Anh là một tên Mượn xác rất trung thành. Con sên Yeerk trong đầu Tom đã được thăng chức.

Và Tom đang tham gia vào một kế hoạch mới, một kế hoạch cỡ bự.

Một kế hoạch mà tôi phải ngăn chặn. Cho dù là...

"Thoải mái nhe, chú lùn." Tom tạm biệt tôi bằng cái giọng thường ngày của anh.

Tom đi khỏi. Tôi rảo khắp nhà, lục vô từng phòng một để coi còn ai ở đó không. Rồi tôi lôi từ ngăn kéo bàn học ra một chiếc hộp quẹt nhỏ. Có những tiếng sột soạt phát ra từ trong đó, tôi mở nhẹ cái hộp.

Tôi rùng mình.

Trong hộp là một con gián bự, thuộc loại bánh bao nửa đó. Nó màu nâu, trông bóng loáng, dài cỡ hơn hai phân.

Hai cọng râu của nó khua rối rít. Nó đang tìm đường thoát ra ngoài, nhưng lối thoát đã bị tôi lấy tay chặn lại.

Tôi cảm thấy mấy cọng râu của nó cù nhẹ nhẹ trên lòng bàn tay tôi. Nó đang rúc tới, tìm lối thoát.

Tôi tập trung vào con gián. Suy nghĩ về nó. Hình dung ra nó.

Con gián ngừng ngo nguậy, nằm im thín thít. Nó không chết, mà chỉ lặng đi thôi. Con thú nào cũng y vậy khi bạn thâm nạp ADN của chúng.

Tôi thò hai ngón tay vào chiếc hộp để sờ nó dễ hơn. Tôi cảm thấy thân hình nó cứng cứng, ram ráp. Tôi lại rùng mình...

Tôi đang chuẩn bị để biến thành gián. Đó sẽ là cách lý tưởng để đột nhập vào tòa trụ sở mới của nhóm Chia Sẻ. Cuộc họp ban chấp hành của nhóm này sẽ diễn ra trong vài ngày tới. Tôi muốn có mặt ở đó. Nhưng gần đây bọn Yeerk đã trở nên rất cảnh giác...

Chúng biết bọn tôi đang ở quanh quần đầu đây. Chúng tưởng bọn tôi là một nhóm các chiến binh Andalite - những kẻ thù có khả năng biến hình đang săn lùng chúng, chống lại chúng, quấy phá chúng, đôi khi làm cho chúng tổn thất nặng nề.

Anh Tom của tôi... Lẽ nào tôi đang tâm hủ diệt anh?

"Việc gì mình phải quyết chuyện đó ngay lúc này nhỉ." tôi lớn tiếng nói một mình. "Lo vụ biến thành gián đi rồi hăng tính."

CHƯƠNG 2

Tôi chẳng hào hứng gì với chuyện biến thành gián, nhưng để đột nhập vào một tòa nhà được canh giữ nghiêm ngặt thì đội lốt gián có lẽ là cách hay nhất. Gián có thể bò lung tung bất cứ đâu.

Các bạn cũng thừa biết điều này mà.

Tôi tổng con chó Homer ra ngoài sân, kéo rèm phòng ngủ lại cho trong buồng thiết là tối.

"Thiên địa ơi, giải sầu kiểu gì kỳ vậy nè," tôi làu bàu. Có nên gọi Marco tới không ta? "Thôi, dẹp đi," tôi tự bảo. "Làm một mình cho rồi."

Mấy đứa bạn nó, đứa nào cũng đã mệt dừ. Gần đây, bọn tôi cực quá chừng rồi. Quá nhiều trận xáp lá cà rồi. Phải để tụi nó nghỉ ngơi một chút chớ! Đã đến lúc phải lo toan mấy chuyện thường ngày, như chuyện học hành chẳng hạn. Không thể để điểm số tuột dốc nữa...

Với lại, vụ này tôi phải tự quyết lấy thôi. Tom là anh ruột của tôi mà.

Tôi hít một hơi thật sâu, rướn người lên, rồi hít thêm một hơi sâu nữa.

"Rồi đó, Jake." tôi nói. "Tới luôn đi!"

Sai lầm đầu tiên của tôi là đứng trước một tấm gương dài tới đất.

Tối thì tối thiệt đó, nhưng ánh sáng trong phòng vẫn đủ để tôi trông thấy những biến đổi.

Đúng là sai lầm nghiêm trọng vì biến hình không bao giờ là cảnh dễ coi...

Cảm giác đầu tiên là sự co rút. Nó cũng na ná như thể bạn đang rơi xuống, rơi hoài, rơi mãi. Tôi nhìn vào gương thấy mình thu nhỏ lại. Cũng không đến nỗi quá ẹ như tôi tưởng.

Gớm nhất là làn da tôi bỗng dưng phủ một lớp giáp màu nâu, tạo thành lớp vỏ của con gián.

"Ááááá!" tôi hét lên sừng sốt.

Các ngón tay của tôi nhập lại thành một cái cẳng gián khúc khuỷu. Hai cọng râu tòi ra ở vầng trán. Chúng mọc dài ra mãi, rồi vênh ngược ra sau, y như bị gió thổi.

Eo của tôi thắt lại, phần thân dưới phình to ra, tạo nên cái bụng côn trùng vừa bự lại vừa căng. Nó phồng rộp lên rồi ngấn ra làm nhiều khấc màu nâu nâu vàng vàng, trông na ná như người bán xe trong lô-gô của hãng Michelin.

Rồi khi chỉ còn cao chừng ba tấc, tôi cảm thấy những đốt xương cuối cùng đang tan biến. Cột sống của tôi rút lại kêu ken két. Rồi bất chợt, tôi nghe có tiếng lóc bóc khi lục phủ ngũ tạng của tôi bị hút mất cái giá đỡ.

Xương xẩu của tôi biến đi đâu mất cả.

Đó cũng là âm thanh cuối cùng tôi nghe rõ trước khi đôi tai và thính giác loài người của tôi cũng bay biến mất tiêu.

Tôi thấy mình hầu như là điếc đặc. Và khi cặp mắt tôi thu nhỏ lại, các võng mạc bị biến dạng, thì tôi cũng hầu như mù tịt.

Lớp vỏ của tôi trở nên cứng cáp hơn, nhám hơn và khỏe hơn. Những chiếc cánh dòn dòn và bóng nhoáng phủ suốt phần lưng tôi. Chúng chồng lên nhau ở các mép, như những mảnh kim loại của một bộ áo giáp.

Mấy cái cẳng phụ đột nhiên tòi ra từ ngực tôi. Có điều là ngực tôi cũng chả còn là ngực nữa. Tôi trở thành một con gián gù gù, dài cỡ tắc rươi với vài lọn tóc nâu còn đang trong quá trình tan biến, trong khi cặp mắt thì ít nhiều vẫn là mắt người.

Đẹp thấy mà ghê!

Và rồi, tôi mất luôn cặp mắt. Phải một giây sau tôi mới nhận ra rằng mình vẫn còn thấy đường. Ủa? Tôi vẫn thấy, nhưng hồng còn thấy theo kiểu người nữa.

Một ngọn núi kỳ lạ, nhấp nhô, đang vây bọc xung quanh tôi: đó là quần áo của tôi. Chúng trông rất khác: đại thể như là màu xanh lam, xanh lục, và màu xám. Thật khó mà mô tả được. Tôi nào nhìn được xa gì cho cam, chỉ được vài tắc thôi hà. Và những thứ tôi thấy đều vỡ vụn thành hàng chục hình ảnh li ti. Tôi thấy những mẫu nhỏ của bức tường bằng sợi khổng lồ: thì ra đó là đôi vớ của tôi. Hai đường hầm tối thui kết bằng những thanh dày cùi thoát trông như khối bê-tông gợn sóng nhiều lớp: hóa ra là hai ống quần jeans của tôi.

Các thớ thắm giờ đây có màu xanh-xám, trông bự như những sợi dây thừng khiến tôi thật khó di chuyển...

Tôi cảm thấy bộ óc gián trỗi dậy. Tôi đã từng trải qua vụ này. Tùy theo con vật mà mỗi lần nó mỗi khác.

Đôi khi là sự bật phát nổi sột sệ và những năng lượng thô sơ làm choáng ngợp bộ não người, khiến tôi cảm thấy như loạn trí.

Nhưng bộ não gián thì không thế. Nó không thấy đói gì lắm. Không thấy sợ gì lắm. Con gián rất là... bình tĩnh, tự tin và chả lo lắng gì cả.

Tôi bật cười. Ý tôi nói là tôi cười trong đầu vì giờ này tôi làm gì còn miệng, còn cuống họng hay còn tất cả những gì cấu thành được nụ cười?

Tôi đã uống công lo rằng con gián chứa đầy những năng lượng và sự sợ hãi. Thế mà giờ đây cái cảm giác chủ yếu lại là sự ngơ ngẩn.

Bộ não gián đang muốn đánh một giấc.

Tuyệt, tôi tự nhủ. Gián thô thiển thật đó, lại gớm guốc nữa... Marco và mấy đứa kia sẽ ghét vụ làm gián này lắm, nhưng giá mà bọn nó biết làm gián thoải mái cỡ nào...

CÓ RUNG ĐỘNG!

Phải chuẩn bị. Phải sẵn sàng. Cái gì vậy ta? Phải chuẩn bị mới được.

ÁNH SÁNG! ÁNH SÁNG! ÁNH SÁNG

CHƯƠNG 3

CHẠY! Phải chạy khỏi ÁNH SÁNG!

Giả sử bạn đang ở trên một chiếc xe đua đang xả hết tốc độ tại vòng đua Indianapolis 500.

Và rồi thay vì ngồi trên đó, bạn bị cột nằm úp mặt dưới gầm xe. Mũi của bạn chỉ cách mặt đường có vài ly và bạn đang phóng với tốc độ một trăm tám chục kilômét giờ.

Khi tôi chạy thì nó là vậy đó. Mấy cái căng gián của tôi khua ào ào giống như mấy nhân vật trong phim hoạt hình. Tôi vọt ra khỏi đồng quần áo nhàn nheo chất đồng. Tôi vọt băng qua tấm thảm. Tôi như được gắn tên lửa.

Ai đó vừa bật đèn trong phòng tôi, ánh sáng vừa lóe lên thì bộ não gián của tôi cũng mất hết sự bình tĩnh và nghỉ ngơi.

Vềềềoooo! Ba dặm một giờ! Đó là một tốc độ kinh khủng khi chiều dài của bạn chỉ có hơn hai phân.

Có rung động... có rung động... Có rung động...

Tiếng bước chân nện rầm rập ở trên sàn. Nó truyền rung động lên mấy chiếc căng của tôi. Bộ óc gián tí tẹo hiểu ý nghĩa các rung động đó. Có con gì rất bụi, bụi kinh khủng, đang rảo bước đầu đây.

Nó đang săn đuổi tôi! CHẠY!

Vềềềoooo! Lại băng qua tấm thảm. Ý! Có bức tường!

Leo lên ư? Hay sang trái? Sang phải? Đường nào đây?

Có rung động... Có rung động... Rung động...

Chờ chút! Có cái khe đây nè! Nó chả lớn gì lắm. Chỉ vừa đủ chỗ để lách vào một phần tư cơ thể. Không cách chi lọt được vào.

Có lọt được không nhỉ?

Bụng tôi dán sát mặt sàn. Lớp vỏ cánh cứng cứng cựa vào đáy tấm ván ốp tường. Nhưng tôi chẳng giảm tốc là bao.

Tôi đã ở trên tường! Ha! Con vật bụi làm rung chuyển nền nhà kia còn khuya mới bắt được tôi. Ở đây, tôi được an toàn rồi. Một cây đinh bụi cỡ thân cây lòi ra từ tấm gỗ. Tôi đi bọc quanh nó.

Ở hai bên, tôi thấy những rãnh sáng thẳng tắp chạy dài mút mắt. Đó là những cái khe phía dưới tấm ván tường. Ở một bên có một tấm dày và bóng lộn với các mép gỗ ghè dằm thẳng vào tường: rìa của lớp gạch nhà bếp.

Ở tuốt trên cao, tôi thấy những ánh sáng khác, tròn trịa và đỡ chói hơn. Đó là những chiếc lỗ, nơi đường ống xuyên vào tường.

Ááááá!

Có con gì di chuyển! Nó đang sát lại gần! Má ơi, gớm quá! Con gián!

Bình tĩnh lại coi, Jake! Tôi tự nhủ. Mà cũng là con gián mà. Thế nhưng, tôi vẫn chẳng muốn phải đối mặt với một con gián thiệt sự chút nào. Nó ở ngang tầm mắt tôi. Mấy cọng râu của nó sờ soạng tôi, quét lên người tôi, khẽ chạm vào những cọng râu của tôi.

Chúng tôi đang chào hỏi nhau... Đó là cách nói "khỏe không?" của loài gián. Thiệt tình mà nói, nó cũng chẳng ra câu "khỏe không? nữa" Có lẽ phải hiểu nó là câu "Ừa, cậu cũng là gián à?"

Giờ đây, giữa bóng tối trong kẹt tường, tôi thấy bình tĩnh hơn. Nỗi sợ đã bay biến đâu mất. Đó là tại ánh sáng lóe lên quá bất ngờ. Và cũng tại sự rung động nữa.

Tôi vẫn cảm thấy sự rung động chớ, nhưng giờ thì nó khác trước rồi. Nó đã ở xa lắc.

Thôi, làm gián thế là quá đủ rồi. Đã đến lúc phải tìm chỗ nào an toàn hoàn hình trở lại coi xem ai đã vào phòng tôi.

Họ vào phòng tôi làm chi vậy cà? Kẻ đó mà đến sớm hơn vài phút chắc đã bắt quả tang tôi đang biến hình nửa chừng. Sao mà tôi ngu quá! Ngu gì đâu mà ngu!

Tôi đâu thể hoàn hình lại đây? Ra nhà xe chẳng? Ờ, phải đó, ra nhà xe. Ở đó không có tấm gương nào, và tôi sẽ khỏi phải ngắm cái cảnh hoàn hình của mình...

Đi qua nhà bếp, chui dưới cánh cửa hậu: ra nhà xe phải đi lối đó thôi.

Tôi bò lại cái khe sáng ở trước mặt, lần ra bếp. Rồi tôi bò tiếp lên gờ của lớp gạch. Tôi đút cái đầu và mấy cọng râu ra ngoài tấm ván ốp tường. Các rung động đã rời xa, đến phòng khác rồi.

Tôi chui ra khỏi khe. Trên đầu tôi là một hẻm núi cao chưa từng thấy. Nó vút lên mãi, lên mãi, vượt ra khỏi tầm mắt của tôi. Hai bức tường song song cách nhau một khoảng gấp vài lần cơ thể tôi. Phải rồi: cái tủ lạnh. Tôi ở đằng sau cái tủ lạnh. Một bên khe núi là tường bếp, bên kia là mặt sau cái tủ lạnh.

Chỗ này phải quét dọn mới được. Bụi bặm gì đâu mà dày như... bộ sa-lông.

Nhưng không sao. Chuyện nhỏ mà. Tôi đi lần theo tấm ván ốp tường. Đi sang bức tường ngang. Quẹo phải một chút là đụng cánh cửa ngay ấy mà.

Không có vấn đề gì hết. Tôi làm chủ tình thế được rồi đó.

Có cái gì đó trông như đường hầm của một cây cầu cổ lỗ sĩ. Hừm. Chắc đó là một hộp quẹt xài rồi.

Tôi rón rén sáu cái cẳng khúc khuỷu, bước vào trông.

Ý! Sao không đi được nữa vậy nè.

Chuyện quái gì thế này?

Tôi bỏ chạy.

Nhưng cẳng tôi kẹt mất tiêu rồi.

Tôi cố chạy lần nữa. Tôi rút được một căng, nhưng mấy căng kia vẫn kẹt cứng. Chuyện gì vậy nè trời... tôi dọ dầm xung quanh bằng mấy cọng râu.

Giờ thì cả râu tôi cũng kẹt nốt!

Tôi không sao ngộ nguây được. Tôi bị dính cứng ngắt rồi!

Tôi đã bị sa bẫy!

CHƯƠNG 4

"Rồi sao nữa?" Rachel hỏi dồn. "Nó là cái gì vậy? Anh làm sao mà để mắc bẫy vậy hả?"

"Mình biết là gì rồi." Marco cười nhạo. "Chàng Jake nhà ta nhập phòng khách sạn mà hồng cách chi trả phòng được."

Tôi gật đầu. "Đúng vậy, đó là tấm keo bẫy gián Roach Motel (khách sạn gián). Mình vướng vào một tấm Roach Motel, thế mới chết chứ. Mình leo lên tấm giấy dính đó, má ơi, thế là hết cục cựa. Sợ mất hồn luôn."

"Nè, bồ làm quảng cáo cho công ty Roach Motel được lắm đó," Marco gợi ý. "Nghe tui đi, người gián, kỳ này hốt bạc à nhe."

Lúc này là buổi chiều của cái ngày hóa gián đó. Cả bọn - tôi, Rachel, Marco, Tobias và Cassie - hội nhau ở nhà Cassie, trong cái Đường Hồi sức Thú hoang. Như thường lệ, nơi đây có đầy những cái lồng nhốt thú. Thỏ nè, cáo nè, hươu con nè. Rồi thì là đại bàng, thú có túi, bồ câu... Tất cả đều đang bệnh hoặc đang bị thương. Một số đã hồi phục và chuẩn bị được đem thả.

Bọn tôi đang ngồi lẩn lóc quanh một ụ rơm và một đồng bịch thức ăn, trừ Tobias đang đậu trên thanh xà tuốt trên cao, và Cassie đang bận cho mấy con thú ăn.

Bọn nó đùa nào cũng nghĩ cái vụ hóa gián của tôi là nhộn.

Chỉ trừ Cassie. Chỉ Cassie là không thấy cười. Nhỏ nhìn tôi bất mãn. "Jake nè, bồ phải hiểu rõ việc đó hơn ai hết chứ."

Nhỏ nói đúng. Thì tôi cũng biết vậy chứ. Nhưng tự nhiên tôi lại muốn tỏ ra cứng đầu.

"Làm gì dữ vậy. Mình chỉ muốn thử lột gián để coi có xài được không thôi mà."

Cassie chẳng thèm nghe tôi biện bạch. Nhỏ đặt cái xô xuống đất, đeo găng bảo hộ vào, rồi bước tới dí thẳng một ngón tay vào mặt tôi.

"Mềng ơi," Marco lẩm bẩm. "Thằng Jake nó lâm nguy tới nơi rồi."

"Ờ, nguy to nữa là khác," Rachel nhất trí.

"Jake," Cassie lên giọng. "Đừng có làm vậy nữa nha. Cậu là thủ lĩnh của cả nhóm, cậu không

được làm vậy nữa đâu đấy. Chớ có bao giờ thử một dạng biến hình mới mà không có đứa nào trong bọn tớ ở đó. Cậu hiểu chưa vậy?"

"Cassie, mình mới chỉ..."

"Thôi đi. Đừng nói với mình là cậu mới chỉ. Không được làm vậy nữa, có thể thôi."

Tôi gục gặc cái đầu. "Được rồi mà Cassie. Mình xin lỗi."

Rachel huýt sáo ra vẻ thích chí. "Cassie mà cũng dữ dằn ra phết. Công nhận vụ này mới à nhe."

"Tui thấy nuối tiếc cái thuở xa xưa, hồi Cassie còn ngọt ngào," Marco châm chích. "Hổng ngờ giờ lại như vậy. Vớ lại, ngó thử coi! Nhỏ đang xoắn công lao tới kìa."

Cassie phớt lờ. Nhỏ chỉ ném sang tôi một cái nhìn rất riêng tư, chỉ có hai đứa tôi mới hiểu được. Tôi hiểu cái nhìn đó có nghĩa gì.

Hai đứa tôi đã cùng trải qua nhiều gian truân lắm rồi. Cả mấy đứa kia cũng thế. Bọn tôi đã trở nên rất thân thiết với nhau.

Với tôi, Cassie là một nhỏ bạn rất hay. Đơn cử một việc nhỏ phải lo toan đủ mọi thứ là đủ nề rồi. Nhà kho trong trang trại nhà Cassie hiện là Dưỡng đường Hồi sức Thú hoang. Ba mẹ nhỏ đều là bác sĩ thú y. Ba nhỏ phụ trách cái Dưỡng đường này, công việc chính của ông là chăm sóc mấy con thú hoang bị thương, từ cá ngựa cho đến chồn... Cassie phụ ba làm đủ mọi thứ, trừ chuyện mổ xẻ. Nhưng tôi dám cá là nhỏ mà muốn mổ thì cũng mổ được ngon lành.

Về bề ngoài mà nói thì... Cassie trông cũng rất xinh. Chỉ không được cao lắm thôi. Nhỏ chỉ đứng đến cằm tôi thôi hà, nhưng đó là vì tôi cao quá khổ. Nhưng bạn biết đó, nhỏ đâu có giống mấy đứa con gái nhỏ nhắn, yếu điệu? Khi hình dung Cassie, tôi thường tưởng tượng nhỏ mặc bộ đồ bảo hộ, mang giày cao cổ vì suốt ngày tôi thấy nhỏ làm việc chẳng rời tay ở trang trại.

Rachel tiếp tục tra vấn tôi: "Rồi sao nữa? Kể nốt đi chớ! Anh làm cách nào thoát ra khỏi cái khách sạn gián đó trước khi hết thời gian biến hình vậy? Thì bây giờ em thấy anh là người rồi nè."

"Gần gần là người thôi." Marco xỏ xiên.

Tôi nhún vai. "Chuyện là vậy, anh bị dính ở đó một hồi, cố vùng vẫy thoát ra nhưng hổng được. Chính lúc đó anh mới bắt đầu nhận ra ý nghĩa của các rung động ban nãy. Một số rung động chính là âm thanh. Có ai đó đang nói chuyện."

"Ai vậy?" Marco hồi hộp hỏi.

"Ba mẹ mình chứ ai. Ba mình chơi quần vợt bị trật gót cho nên hai người mới về sớm rồi vô phòng mình để tìm cuốn băng dán mình vẫn để trong ngăn kéo. Chính hai ông bà đã bật đèn. Nói tóm lại là mình còn biết làm gì nữa? Mình đâu có muốn bị kẹt luôn trong lối gián, vì vậy khi biết ba mẹ đã về phòng là mình hoàn hình luôn."

<Khoan đã. Nhưng bồ ở sau cái tủ lạnh mà?> Tobias hỏi bằng ý nghĩ.

"Ừ. Mà nó chặt thiệt nhe. Nhưng khi mình bự lên thì mình đẩy cái tủ lạnh nhích ra được vài phân. Trời, mình cứ nghĩ nó ép mình ngộp thở luôn. Rồi khi mình vừa kịp hoàn hình xong thì mẹ mình lại bước vô mới ác chớ."

Cả đám cúi đầu lại.

"Cái gì?" Cassie thấp thỏm hỏi. "Mẹ bồ bước vô? Có thấy gì không? Có nói gì hả?"

"Này nha, mẹ mình chỉ thấy có cái đầu mình thôi hà. May quá nó trở lại bình thường rồi. Bà hỏi mình vậy nè: "Jake hả? Con chui ra sau tủ lạnh làm trò khỉ gì vậy? Sao đầu tóc lại dính cả tấm Roach Motel lên đầu thế kia?"

Hình dung ra cái cảnh đó, cả bọn cười phá lên.

Marco là đứa đầu tiên thôi cười. Nó nhìn xéo tôi, cái kiểu nhìn mỗi lần nó ngờ tôi còn giấu giếm chuyện gì đó.

"Téo thiệt đó nghe, Jake," nó nói. Nhưng bồ chưa kể vì có gì bồ biến thành gián. Đừng nói là bồ luyện tập cho vui à nhe."

Tôi cũng ngưng cười. Sớm muộn gì cũng phải khai thiệt với bọn nó thôi.

"Thôi được. Chuyện là vậy: mình mới biết được rằng Tom đang trở thành một nhân vật quan trọng của bọn Yeerk. Trong nhóm Chia Sẻ ảnh chỉ đứng sau lão Chapman về cấp bậc thôi."

Rachel huýt sáo nho nhỏ.

Chapman là ông hiệu phó trường tôi. Ông ấy đã là một kẻ Bị mượn xác như anh Tom của tôi vậy. Ông ấy, hay đúng ra là tên Yeerk trong đầu ông ấy là tên Mượn xác vai vế nhất mà bọn tôi biết.

"Tom rất thận trọng, không để mình và ba mẹ nghe ngóng hay nghi ngờ gì," tôi nói tiếp. "Nhưng đôi khi ảnh cũng liên lạc bằng điện thoại ở nhà. Mình có kiểm tra số điện thoại gọi đi nên biết được một số người mà ảnh gọi."

Marco bật cười. "Bá cháy. Jake mà cũng là siêu điệp viên nữa đó. Hay thiệt!"

<Thế ảnh gọi cho ai vậy?> Tobias thắc mắc.

"Cho mấy ông bác sĩ. Năm ông lận nhe. Mình tìm họ trong niên giám điện thoại. Tất cả đều làm việc tại cùng một bệnh viện, cùng một chuyên khoa, do một người tên Berman điều hành. Berman là một trong các bác sĩ mà Tom gọi tới."

Tôi im lặng vài phút để sắp xếp lại các thông tin.

"Chờ đã," Rachel nói. "Anh nói là bọn Yeerk đang kiểm soát cái bệnh viện đó hay một chuyên khoa ở bệnh viện đó chứ gì? Tại sao chúng lại muốn nắm giữ một bệnh viện nhỉ?"

Tôi lưỡng lự. Tôi không biết mình đoán có đúng không nữa. Có thể là tôi chỉ tưởng tượng ra mà thôi.

Nhưng, vốn là bậc thầy của khoa tưởng tượng. Marco đã hình dung ra từ đời nào.

"Má ơi! Chúng dùng cả bệnh viện để thu nạp các vật chủ nữa hả trời. Người ta nhập viện để cắt amidan hay để bó cái tay gãy. Và rồi khi xuất viện, người ta hổng còn là bệnh nhân nữa mà là một kẻ Bị mượn xác!"

CHƯƠNG 5

Tối hôm đó, Tom về nhà muộn. Người ảnh đầy mùi khói và mùi nước sốt thịt nướng.

Ba, mẹ và tôi đã ngồi vào bàn dùng bữa tối. Ba gác cái chân bị trật gót lên một chiếc ghế. Cả nhà đang dùng thịt gà chiên với khoai tây và rau.

Tom vừa bước vào cửa bếp, mẹ tôi đã cất tiếng hỏi: "Tom, vụ dọn dẹp vệ sinh ra sao rồi? Trong chương trình tin tức mẹ thấy có tường thuật chút đỉnh đó."

Tom bước vào phòng ăn rồi kéo ghế, ngồi đối diện với tôi. "Tốt lắm mẹ à. Bọn con chất đầy rác, canh khô và mấy thứ linh linh vào hai cái thùng thiết bị... Ủa, cái chân ba bị sao vậy?"

Ba tôi nhăn mặt. "Ba cố với một trái bóng mà lẽ ra không nên với. Thế là nó trật khớp."

"Con ăn đủ chưa?" mẹ hỏi Tom.

Tom vỗ vỗ bụng. "Thịt băm nè, xúc xích nè, thịt gà nè. Dĩ nhiên là không ngon lành bằng gà mẹ nấu đâu."

"Là ba con nấu đấy. Ông nấu bằng cách gọi điện đặt hàng ở tiệm Gourmet Express."

"Nhưng ba có công bỏ lò vì ba món nước sốt," ba tôi nói. "Thì cũng coi như là nấu vậy."

Tom nháy mắt với ba. "Thế thì món thịt nướng của bọn con ăn đứt món gà của ba rồi. Ở đó con ăn ngon miệng ghê lắm."

"Nhưng con làm gì được xoi món tráng miệng," ba nói. "Và cả bánh phô-mai nữa chứ. Của tiệm Santorini đang hoành đó nha."

"Ý, tiệm Santorini hả?" Tom làm bộ rên rỉ. "Thôi con rút lui vậy. Ba bỏ qua cho con đi nha. Con mê cái tiệm Santorini đó lắm."

Con Homer chạy xộc vào. Nó cảm thấy đã đến giờ đớp mấy món ăn thừa. "Ê, Homer." Tom nói. Ảnh gãi gãi sau tai nó và con Homer sung sướng ngó cặp mắt ngậy ngậy của nó ra. Cái lưỡi nó thè lè, le dài ra khỏi miệng.

Một khung cảnh rất đời bình thường. Quanh một bàn ăn cũng hết sức bình thường. Đố ai nhìn cảnh đó mà đoán được sự thật. Ai mà biết nổi trong đầu anh tôi lại chứa một giống người ngoài Trái Đất, một sinh vật đến từ hành tinh khác.

Tôi đã hỏi Ax vụ đó ra sao. Ax là người Andalite mà bọn tôi đã cứu thoát từ đáy đại dương. Giờ thì anh là một thành viên của nhóm bọn tôi.

Tóm lại là tôi đã hỏi Ax về việc con sên Yeerk sống trong đầu người như thế nào. Ảnh đã giải thích rất rõ. Nào là chúng biết cách xếp dẹp cái cơ thể như loài sên của chúng. Nào là chúng luồn vào những nếp và những rãnh của não người. Chúng tan ra thành một chất lỏng tràn vào mọi góc ngách trong đầu. Chúng quán cơ thể chúng quanh bộ não, rồi nối các nơ-rôn của chính chúng với nơ-rôn người.

Tom nhận ra tôi đang quan sát ảnh.

"Nè, có chuyện gì vậy, chú lùn?"

Tôi choàng tỉnh. "Cái gì? A, chả có chuyện gì đâu. Em đang suy nghĩ ấy mà."

"Chú đang nhìn anh đăm đăm. Nhìn trán của anh à."

Tôi cố rặn cười. Bộ óc tôi mở hết công suất để tìm một câu đùa. "Vây hả? Em tưởng em đang nhìn vào hư không thôi mà. Ờ, mà thiệt, hư không với lại cái đầu anh thì có khác gì nhau đâu?"

Thành công rồi. Tom vớ lấy một khoanh bánh mì liệng thẳng vào tôi. Tôi chớp được nó vừa kịp, chút xúu nữa là bị trúng ngay mặt. Trong một tích tắc, tôi và Tom trân mắt nhìn nhau.

"Đừng có ném thức ăn," ba tôi lên tiếng. "Phải tội đó nhe."

"Vâng," tôi nói. "Anh Tom chậm chạp thí mồi, làm sao ném trúng con. Ảnh ngày một chậm à nhe. Hết ngon lành rồi."

Tom nhú mày. "Đừng làm tới nhe, nhóc."

Tôi mỉm cười. Đó là một nụ cười giả tạo nhưng được vậy là tôi đã cố hết cỡ rồi đó. "Hồi còn trong đội bóng rổ anh nhanh nhẹn hơn nhiều. Ai biểu cứ đi chơi với nhóm Chia Sẻ, ăn thịt nướng với khoai tây. Thảo nào phản xạ của anh ngày một tệ."

Bạn biết không, hồi trước, đời nào Tom để tôi nói thế. Ảnh chẳng để tôi cự cãi lại ảnh thế này đâu. Ảnh sẽ kẹp lấy đầu tôi và dần cho một trận ra trò đến khi nào tôi van xin ảnh buông tha cho.

Nhưng giờ thì ảnh chỉ nở một nụ cười lạnh lùng và khó hiểu.

Có lẽ vì ảnh đã thay đổi. Có lẽ vì tôi đã thay đổi. Sự im lặng kéo dài mất mấy phút giữa tôi và anh. Ba mẹ tôi cảm thấy bối rối nên bắt đầu gợi chuyện nói với nhau.

"Con phải đi làm bài tập đây," cuối cùng, tôi nói. "Con xin phép rút được không ạ?"

"Lát nữa nhớ trở xuống ăn bánh phô-mai nhe con," mẹ tôi nói.

Tom bám theo, giữ tôi lại ở cầu thang. "Anh không hiểu tại sao chú ghét nhóm Chia Sẻ dữ vậy," ảnh nói. "Ở trường của chú có khối đứa tham gia nhóm bọn anh đó."

"Chắc tại em không thích chơi nhóm."

"Vây thì đừng có đâm thọt thứ gì mà chú chưa hiểu. Thế trong khi bọn anh dọn dẹp ngoài công viên bữa nay, chú làm được trò trống gì không nào?"

Tôi dừng lại, quay ra đối mặt ảnh. Tôi đứng trên ảnh một bậc thang. Mắt chúng tôi ngang tầm nhau. "Em hả? Chả làm trò trống gì cả. Chỉ đi chơi với thằng Marco, thế thôi."

"Sai rồi, chú lùn," Tom nói. "Có nhiều thứ còn hay hơn là đi chơi với thằng Marco, còn đã hơn cả tham gia mấy đội bóng chán phèo nữa đó. Toàn là việc trọng đại không hà. Chú có thể là một phần của cái gì đó... lớn lao hơn. Chú có thể tham gia làm việc lớn chứ không chỉ mãi là một thằng nhóc chả ra gì."

Tom nhìn tôi vẻ thống thiết. Như là ảnh muốn nói với tôi điều gì ghê gớm lắm. Như là ảnh

muốn mở ra cho tôi thấy cả một thế giới mới.

Tôi biết cái trò này hiệu nghiệm với một số người. Đó là bước đầu tiên để trở thành một vật chủ tình nguyện. Đó là cách mà nhóm Chia Sẻ chiêu dụ bạn: nói về những chuyện to tát, vinh quang, hấp dẫn mà bạn có thể cùng tham gia vào.

Và trở thành một phần tử của...

"Cảm ơn," tôi nói. "Nhưng em không muốn trở thành một phần của cái gì hết. Em thà là một người duy nhất, là chính em, là một thằng nhóc chả ra gì."

Trong một tích tắc sau khi tôi buông câu nói, chiếc mặt nạ của Tom đã rơi xuống. Trong tích tắc đó, tôi bắt gặp một thái độ cực kỳ ngạo mạn và khinh miệt. Sự ngạo mạn của tên Yeerk. Sự miệt thị của tên Yeerk.

Cái nhìn của Tom nói lên rằng "Sớm muộn gì bọn ta cũng sẽ tóm được mi. Cả mi lẫn toàn bộ đám còn lại của giống nòi yếu ớt bọn mi."

Rồi cái nhìn đó lướt qua. Tôi thấy Tom nhún vai như chả có chuyện gì nghiêm trọng.

Tôi vào phòng, ngồi làm bài tập. lát sau, tôi xuống nhà ăn bánh phô-mai với ba mẹ và anh Tom. Một gia đình hạnh phúc đang ngồi nhấm nháp, xem TV...

Đêm hôm đó, tôi đã nằm mơ.

Giấc mơ này kể từ đó hầu như mỗi đêm đều lặp lại.

CHƯƠNG 6

"Không thể tin nổi, biến hình mà cũng đòi dợt nữa hả?" Marco tru tréo.

"Hồi nào đến giờ mình có cần tập dợt gì đâu. Biến thì cứ việc biến, còn khi nào thấy có rắc rối to thì mình tìm cách dàn xếp với con thú, thế là êm chứ có gì đâu."

"Phải dợt thôi, bạn hiền," tôi nói. "Bọn mình sắp sửa đi do thám. Mình sắp tới đó nghe ngóng coi chúng nói năng gì. Phải chịu khó tốn ít thời gian học hỏi cách sử dụng các giác quan của gián thì mới hiểu được các âm thanh chứ."

"Sắp sửa có một bộ phim kinh dị rồi nhe. Hay chí ít cũng là một cuốn sách mang tên 'Người gián'." Marco nói.

Bọn tôi đang ở căn hộ mới của Marco. Đây là lần đầu tiên bọn tôi hội nhóm nơi đây. Đó là nhờ ba của Marco đã đi làm trở lại, nên cha con nó mới có tiền dọn đến một chỗ khang trang hơn. Tôi biết Marco bị mặc cảm hồi nó còn sống ở chỗ cũ.

Lúc này, ba nó không có nhà. Ở chỗ làm mới, chú ấy thường làm việc về muộn. Cầu cho chú ấy giữ được việc làm này hoài hoài. Marco đã phải khổ sở về chuyện gia đình của nó quá lâu rồi.

"Có khi nào người ta sợ quá chết đứng luôn không ha?" Cassie thắc mắc. "Mấy bồ có nghĩ rằng một ngày nào đó bọn mình góm đến mức tắc thở luôn không? Mình sờ vào con gián còn thấy

ón lạnh, hướng chi là biến thành nó..."

"Thì bồ tránh xa cái gương ra," tôi gợi ý. "Và trong khi biến hình thì đừng có nhìn người khác là được rồi."

<Loài người lại đi sợ mấy con sinh vật này hả?> Ax thắc mắc.

Thật không ngờ bọn tôi quen với sự hiện diện của cư dân vũ trụ này nhanh dữ vậy. Tôi thậm chí không thể ngờ là có ngày một người Andalite lại đứng lù lù ở đây, giữa chúng tôi, trong cơ thể lai tạp giữa một con hươu màu xanh, một con người thiếu miệng, một con dê có mắt ở chóp sừng, là một con bọ cạp.

Phần bọ cạp là cái đuôi của người Andalite. Nó có một cái cựa cong và bén ở đầu mút. Dân Andalite quất cái đuôi ra trước nhanh đến mức bạn hồng thấy kịp.

Tôi ngồi ở mép giường của Marco. Tobias thì đang đậu trên bậu cửa sổ phòng nó, trông thật là dữ dằn... mặc dù dĩ nhiên là nó không phải vậy.

Cả đám lại còn bàn bạc toàn những chuyện quái đản nữa nhớ. Thì coi đó, tôi đang ngồi với một người ngoài Trái Đất, một nhỏ em họ, một thằng bạn nổi khố, và Cassie. Mà bọn nó thì đang chuẩn bị biến thành gián mới diên chứ.

Tất nhiên là không kể Tobias rồi.

Và điều quái gở nhất là tôi không còn thấy chuyện này là quái gở nữa.

Tôi theo dõi bọn nó biến hình, nhưng tới khi tụi nó trông bắt đầu phát ón thì tôi ngoảnh mặt đi. Khi quay đầu nhìn lại thì bọn nó đã là bốn con gián bò lổn nhổn trên tấm thảm.

<Tốt,> Marco nói với tôi bằng ý nghĩ. <Bọn tui là gián rồi đó. Làm gì tiếp thì làm lè lẹ đi, vì nói thiệt nha, tui đang bức xúc tới độ muốn đập chính tui bẹp dí.>

"Được rồi," tôi nói. "Mấy bồ có nghe được mình không vậy?"

<Tiếp đi. Bọn tớ sẵn sàng rồi nè. Nói cái gì thì nói đại đi,> Marco tiếp tục nói bằng ý nghĩ. Tôi chẳng biết nó là con gián nào, vì đám gián này con nào con nấy trông y chang nhau.

"Xin chào," tôi đồng dạng nói.

<Ê, mình cảm thấy có cái gì đó,> Cassie nói.

"Tobias, nói giùm bọn nó rằng cái gì đó chính là tớ."

<Jake đó mà,> Tobias dịch ý tôi ra ngôn ngữ ý nghĩ. <Nó nói 'xin chào'.>

<Hiểu rồi, Jake. Làm lại đi. Nói 'xin chào' lại lần nữa coi,> Marco chỉ đạo.

"Xin chào."

<Ờ, mình cảm thấy có rung động ở đó,> Rachel xác nhận.

"Xin chào."

<Nghe như là xin chào thì phải,> Cassie nói.

<Jake!> Marco gọi. <Nói câu 'tớ là con dê cụ' đi. Để coi thử mình có hiểu nổi không.>

"Cậu là con dê cụ."

<Téo nhĩ,> Marco nói. <Tui chả nghe bồ nói gì hết, nhưng tôi biết là bồ.>

Bọn tôi mất gần một tiếng đồng hồ với Marco, Cassie, Rachel và Ax để học cách diễn dịch các rung động thành ngôn ngữ loài người. Cả bốn đang lặp lại những kinh nghiệm của tôi hồi tôi bị kẹt trên tấm Roach Motel đằng sau cái tủ lạnh.

Khi chúng hoàn hình, tôi lại ngoảnh mặt đi. Những giấc mơ gần đây của tôi đã quái dị lắm rồi, đâu có cần bọn nó "tiếp liệu" thêm để chuyển thành ác mộng.

Cassie là đứa biến hình tài tình nhất nhóm, thường thì nhỏ kiểm soát được chút ít quá trình biến hình. Có lần, lúc cả đám tụi tôi biến thành chim, không biết nhỏ xoay sở thế nào mà vẫn giữ được nguyên đôi cánh bự trong vài giây trước khi hoàn lại hình người đó.

Trông như lúc đó thật là tuyệt.

Nhưng ngay cả đến Cassie cũng không cách chi làm cho việc biến thành gián coi cho hấp dẫn hơn...

Vụ này thật phát ớn.

<Hành tinh các bạn có những con vật thật hết ý,> Ax phát biểu sau khi trở lại hình dạng bình thường. Mà cái hình dạng bình thường của anh thì chả bình thường chút nào, nhất là anh lại đang đứng trong phòng ngủ của Marco.

"Gián mà hết ý cái nổi gì," Rachel hơi rùng mình. "Xin lỗi nhe, anh Ax, nhưng tôi hổng ưa nổi cái lốt đó."

"Nhưng chúng cũng dễ kiểm soát đó chứ." Marco nhận xét. "Khác xa mấy con kiến."

Bọn tôi lẳng lặng nhìn nhau. Cả bọn đã trải qua những kỷ niệm rất tệ hại với loài kiến. Đó là lốt thú mà chẳng đứa nào dám cả gan biến hình lại lần nữa.

"Mà nè, mấy bồ, chiến dịch này hổng cần phải xuất quân hết đâu," tôi nói.

"Gì vậy, em mới nói là mấy con gián này tởm lợm, chứ có nói là em không muốn biến thành gián hồi nào đâu." Rachel phản đối. "Bọn mình cần phải biết cái bệnh viện đó có chuyện gì. Cách tốt nhất là lọt vào cuộc họp ban chấp hành nhóm Chia Sẻ. Và cách tốt nhất để làm điều đó là biến thành gián. Chấm hết, miễn thảo luận."

Nhỏ đưa cặp mắt hiếu chiến nhìn xung quanh, như thách thức kẻ nào dám cự lại nhỏ.

"Có gì đâu, nhưng anh làm việc đó một mình cũng được mà," tôi nói.

"Anh mắc chứng gì vậy hả?" Rachel hỏi. "Bọn mình là năm Ngự lâm pháo thủ cơ mà. Một người vì mọi người, mọi người vì một người. Ý quên, sáu Ngự lâm pháo thủ chứ," nhỏ liếc qua Ax, sửa lại lời.

<Mấy ngự lâm pháo thủ đó là cái gì vậy?> Ax hỏi.

Chẳng đứa nào trả lời ảnh. Cả bọn đang mải nhìn tôi chăm chăm, y như tôi vừa làm việc gì sai trái.

"Bình thường thì tui ủng hộ hết mình chuyện đứng ngoài mọi rủi ro," Marco nói.

"Nhưng tui chỉ tò mò tại sao bồ lại nói năng kiểu đó."

"Tại nó có lý chứ sao. Một đứa bọn mình đi là đủ rồi mà."

"Bồ lo anh Tom bị sao chứ gì?" Cassie vặn hỏi.

Đúng là chỉ có Cassie mới đoán nổi chuyện này. Tôi cảm đầu nhìn xuống đất. "Thì đó, Tom là anh mình, còn mấy bồ là bạn mình. Nếu cả đám chui hết vô cuộc họp đó rồi thì lỡ ra có đánh nhau thì biết làm sao?"

Marco nhướn mày, vẻ nghi ngại. Nó chột hiểu tất cả. "Bọn tớ sẽ không hại anh Tom, đó là điều thứ nhất."

"Đâu đơn giản dữ vậy." tôi ngắt lời. "Tom dính vô vụ này đậm lắm rồi. Ảnh là người của chúng. Và ảnh có thể... có thể giết bất cứ ai trong đám bọn mình."

Sao tôi thù phải nói ra điều này đến thế. Nhưng đó là sự thật.

<Không phải là Tom,> Tobias lên tiếng. <Mà là con quái vật sống ở trong đầu ảnh. Tom không bao giờ vậy đâu.>

Tôi thở dài. "Mình đã nằm mơ..." Tôi chột khựng lại vì cảm thấy thật là điên nếu khai ra chuyện này. "Mình biết giấc mơ thì không phải là thật, nhưng mình đã thấy cùng một giấc mơ đó đến mấy lần rồi..."

"Anh mơ thấy gì vậy? Kể đi." Rachel háo hức.

"Mình kể nhưng mấy bồ không được cười đó nha. Trong giấc mơ, mình là con cạp đang rình anh Tom, bám theo ảnh, lần theo dấu vết của ảnh. Mình cảm thấy nổi háo hức của con cạp. Mấy bố biết rồi đó cảm xúc của thú săn mồi ấy mà. Cả cơn đói nữa. Mình đang muốn giết thật."

Tobias quay đầu đi. Tôi biết lý do. Giờ thì Tobias cũng là thú săn mồi rồi, hàng ngày nó đều cảm thấy nổi háo hức đó, nổi thèm khát giết chóc đó. Điều này chắc vẫn còn làm nó khó chịu. Xưa nay Tobias vốn là một đứa hiền lành... cái hồi nó hãy còn là người.

"Tóm lại là, trong giấc mơ, mình đang săn đuổi chính anh ruột của mình. Có điều là khi mình sát lại gần thì... ảnh quay phắt lại. Và đó không phải là Tom nữa. Đó là..." Tôi nghẹn giọng không nói được hết câu. Nói đến đó là đã quá nhiều rồi.

"Mình chỉ không muốn Tom gặp chuyện chẳng lành." tôi rầu rĩ nói. "Không chỉ là chuyện có thể xảy ra nếu có đụng độ thôi đâu. Mà còn... Thì đó, mình nghĩ anh Tom có vai trò quan trọng trong toàn bộ cái kế hoạch bệnh viện của chúng. Mình đoán là anh ấy phụ trách cái kế hoạch này. Nếu bọn mình xoay sở chặn đứng được kế hoạch của ảnh, thứ nghĩ coi chúng sẽ xử ảnh ra sao? Có thể Visser Ba chỉ trừng trị tên Yeerk-Tom. Nhưng bọn mình đã thấy hấn làm gì rồi đó. Hấn muốn dần mặt bất cứ ai làm cho hấn thất vọng. Hấn sẽ giết luôn cả anh Tom mất thôi."

Rachel khẽ huýt sáo. "Nếu mình thành công thì Tom sẽ thất bại. Nếu Tom thất bại thì Visser Ba sẽ thịt ảnh."

"Ừ, đại loại là vậy đó," tôi nói.

"Thế thì bọn mình phải làm gì đây hả trời?" Marco hỏi.

"Quên chiến dịch này đi," Cassie đề nghị.

"Và để cho bọn Yeerk kiểm soát luôn cái bệnh viện đó hả? Bộ mấy bồ quên đó là phân xưởng chế tạo ra những vật chủ cho bọn Mượn xác hay sao?" Tôi phản bác lại. "Tại sao lại phải bỏ cuộc? Vì anh Tom của mình có thể bị nguy hả?"

"Đúng vậy," Cassie quả quyết.

Tôi do dự. Tôi muốn đồng ý quá đi chứ. Nhưng tôi biết biện bạch thế nào đây cho việc thoái lui chỉ vì những lý do ích kỷ?

"Bọn mình chưa cần phải quyết định vội," Marco nói. "Hãy cứ vào đó, tìm hiểu xem chúng định làm trò gì. Sau đó muốn quyết gì thì quyết."

Tôi bắt gặp ánh mắt của Marco. Không biết nó đang nghĩ gì về tôi. Chỉ tôi và Marco biết chuyện mẹ nó. Với mọi người thì cô ấy đã chết. Chỉ hai đứa tôi biết rằng cô ấy là một tên Mượn xác. Rằng cơ thể cô ấy đã bị vay mượn bởi chính Visser Một.

Hơn ai hết, Marco hiểu rõ tôi gặp khó khăn gì. Thế là nó đã mở cho tôi con đường để tránh ra quyết định.

"Phải đó." Tôi khẽ gật đầu với thằng bạn nối khố. "Marco nói có lý. Đây chỉ là chiến dịch do thám thôi. Còn cả đồng thì giờ để quyết định phải làm gì. Cứ đợi khi nào biết rõ bọn chúng sắp bày trò gì rồi hẵng tính."

Lẽ ra tôi phải thấy nhẹ nhõm nhưng nào có được vậy.

CHƯƠNG 7

"**T**heo bồ, vụ này sẽ kéo dài bao lâu?" Rachel nhìn đồng hồ. "Mình đã cài chương trình để thu lại hai chương trình tử của mình, nhưng lại quên búng bộ phim trong tuần mất rồi."

"Mình đã thu bộ phim đó, bồ muốn coi thì mình cho mượn." Cassie nói.

Bên ngoài, trời đã tối, nhưng chưa phải là muộn lắm. Mặt trăng đã lên cao, nhưng vẫn ẩn sau những áng mây. Bọn tôi đang rảo bộ trên đường, cố ra vẻ tự nhiên như một đám nhóc bình thường đang đi chơi lang thang.

Bình thường ư?

<Tệ quá,> Tobias nói từ tít trên cao.

<Ban đêm mình như mù dờ, nhất là khi thiếu ánh trăng. Giá mà mình bị kẹt trong lốt cú thì đỡ biết mấy. Làm cú đã lắm nhe. Chỉ ghét mỗi điều là một số con cú muốn giết thịt chim ưng.>

"Các bạn làm sao chạy được trong cơ thể này hay vậy?" Ax thắc mắc. "Chỉ có mỗi hai chân. Khó

hiếu thật. Hể. Khó hiểu. Thậm chí cái đuôi để giúp đứng dậy cũng không có nữa..."

Ax đang ở trong dạng người. Ảnh là sự phối hợp ADN giữa tôi, Marco, Rachel và Cassie. Kết quả là một hình hài trông giống tất cả bọn tôi cùng một lúc. Ngộ thiệt nhe!

Ax đã gần quen với việc có miệng, nhưng chỉ gần quen thôi. Ảnh vẫn có xu hướng thích chơi đùa với âm thanh, lặp đi lặp lại chúng. Ngoài ra, chàng ta vẫn nguy hiểm khi đến gần thức ăn. Ax không sao cưỡng được mùi vị.

"Anh Ax nè, nhân tiện anh nhắc chuyện đó..." Marco lắc qua lắc lại dữ dội, y như một gã xỉn. "Tôi có hai chân thôi hà. Tôi sắp té rồi nè... Ủi trời, té!"

"Vậy hả? Tôi biết thế nào cũng có lúc vậy mà. Có lúc. Có lúc."

Chắc là cái anh chàng Ax này hổng hiểu rằng thằng ôn Marco đang nói đùa. Ax hình như hơi bị thiếu óc khôi hài. Có khi không có nữa chứ đừng nói là thiếu.

"Chỗ kia kìa," tôi nói. Nó nằm hơi xa, ở tận cuối dãy nhà.

Đó là một khu cư xá với nhiều căn nhà xập xệ nằm đan xen với những cửa tiệm nghèo nàn. Nói vậy là bạn hiểu, trên những tiệm bán đồ linh tinh phụ tùng xe, và quán ăn nhỏ không hà.

Mục tiêu của bọn tôi là tòa nhà một tầng quét vôi trắng, chỉ có một cửa ra vào độc nhất. Tít trên cao có mấy cái cửa sổ dài và hẹp đã được bít kín để không ai nhìn được vô trong. Có một bãi đậu xe nho nhỏ, bên trong có khoảng chừng chục chiếc.

Ngoài cửa có tấm bảng ghi dòng chữ: "Chia Sẻ - Vì một cuộc sống tốt đẹp hơn."

"Đúng quá đi mất." Marco mĩa. "Vì một cuộc sống tốt đẹp hơn cho bọn sên nhóp nháp từ vũ trụ tới. Mấy bồ có thấy cái gã đứng trước cửa không đó? Coi bộ hắn đang sẵn sàng để ẩu đả kìa."

Một gã đô vật to bự đang đứng trước cửa. Hai cánh tay nổi bắp của hắn khoanh lại trước ngực. Nhưng bọn tôi đã trù liệu vụ này rồi. Tôi, Marco và Rachel đã thám thính khu vực này từ trước.

"Tụi mình đi tắt qua con hẻm này," tôi nói. "Tòa nhà ở cuối hẻm bị bỏ hoang. Tầng hầm của nó trống rỗng hà, mà lại không khóa nữa. Vô đó tha hồ mà biến hình."

Tầng hầm vừa tối tăm vừa xuống cấp lại vừa nồng nặc mùi ẩm mốc. Tôi đoán rằng trước đây nó là một quán nhậu. Hãy còn vài chiếc bàn cũ kỹ nằm lăn lóc xung quanh, ngoài ra còn có nhiều chai bia rỗng và mấy thứ rác rưởi khác.

"Thiệt ác chiến," Rachel thì thào. "Lối sống của những kẻ hóa thú huy hoàng quá đi."

Tobias bay vào qua cánh cửa để ngỏ. Bọn tôi nghe một tiếng rầm.

<Ủi da! Ai dựng cây cột ngay đây vậy nè? Nó đập ngay cánh phải của tớ, đau chết được. >

"Lôm côm vậy mà cũng đòi canh gác cho cả đám." Marco làu bàu.

Ax lập tức lo hoàn hình lại thành người Andalite vì không thể biến hình trực tiếp từ dạng này sang dạng khác. Cũng giống như bọn tôi phải trở lại dạng người rồi mới biến tiếp sang lột thú khác, Ax trước hết phải trở lại cơ thể Andalite.

"Làm lạ đi." Rachel nói. "Mẹ mình mà biết mình sắp biến thành gián trong một căn hầm nhỏ nháp thì bà không tự hào lắm đâu."

"Từ từ nào," Cassie ngăn lại. "Phải tính làm gì đã chứ? Bọn mình không được kiếm chuyện ẩu đả, đúng không? Đây chỉ là chiến dịch do thám thôi. Không được biến sang lối thú khác để quấy nha..."

Cassie đưa mắt nhìn Rachel. Nhỏ này có ADN voi và rất mê con thú bụi này.

Rachel bật cười. "Biết rồi! Do thám thôi chứ gì. Thám thính là nghề của mình mà."

Tôi hơi bối rối khi Cassie nêu lại chuyện đó. Nhỏ muốn nhắc nhở bọn tôi rằng Tom là một trong những tên Mượn xác sẽ có mặt trong cuộc họp, rằng bọn tôi tới đó chỉ cốt để thu thập thông tin mà thôi.

"Biến hình đi chứ," Rachel hỏi. "Lạ đi, mình trễ mất bộ phim bây giờ."

"Năm con gián bé bỏng. Cái bãi rác này coi như là nhà của bọn mình rồi đó," Marco nói rồi bắt đầu biến hình. "Tobias nè, làm ơn canh giùm mấy con chuột, đừng để chúng xơi tái bọn tớ nhé."

<Ê, ở đây tối thui mình đâu có thấy rõ. Nhưng yên chí đi, có ánh sáng hay không mình vẫn bắt được chuột ngon lành. Mình là dũng sĩ diệt chuột cự phách nhất thế giới mà.>

"Ax, anh sẵn sàng chưa vậy?"

<Thưa hoàng tử Jake, tôi đã hoàn toàn là người Andalite và sẵn sàng biến thành con gián.>

Lát sau, bọn tôi đã là năm con gián bò lổm ngổm giữa những thứ rác rưởi vương vãi trên sàn xi-măng.

<Quá đã. Có lon bia bụi nè,> Marco nói.

Một lon bia màu xanh-trắng dựng lơ lửng ngay trên đầu bọn tôi...

<Mình... ơ... chạy lạ đi,> tôi nói. <Ax! Anh canh giùm thời gian nhé.>

Bọn tôi lao tới. Một đàn gián nhỏ lướt băng băng về cùng một hướng.

<Nè mấy bồ, kể ra cũng đã đấy chứ,> Rachel nói <Cầu thang kia! Không sao. Leo núi chút xíu thôi mà, có gì đâu. >

Mấy cái mẩu nhỏ xíu ở những đầu cẳng của tôi bấu vào những chỗ gồ ghề nhỏ nhỏ của phiến xi-măng và bám lên những cái khe vô hình. Cuộc "leo núi" diễn ra rất nhanh và hoàn toàn tự động.

Qua dốc đứng là đến phần bằng. Vèo, lại đến dốc đứng kế tiếp. Leo lên. Vượt qua. Leo tiếp. Tôi đã ở bậc thứ tư của chiếc thang.

<Nhìn mấy bồ mà phát khiếp,> Tobias nói. <Mình chỉ muốn đạp mấy bồ một cú cho bẹp dí... nếu như mình có giày. Mấy con gián này thiệt hồng ư nổi.>

<Ý, cái thứ chuyên mổ bụng chuột ăn tươi mà cũng bày đặt chê bai kia.>

<Ê, không biết gì thì đừng nói à nghe.> Tobias cự lại.

Tôi dần nhận ra rằng Tobias ngày một thích nghi với cuộc sống kỳ quặc, chim không ra chim người không ra người, của nó.

Bọn tôi đã ra đến bậc thềm cửa. Leo qua nó, cả bọn lọt ra ngoài con hẻm.

Con hẻm được lát bằng một hỗn hợp sỏi và nhựa đường tán nhỏ. Chạy trên nhựa đường chẳng khác gì chạy trên bột yến mạch khô, vừa trắc trở vừa gập ghềnh. Chạy trên sỏi còn khó hơn nữa. Đó là những tảng đá to cỡ bọn tôi, và ngay cả với sáu cái cẳng tài tình, cả bọn vẫn va vấp và trượt té liên tục.

<Mình đi thị sát đây,> Tobias nói. <Mấy bồ ra đến bức tường hông rồi đó. Quẹo trái đi. Ngoài này nhiều ánh sáng hơn, mình có thể quan sát mấy bồ từ trên cột điện thoại.>

<Tản ra đi. Chớ quên chúng là bọn Mượn xác đó nha. Bọn Yeerk tưởng rằng tụi mình là một nhóm chiến binh Andalite đang lớn vồn quanh đây, vì vậy chúng sẽ nào cũng canh chừng những con vật mình có thể biến thành. Cho nên nhớ là phải hành xử như gián à nghe.>

<Bồ muốn tui chui vô trong hộp ngũ cốc chứ gì?> Marco bép xép. <Tui đã gặp chuyện đó một lần. Xem nữa là tui ăn luôn con gián. Oẹ.>

Bọn tôi đi cách nhau ra cả mấy tấc, tiến thẳng đến tòa nhà. Tôi dừng lại khi đụng bức tường ngoài quét vôi trắng.

<Có vết nứt!> Cassie thông báo. <Mình tìm thấy một vết nứt lớn rồi nè. Mình chui vào trông nha.>

Cả bọn ở ngoài chờ. Túm tụm ở đó, sao tôi thấy lộ liễu quá chừng. Vừa lộ liễu vừa bất lực. Gã bụi con đứng ngoài cửa có thể hứng chí đập lên tôi. Tôi không thấy hấn, nhưng tôi biết hấn chỉ quanh quẩn đầu đây.

<Vết nứt này được đó,> Cassie nói vọng ra từ sâu tít trong tường. <Theo mình, có thể đi theo nó lọt vô tận trong nhà.>

Từng đưa một, bọn tôi bò đến chỗ Cassie. Tôi cảm thấy dễ chịu hơn khi lọt vô trong vết nứt. Tuy vậy, tôi vẫn thấy ớn ớn khi hình dung tình huống phải hoàn hình trong cái nơi quá sức chật chội như thế này.

Tôi thậm chí không dám nghĩ về cảnh tượng đó.

<Tobias, bọn mình vào trong đây,> tôi gọi nó. <Bồ tìm chỗ nào an toàn đi...>

<Mình không sao đâu.> nó đáp. <Chúc may mắn nha!>

Bọn tôi bám theo nhau đi thành hàng dọc theo khe nứt. Chẳng khác gì thám hiểm một hang động. Các cọng râu của tôi lần đường trong bóng tối, đánh hơi mấy đũa kia, đọc luồng khí đang thoang thoảng thổi và xác định những mùi quen thuộc.

Rồi tôi thấy một luồng sáng mờ nhạt, càng lúc càng chói chang khi bọn tôi tiến lên với Cassie dẫn đầu. <Thành công rồi,> Nhỏ nói. <Vết nứt này đi xuyên luôn một mạch. Mình vô trong rồi nè.>

Tôi trườn lên cạnh nhỏ. Giờ thì tôi thấy được ánh sáng chói chang qua chỗ mở của vết nứt. Tôi

cảm nhận được những rung động.

Những rung động của âm thanh. Những lời lẽ.

Tôi cố tập trung. Giọng ai vậy ta? Giọng này cao lắm, chắc không phải là người già...

Phải anh Tom không?

Tôi lắng nghe những từ ngữ.

"... cuối cùng ngày ấy đã đến. Đã đến lúc giáng một đòn quyết định để xâm chiếm Địa Cầu."

CHƯƠNG 8

<Cái gì vậy, bọn Yeerk nổi loạn há?> Marco thắc mắc.

Cassie khúc khích cười - tất nhiên là theo kiểu bằng ý nghĩ - và lập tức cả đám, trừ Ax, cũng cười theo trong im lặng. Đó là một chuỗi cười đầy lo âu.

<Chui khỏi cái khe nứt này rồi tản ra nha,> tôi nói. <Tụ cả một đồng ở đây coi lộ liễu lắm đó. Vội lại cần phải xác định một số kẻ ở đây nữa chứ. Nào, tản ra đi. Khoan đã! Từng đưa một thôi, đừng ra cùng lúc>

Quá muộn.

Cả bọn đã từ vết nứt bò hết ra khỏi tường, mò xuống dưới sàn. Ai thấy cảnh tượng này chắc sẽ nghĩ ngay đến cuộc xâm lăng của bầy gián. Năm con gián di chuyển cùng lúc là những cảnh rất dễ nhận ra.

Tôi đã quên rằng: loài người rất thù gián. Gián mà xuất hiện thì người nhận ra ngay tức thì. Nhưng bọn Yeerk đâu để ý gì đến gián. Cho dù chúng có là những tên Mượn xác người đi nữa, thì chúng vẫn xử sự như mọi chiến hữu Yeerk khác của chúng. Chúng cóc cần giữ gìn những tập tính của loài người.

Chẳng ai dám đập lên bọn tôi cả, mặc dù tôi đã hồi hộp chờ đợi một chiếc giày bụi từ trên trời ập xuống.

Bọn tôi đi cách ra một chút rồi cầm đầu chạy dọc theo mép tường, nơi tấm sàn xi- măng gặp bức tường quét vôi.

<Ê mấy bồ có nghe được tui không? Tobias đây.>

<Không nghe rõ lắm nhưng mình vốn hiểu bồ nói gì.> tôi đáp. Lời nói bằng ý nghĩ cũng nhỏ dần theo khoảng cách, giống như lời bình thường. Có điều là bồ tường hay các vật cản không hề gây ảnh hưởng gì.

<Ở ngoài này có một chiếc xe vừa mới tới. Một chiếc Limousine. Đi kèm nó là hai chiếc xe khác chở đầy bọn ngáo trông cực kỳ dữ dằn.>

<Chúng làm trò gì vậy?>

<Chúng đang bước ra xe. Sáu tên thì phải. Chúng mang theo súng nữa! Mình thấy có mấy khẩu thập thò dưới áo chúng. Giờ thì có thêm một tên nữa bước ra từ đằng sau chiếc Limousine.>

<Ai vậy? Hẳn là cái giống gì vậy?>

<Hẳn là người! Hẳn bước tới cánh cửa, hơi loạng choạng một chút. Trông hẳn như người thường thôi, nhưng mấy tên kia có vẻ căng thẳng lắm. Mình... nói ra thì hơi ngớ ngẩn. nhưng mình có một linh cảm rất xấu về tên này.>

Tôi đã nghe được các rung động của những bước chân đang rầm rập tiến tới.

<Giờ thì chúng đi lại chỗ bọn mình rồi. Tobias, cảm ơn bồ đã cảnh giác.>

Tôi căng cặp mắt gián ra, nhưng chúng hoàn toàn bất lực ở mọi khoảng cách. Tôi chỉ biết rằng có nhiều người vừa tới và đang bước rầm rập khắp căn phòng. "Hỡi các chiến hữu." Một giọng nói sang sảng chọt cất lên. "Xin giới thiệu với quý vị người lãnh đạo của chúng ta: Ngài Visser Ba."

Có tiếng thở hỗn hển trong đám người.

Và cũng có cả tiếng hỗn hển im lặng trong bọn tôi.

Visser Ba thật sao?

Visser Ba có thân hình Andalite kia mà? Hẳn là tên Yeerk duy nhất có thân hình Andalite và quyền năng biến hình của người Andalite. Nhưng nếu Tobias mà thấy một người Andalite bước khỏi xe thì chắc chắn nó đã phải báo rồi.

"Ta thấy một số các người đang ngạc nhiên," một giọng nói mới vang lên. "Chắc chắn các người biết rằng ta có thể biến thành người hay bất cứ cơ thể nào khác mà."

<Tía ơi,> Marco thốt lên. <Visser Ba cũng biến được thành người nữa hả trời?>

<Dĩ nhiên,> Ax nói. <Thì tôi cũng biến được nè. Người cũng là động vật, cũng có ADN vậy.>

Giọng nói mà giờ đây bọn tôi biết là của Visser Ba nghe đanh thép và nhát gừng. Nghe những lời hẳn nói mà thấy thật lạ lùng. Xưa nay bọn tôi chỉ nghe hẳn nói bằng ý nghĩ. Giờ thì hẳn đã có giọng nói. Giá như bọn tôi thấy được hẳn trong cơ thể người. Nhưng hẳn ở xa quá, mắt gián lèm nhèm và biến dạng của tụi tôi không cách chi thấy được.

"Chiến dịch này có hai phần. Thứ nhất. Ta sẽ dùng cái bệnh viện nguy trang đó để bổ sung thêm những vật chủ không tình nguyện. Ta dự kiến sẽ tạo thêm hai trăm quân Mượn xác mỗi tháng theo lịch của Trái Đất. Ta sẽ tập trung thu nạp những tên cảnh sát, nhà báo, nhà văn, giáo viên, giới tài chính và đặc biệt là bất cứ tên nào nắm giữ các vị trí chính trị quyền lực."

Có tiếng xì xào đầy kích động từ đám đông tụ họp.

<Y boong như bọn mình lo sợ,> tôi nói.

<Kỳ này xui xẻo rồi,> Marco tán đồng.

<Thêm hai trăm tên Mượn xác mỗi tháng lận đó.>

"Các người đã tuyển một đám bác sĩ và y tá người rất tốt, nhờ vậy chúng ta đã kiểm soát được cái bệnh viện đó. Thành công này đã khích lệ ta đi đến phần thứ hai của chiến dịch." Visser Ba nói tiếp. "Cho đến nay, bí mật này chỉ có ta và một nhóm rất nhỏ được phép biết."

Căn phòng trở nên lặng như tờ. Tất cả đều đồng tai nghe ngóng.

"Phần thứ hai trong kế hoạch của ta còn quan trọng hơn cả phần đầu. Trong vài ngày nữa, tên thống đốc bang sẽ phải qua một cuộc phẫu thuật nhỏ. Con thư ký của hắn là người của ta, và nó sẽ lôi kéo hắn đến bệnh viện của chúng ta. Hắn sẽ nhập viện để mổ. Và khi hắn xuất viện... hắn phải là người của ta."

<Trời ơi,> Rachel hỗn hển.

<Vậy là sao? Thống đốc là cái gì vậy? Có phải là một hoàng tử không?> Ax thắc mắc.

<Đúng vậy, là hoàng tử. Thống đốc kiểm soát lực lượng cảnh sát bang.> tôi giải thích. <Và cả lực lượng cảnh vệ. Cả các trường học...>

<Chưa hết đâu,> Rachel rầu rầu nói.

<Máy bồ có để tâm đến chuyện chính trị không đó?>

<Bồ muốn nói gì vậy?>

<Không biết thật á? Thống đốc bang bọn mình đang chuẩn bị ra tranh cử tổng thống vào năm tới. Thêm một năm nữa, chúng sẽ gài được một tên Mượn xác vào tận Nhà Trắng lận đó.>

<Nhà Trắng là gì vậy? Toàn bộ chuyện này nghĩa là sao, tôi chẳng hiểu gì cả?> Ax hỏi tiếp.

<Nó có nghĩa là một tên trong bọn chúng có thể trở thành người quyền lực nhất của nước Mỹ,> tôi nói.

<Và như vậy là tiêu tán đường,> Marco bồi thêm.

<Khi đó... có phải là mất hết không?>

<Phải đó, Ax. Khi đó sẽ là mất sạch.>

CHƯƠNG 9

<**T**hôi rút dù đi. Biết vậy là quá đủ rồi,> tôi nói.

<Trở ra khe nứt hả?> Cassie hỏi.

<Ờ, mình biết đường rồi mà.>

Tôi quay đầu, tiến thẳng lại khe nứt. Nó chỉ cách tôi chừng ba bốn tấc. Vài giây nữa, bọn tôi sẽ lại an toàn.

Không thể tin nổi những điều vừa nghe thấy. Thật là điên rồ! Bọn Yeerk mà thành công thì mấy đứa tôi chỉ có nước đi đút.

Khi nào đây còn là cuộc chiến ngầm giữa bọn tôi và đám Yeerk giấu mặt thì mấy đứa tôi còn cơ may sống sót. Nhưng nếu toàn bộ sức mạnh của lực lượng cảnh sát tiểu bang quay ra chống bọn tôi thì biết làm sao đây? Tình hình sẽ vượt ra khỏi tầm kiểm...

Bất chợt phía trên tôi có một rung động lạ.

NGUY HIỂM!

CHẠY!

RẦẦẦMMM!

Giống như ai đó vừa thả nguyên một căn hộ ba phòng rớt xuống ngay trước mũi tôi chỉ cách có vài ly.

Hệ quả của nó thật ghê gớm. Cơn gió do nó tạo ra giống như trận cuồng phong, tuy nhỏ nhưng cực mạnh. Nó thổi dạt các cọng râu của tôi ép ra sau.

<Có kẻ xem dấm lên tở nè!> tôi hét gọi mấy đứa kia. <Coi chừng nhe!>

"Thưa ngài Visser! Xin lỗi đã làm ngài phân tâm. Nhưng sao cái giống côn trùng nhỏ nhỏ này ở đâu ra nhiều quá chừng."

Có tiếng xì xào trong đám đông, và rồi một giọng nói cất lên, "Đừng lo, mấy con gián thôi mà. Chúng có mặt khắp nơi trên hành tinh này"

"Đồ ngu!" Visser Ba nổi giận "Các người tưởng là bọn Andalite không biến được thành những sinh vật nhỏ cỡ đó hả? Giết thẳng ngu này cho ta!"

ĐOÀNH! ĐOÀNH!

Tôi cảm thấy thế giới như quay cuồng quanh tôi. Ai đó vừa bị bắn hạ! Có phải đó là anh Tom?

Lại một luồng gió mạnh nữa trên đầu.

Tôi thấy vật gì đó to khủng khiếp đang rớt xuống tôi. Nó tăng tốc chuẩn bị nghiền nát tôi.

Tôi tạt ngang.

RAẦẦẦMMMM!

Mém trúng đuôi, cách có vài ly.

"Giết mấy con côn trùng đó!" Visser Ba quát lên.

<Mạnh ai nấy lo nhe!> tôi hét lớn. <Tản ra đi. Chạy lẹ đi! Lại chỗ vết nứt á! Cứ để cho bộ óc gián dẫn đường.

Tôi thực hiện lời khuyên của chính mình nhượng lại sự kiểm soát cho những bản năng nguyên thủy và sự tinh ma của bộ óc gián tí hon.

Bạn muốn nói về gián thể nào thì tùy. Chúng gớm guốc, chúng ghê tởm thật đó nhưng, thiên địa ơi, khi động đến chuyện sinh tồn thì bộ óc nguyên thủy của loài gián xoay sở mới khiếp chứ...

RẦẦẦẦMMMM!

RẦẦẦẦMMMM!

<Áááá!> Ax gào lên.

<Ax! Anh có sao không vậy?>

<Không sao, không sao hết. Chỉ xem chút thôi hà.>

Những bàn chân lớn, cái nào cái nấy bự cỡ chiếc xe buýt, đang dậm đạp trên mặt đất. Nhưng ở mỗi cú đạp, bộ não gián lại lái tôi đi đúng hướng và đúng tốc độ.

Chúng đạp hụt tôi quá sát sao đến mức tôi cảm thấy cả da giày và đế cao su sạt qua hông, qua đuôi tôi khi chúng dậm xung quanh.

Tôi thoát ra được kẹt tường và nép sát vào đó.

<Chúng đang dí mình nè!> Cassie hét lên. <Mình bị kẹt rồi! Má ơi! Con không muốn chết thế này!>

<Chạy lại tường đi! Ra khỏi sàn nhanh lên!>

Tôi đang men theo kẹt tường, xả hết tốc độ, mặc cho những chiếc giày rồi rít đá vô kẹt. Nhưng tôi chỉ cần có vài ly để thoát ra, không thương tích.

Rẹẹẹtttt!

Một chiếc giày đang rà dọc theo kẹt tường, tiến thẳng về phía tôi. Lốp cao su mềm điên khít vào kẹt tường. Nó sẽ nghiền nát tôi mất thôi!

Tôi thấy nó lao tới. Cả một bức tường màu đen, một đầu máy xe lửa màu đen đang lao thẳng vào tôi.

Tôi nhảy!

Tôi đáp xuống chiếc giày khi nó sắp đến gần.

Vùùù! Tôi bay trên tấm thảm thần làm bằng vải bố. Gã kia đá không khí, tìm cách hất tôi ra. Tôi mất điểm bám, bị hất tung lên không.

<Mình thoát rồi! Thoát được rồi!> Cassie la lớn. <Mình vừa tìm được một khe nứt!>

Tôi cảm thấy mình giống như một máy bay siêu thanh, một phản lực cơ bị mất kiểm soát đang phóng vèo vèo trong không khí.

Ý! Nhưng tôi có cánh mà!

Quá muộn.

Chááttt! Tôi tông mạnh vô tường. Cú va đập có thể lấy mạng tôi... nếu như tôi là người. Nhưng tôi cân nặng chưa đầy ba chục gam. Cú va đập tuy mạnh nhưng không đủ gây thương tích cho tôi.

Tôi rơi thẳng xuống sàn. Hình như là một chiếc lều. Màu đen, màu xám... à, một tờ báo! Đó là tấm giấy báo vò nát nằm lăn lóc trên sàn. Tôi rúc xuống dưới đó nằm chết dí.

Nhìn lên trên, tôi thấy một tấm ảnh. Dĩ nhiên, tôi không cách chi hiểu tấm ảnh đó. Nó chỉ là tập hợp những chấm mực lớn màu đen. Tôi chỉ nhận ra những chữ cái, chữ nào chữ nấy bự cỡ cái đầu tôi.

<Tôi thoát rồi.> Ax la lớn. <Tôi đang ở cạnh Cassie nè.>

Tốt. Thế là hai người được an toàn.

<Rachel! Marco!> tôi gọi.

<Em đang bám trên vớ một tên Mượn xác > Rachel báo cáo. <Hắn không biết tui ở đó. Chờ chút? Hắn đi ra ngoài! Tui nhảy nè! Thoát rồi? Thoát rồi! Tui ở ngoài rồi nè!>

<Marco!>

<Có tui.>

<Bồ đang ở đâu vậy?>

<Tui đang ở một nơi mà sẽ rất khủng khiếp nếu có ai đó dội nước.>

<Ở trong toa lét hả?>

<Chúng có một buồng tắm. Hình như đó là môi trường tự nhiên của loài gián. Tui chạy long tong mất một phút. Rồi tui thử chui vô cái lỗ trong tường, nơi có mấy đường ống. Còn bồ sao rồi?>

<Mình không được ngon lành lắm. Mình đang nằm dưới tờ báo, nhưng bọn chúng vẫn đang đập đập lung tung. Sớm muộn gì chúng cũng đập tới đây. Mình phải chạy ra chỗ khác thôi. Mình sẽ cố chạy ra cửa. Ra đến chỗ tối, chúng không tóm được mình đâu.>

<Chúc may mắn nhe, bạn hiền,> Marco nói.

<Ừ, chúc bồ cũng được vậy.>

Các cọng râu của tôi chợt cảm nhận một mùi mới lạ. Nó ngọt ngọt, nhờn nhờn.

Nguy rồi! Tôi cảm thấy... Ý nghĩ đó xẹt qua đầu tôi như tia chớp.

<Marco! Chúng có thuốc xịt gián!>

Tôi bay vèo ra khỏi tờ giấy báo.

"Kia kìa! Có một con kìa!"

Những rung động của hàng chục bàn chân đang rầm rập chạy lại tôi. Và... một suối nước khổng

lồ như phun ra từ trên không. Một suối nước... Giống như một cơn mưa phát ra từ một điểm, rồi lan tỏa, tràn ngập khắp không gian. Một giọt nhỏ rơi xuống tôi. Rồi một giọt nữa.

Tôi cảm thấy các căng như muốn sụm.

Cánh cửa. Hình như nó ở ngay trước mắt.

RẦẦẦẦMMMM!

Một bàn chân! Xém chết. Tôi đang chậm dần! Tôi cảm thấy những bản năng gián của tôi trở nên ì ạch.

Tôi đã bị trúng độc. Các căng của tôi riu lại. Hai cọng râu điên cuồng khua khoắng, chẳng còn đánh hơi được gì ngoài cơn mưa chất độc.

"Nó dính thuốc rồi! " giọng ai đó cất lên.

"Đạp nó đi!" Visser Ba la lớn. "Nó có thể hoàn hình để thoát thân và chúng ta sẽ đụng phải một tên Andalite."

Tôi bắt đầu co quắp và dẩy dụa. Tôi không thở được nữa rồi.

Và rồi, nhanh hơn cả bàn chân đang trờ tới, một thân hình lạ bỗng từ đâu sà xuống.

Tôi muốn chạy, nhưng không thể nào chạy được.

Ba sợi cáp khổng lồ quấn lấy tôi. Tôi thấy mình được nâng lên, lên nữa, lên cao khỏi sàn nhà.

<Bám cho chặt nhe Jake,> giọng của Tobias. <Mình đây mà. Hãng hàng không Đuôi Đỏ xin đón mừng quý khách. Mình đang tải bồ thoát ra ngoài đây!>

CHƯƠNG 10

<**H**oàn hình đi Jake! Hoàn hình lẹ đi!>

Tobias thả tôi xuống nóc của nhà hàng Boston Market, nơi an toàn gần nhất mà nó tìm ra được.

Tôi nằm bất lực trên giấy dầu và sạn sỏi. Các căng gián của tôi co giật dữ dội. Hai cọng râu thì khua khoắng điên cuồng. Tôi xoắn giật liên tục, không sao kiểm soát nổi cái thân gián.

Nhưng phần người trong tôi hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Tôi sắp chết.

Tôi đã từng ngó con gián bị trúng thuốc chết. Hồi đó, tôi đứng nhìn nó và nghĩ. "Ha, cho mày tiêu đời luôn!"

Giờ thì đến phiên tôi. Giờ thì chính cơ thể tôi đang vùng vẫy. Chính tôi là con gián đang ngộp

thở và co giật.

<Jake! Hoàn hình lạ đi mà? Tập trung đi!>

Tôi biết Tobias nói gì. Hoàn hình, đó là cách duy nhất để thoát chết. Nhưng tập trung khi đang kẹt trong một cơ thể đang gãy chết mới khó khăn làm sao. Tôi cố hình dung mình là người. Tôi cố dựng lên trong óc hình ảnh của chính bản thân mình. Nhưng hình ảnh đó cứ nhấp nháy giữa cá heo, chim và cọp.

Và cả giấc mơ đó nữa...

Tôi đang ở đó, ngay giữa cơn mê sảng.

Tôi ở trong giấc mơ...

Tôi là một con cọp đang di chuyển êm ru. Mỗi cơ bắp là một cuộn thép lỏng. Mỗi động tác đều được kiểm soát, tính toán.

Tôi đánh hơi thấy con mồi. Tôi nghe tiếng những động tác người lóng ngóng trong rừng sâu. Hẳn di chuyển chậm quá.

Hẳn thoát được tôi thế nào nổi? Mà hẳn lại yếu đuối nữa chứ. Tôi sẽ hủy diệt hẳn. Tôi sẽ chồm lên con mồi của tôi.

Con mồi của tôi là... anh Tom.

Tôi thấy ảnh quay đầu lại nhìn tôi. Tôi thấy nỗi sợ hãi trong mắt ảnh, ảnh đang sợ tôi.

Tôi co người lại, chuẩn bị cho cú vồ cuối cùng. Cú vồ đoạt mạng...

Ảnh nhìn tôi đưa hai tay lên che mặt.

"Đừng!"

Tôi chồm lên, mở tung nguồn sinh lực vô biên trong thân xác cọp. Tôi chồm lên, biến thành kẻ săn mồi không thể chặn bước. Tôi gầm lên, một tiếng gầm chiến thắng nghe như sấm, vọng xa hàng cây số.

Nhưng rồi tôi thấy con cọp. Tôi thấy chính mình. Thấy bộ lông cam sọc đen, cặp mắt vàng tàn bạo, những chiếc nanh và vuốt sắc lẹm có thể xé tan xác một con bò mộng. Nó đang vồ tới tôi. Còn tôi thì trở thành con mồi của ảnh. Tôi nhắm nghiền mắt lại. Khi mở mắt ra, tôi thấy ngay trên đầu tôi, hai con mắt dữ tợn đang rọi xuống, chỉ cách có vài phân. Mắt của một con điều hâu.

<Bồ có sao không vậy?> Tobias cuống quýt hỏi.

Tôi đưa tay lên nhìn. Có ngón rồi nè.

Năm ngón.

"Không biết nữa. Vậy mình có sao không?"

<Bồ có đủ tứ chi và các bộ phận khác rồi đó,> Tobias nói. <Nhưng bồ hoàn hình coi kỳ quá hà. Chắc là bồ trúng độc thể thâm lắm. Bồ hoàn hình giống như chả ý thức gì cả.>

"Mình còn sống hả?" tôi thấy hơi ngạc nhiên. Nhưng dĩ nhiên lượng độc chất xém giết tươi con gián chả thấm thía gì đối với thằng tôi - người. "Mình đang ở đâu đây?"

<Ở trên nóc nhà hàng thức ăn nhanh.>

"Tobias, bồ đã cứu mạng mình."

<Có gì đâu. Mình là binh đoàn không quân của bồ mà, ngốc ạ. Bất cứ lúc nào bồ cần chỉ việc gọi mình là xong ngay.>

Tôi ngồi dậy. "Mấy đứa kia sao rồi?"

<Khỏi lo. Trong khi bồ hoàn hình mình đã đi thám thính rồi. Bọn nó rã đám lung tung hết. Nhưng không sao. Ax đã biến thành người lại rồi. Cassie đang ở cùng với ảnh.>

"Chắc mình phải xuống khỏi đây quá." Tôi nói.

<Ừ.> Tobias nhất trí. <Nè, Marco có kể cho mình nghe chuyện ở trong. Ghê quá.>

"Ghê là cái chắc," tôi xác nhận rồi đứng dậy tìm đường xuống khỏi mái nhà. Tôi mệt đừ và lấy bầy đến mức không thể tính chuyện biến hình thêm lần nữa.

<Marco nói Visser Ba có mặt ở đó trong lốt người. Chắc là thằng cha ngồi xe Limousine rồi, bồ nghĩ sao?>

"Ừ, mình cũng đoán thế. Mắt gián lèm nhèm thí mồi, mình chỉ định hướng được bằng âm thanh thôi."

<Ngay sau khi mình cuỗm bồ ra khỏi đó, mình thấy ảnh đi khỏi,> Tobias nói.

Tôi rời mắt khỏi bậc thang đang đi xuống. Sao bữa nay thằng Tobias này già chuyện thế không biết? "Nè, Tobias, tính nói chuyện gì hay sao mà bám sát mình đã vậy?"

<Khi Visser Ba đi thì anh Tom cũng theo hẩn.>

Phản ứng đầu tiên của tôi là nhẹ nhõm.

Visser Ba đã ra lệnh hành quyết ai đó trong cuộc họp. Vậy là tên bị giết không phải là Tom.

"Họ, ơ... Chúng trông ra sao? Visser Ba và anh Tom ấy mà?"

<Tom là người duy nhất trong cuộc họp đi theo Visser Ba, ngoài đám cận vệ của hẩn. Tom coi bộ hơi khúm núm trước Visser Ba, nhưng ảnh có vẻ lên mặt với đám cận vệ ghê lắm. Khó nói lắm. Jake ơi! Nhưng nếu cho mình đoán thì mình sẽ nói ảnh và Visser Ba khá thân nhau.>

"Ừ," tôi nói. "Mình có linh cảm là Tom có trọng trách lớn trong cái kế hoạch bệnh viện đó." Tôi ngừng bật, suy nghĩ một lúc Visser Ba sẽ làm gì Tom nếu cái kế hoạch to tát ấy bị phá sản nhỉ?"

Tobias nín thinh. Nó biết quá rõ câu trả lời.

Ai làm Visser Ba thất vọng, kẻ đó sẽ phải chết.

CHƯƠNG 11

Tôi thấy một khoảng trống mở ra giữa Juan và Terry. Khoảng trống nhìn thẳng ra chiếc rổ.

Bộp, bộp, bộp. Tay phải của tôi vỗ vỗ trái bóng. Tay trái tôi chìa ra, sẵn sàng đối phó với thằng Juan nếu nó nhào tới cướp bóng. Tôi hùng hổ lao thẳng tới. Đôi giày của tôi kêu rìn rít trên mặt sàn gỗ bóng lộn của phòng thể dục. Một đồng đội của tôi la lên, "Tới luôn đi, Jake!"

Juan bắt được chuyển động của tôi và lập tức bám theo. Nhưng tôi lại nhanh hơn.

Bộp! Bộp! Bộp!

Dừng lại. Xoay lưng chặn Juan. Sấn lại cái giỏ. Tập trung vào, tập trung...

Tôi bật lên, bắn trái bóng về phía vòng lưới.

Nó bị dội bảng, tung xuống chiếc vòng, rồi bật luôn ra ngoài. Hổng ăn!

Tôi rơi xuống, đè trúng Juan và Terry - cả ba đứa ngã nhoài, rúu cả vào nhau trên sàn phòng thể dục. Quả bóng lăn ta ngoài sân.

"Hèn gì cậu bị tung khỏi đội bóng."

Terry cười cười, kéo tôi đứng dậy.

Tôi đã cố hết sức để được tham gia đội, nhưng rốt cuộc vẫn bị tung. Hồi đó, tôi rầu thúi cả ruột. Chủ yếu vì anh Tom đã từng là siêu sao bóng rổ hồi ảnh còn học ở trường tôi, mà tôi thì lại muốn kể tục ảnh.

Giờ thì tôi biết mình có muốn cũng chả còn thời giờ đâu để dợt thể thao sau giờ học nữa. Chơi bóng rổ trong tiết thể dục là đủ lắm rồi.

<Cậu nghĩ vậy hả? Nghe nè, một số chiêu cực kỳ của tớ dư sức qua mặt cậu đó.> Tôi nói rồi quay lại, kéo Juan đứng dậy. <Tớ cũng không hiểu nổi vì sao người ta khoái lấy mấy cây sậy như cậu vô đội.>

"Tớ giữ mấy ngón tử của tớ cho trận chung kết chứ bộ," Juan biện bạch. "Chiêu hủy diệt đó nhe, Jake. Để gì cho cậu học lỏm được. Cậu nghiêng nát chân tớ rồi nè. Đồ trâu bò. Quỷ sứ gì đâu, lẽ ra cậu chơi bóng bầu dục thì hay hơn đó."

<Ý hay,> tôi nhăn nhó cười với Juan. Nó cao cỡ một mét tám và nặng cỡ một trăm ký. "Vậy để tớ dùng cậu dợt vụ truy cản nhe?"

Vừa lúc đó, tiếng còi của thầy huấn luyện cất lên báo hiệu đã đến lúc nghỉ.

<Tiếng còi vừa cứu cậu đó, Juan ạ,> tôi nói.

"Lẽ ra cậu phải học lỏm vài chiêu của anh Tom chứ." Terry nói. "Anh Tom có cú nhảy bắn bóng hết ý luôn."

"Trời! Tom dư sức vô đội tuyển đại học, và là trường có cỡ nữa nhe. Miễn ảnh muốn là được

liền," Juan để thêm. "Cha này đúng là có tài."

Bọn nó nói đúng quá đi chứ. Tom có tài là cái chắc. Nhưng anh đã bỏ bóng rổ rồi còn đâu. Tên Yeerk kiểm soát anh đang có một kế hoạch khác...

Tắm rửa xong, tôi mặc đồ vào, chuẩn bị cho tiết học kế tiếp. Marco đã chực sẵn ở ngoài sân. Tiết sau tới phiên nó học thể dục.

"Bữa nay học bóng rổ hả?" nó hỏi. "Bá cháy. Vậy mà tui tưởng lại là môn đồ vật nữa. Sao tui thù môn đó quá chừng. Tự nhiên đi ôm ấp bám cứng mấy thằng cha mồ hôi mồ kê đùm đề. Tui hổng ham vụ đó chút nào."

"Người cổ Hy Lạp còn ở trường vật nhau đó." tôi nói. "May cho bồ là xứ này hổng phải Hy Lạp."

"Mà lại không có thuốc khử mùi nữa mới gớm chớ," nó tán đồng.

"Thứ Ba tới Thứ Ba tới có chuyện gì?"

Marco nhìn qua vai tôi, rồi nó làm mặt tỉnh, đảo mắt khắp sân coi có ai đang nghe ngóng gì không. "Thì ông thống đốc đó. Bữa đó ổng sẽ nhập viện. Tui dám cá với bồ một trăm đô là ông bị bệnh trĩ." Nó nhăn nhó cười. "Thành ra mới úp úp mở mở kiểu đó. Đã có ai biết gì đâu."

"Vậy sao bồ biết?"

"Này nha, trong buổi do thám vừa rồi, tui mình biết là ông sắp nhập viện, đúng không? Cho nên mình chỉ việc xác định thời gian biểu của ông. Té ra chuyện đó dễ ợt. Mình gọi cho văn phòng của ông, tự xưng là phóng viên, thế là họ fax luôn cho mình cái thời gian biểu."

Marco rút trong túi ra một tờ giấy gấp nhỏ mở ra cho tôi xem.

"Thấy chưa? Thứ Bảy ông đi đọc diễn văn. Chủ nhật ông trả lời phỏng vấn trên TV. Thứ Hai, ông lại đọc diễn văn nữa. Thứ Ba hô biến nghỉ xả hơi liền tù tì năm ngày mà họ cũng hổng đả động ông đi đâu."

"Tại sao họ lại giữ bí mật vậy cà?"

"Xời ời sao mà ngốc thế. Lỡ đó là bệnh trĩ thì sao? Một chính trị gia đi phẫu thuật vì bệnh trĩ á? Chuyện này vui à nhe. Đám nhà báo thế nào cũng đem ra bốn cột tùm lum cho coi."

Tôi mỉm cười. "Ừ nhỉ, hiểu rồi. Bồ làm ăn khá đó."

"Ngày mai là thứ Bảy," Marco nói tiếp. "Vậy mai có làm vụ đó không?"

Hình như vẻ mặt tôi có gì đó không bình thường, nên Marco nghiêng đầu, ngó tôi. "Ổn không đó, bạn hiền? Đêm qua bồ xem nữa là tiêu. Mình cũng biết là đâu dễ gì quên vụ đó."

"Không sao, mình ổn mà," tôi xô nhẹ nó một cái. "Mà nè, bồ trở nên xăng xái từ hồi nào vậy?" Marco vốn là thành viên kém nhiệt tình nhất trong đám bọn tôi.

"Bồ cũng biết từ hồi nào rồi mà," nó hạ giọng.

Tôi gật đầu.

Marco không còn lần nữa trong cuộc chiến chống bọn Yeerk. Giờ đây đó là cuộc chiến rất riêng tư của nó.

"Ờ, mình xin lỗi." tôi nói.

"Vớی mấy đứa kia, mình vẫn là Marco như xưa, bồ hiểu chứ?" nó nói. "Mình không muốn bọn nó nghĩ khác đi. Mình không muốn bọn nó thương hại."

"Marco, ai mà thương hại bồ nổi? Bồ rầy rà thí mồ."

"Mà tui cũng muốn tiếp tục như vậy đó."

Có tiếng chuông reng báo hiệu tiết học kế tiếp.

"Thôi được." Tôi nói. "Mai nha. Mình phải tính cách nào lọt vô cái bệnh viện đó mới được. Bọn chúng chắc canh me kỹ lắm."

"Thật ra Cassie đã gợi ý cho mình một cách." Marco nói.

Tôi nheo mắt. "Trời! Nhưng chính nhỏ đã xúi bọn mình biến thành kiến."

Marco dợm bước về phòng thể dục. Tôi thì tiến về lớp học của mình.

"Không phải kiến đâu," nó nói mà không ngoảnh đầu lại.

"Mình cũng cóc muốn biết là con gì."

"Nghĩ về một đồng phân thử coi."

"Cái gì?" tôi hết hồn. Nhưng nó đã bước qua cửa, biến mất tăm.

CHƯƠNG 12

"Món gì đó hay hay một chút, miễn đừng quá mười lăm đô là được," tôi nói.

"Hai tháng nữa là sinh nhật ba mình, mình không được để lẩn lố đâu."

Lúc này là sau buổi học. Tôi, Cassie và Rachel - đang trên đường đến siêu thị. Sắp tới là sinh nhật mẹ tôi. Tôi đã ký cốp được mười lăm đôla để mua quà tặng mẹ. Món quà lần trước tôi tặng, coi bộ mẹ tôi không được ưng ý cho lắm.

Ai mà biết được là mẹ không khoái cuốn *Người Nhện* tập 3 gần như mới cứng.

Ờ, từ hồi đó tôi nhỏ hơn bây giờ một tuổi mà lại còn khờ dại đi nhờ thằng Marco giúp lựa quà cho mẹ mới chết chứ.

Lần này thì tôi nhờ Cassie lựa quà giùm. Vụ nhờ vả này coi bộ cũng ngốc hổng kém gì vì nhỏ Cassie cũng mù tịt chuyện quần áo và mấy món quà xinh xinh. Chính vì thế Cassie mới cầu cứu Rachel.

"Cửa hàng này được không?" tôi trở vào một cửa hàng quần áo phụ nữ.

"Ừ được đó. Lựa đúng rồi đó, nhưng vô đó anh phải dành túi ít nhất một trăm đôla mới được," Rachel nói.

"Còn nếu như..." Cassie mở lời.

"Xời ời, Cassie, bỏ nghĩ lại coi," Rachel rõ ràng hơi bực mình về sự khờ khạo của hai đứa tôi. "Nhìn lại bảng hiệu đi. Nó là loại cửa hàng dành cho phụ nữ trung niên và béo. Jake, anh muốn nói với mẹ anh là bà bị béo phì hay sao vậy?"

"Đâu có," tôi lắc đầu lia lịa. Nhưng tôi chợt nghĩ câu hỏi này chắc là có cạm bẫy gì đây.

"Ý anh đâu phải vậy."

"Ai nghĩ vậy hồi nào đâu?" Rachel nheo mắt. "Thì có ai nói anh nghĩ vậy đâu. Ngốc ời là ngốc. Bộ hai người chưa đi mua sắm bao giờ hả? Sao mình thấy mấy bồ giống Ax quá hà. Mấy bồ có phải là người Trái Đất không đó? Mình đang kiểm thử gì có thể nói thay anh rằng: 'Mẹ ời, con luôn nghĩ rằng mẹ trẻ trung và tuyệt vời'. Một món cổ điển thôi, nhưng phải có gu. Mình phải bàn xem đi gian hàng nào." Rachel giảng giải. "Mấy quầy hàng ở tầng hai á. Ra chỗ mặt tiền, bên phải. Đó chính là nơi cần đến. Nhớ nhìn mấy bảng hiệu giùm nhe. Bảng nào màu đỏ ghi chữ đen á."

Cassie toét miệng cười với tôi. "Thấy chưa? Nhỏ Rachel giống như làm chủ cái siêu thị này vậy."

"Mua sắm và choảng nhau quả là nghề của Rachel mà," tôi thân thiện nói. Ba đứa đi bọc quanh siêu thị và, chỉ trong vòng mười phút, Rachel đã tìm được một chiếc áo lụa. "Giá lúc đầu của nó là ba mươi ba đôla," Rachel liến thoắng nói. "Ba mươi ba hạ giá còn hai mươi lăm. Rồi lại giảm giá tiếp ba chục phần trăm trong ngày khuyến mãi hôm nay. Vậy là chỉ còn có mười bảy đô rưỡi hà! Chừng phân nửa giá ban đầu thôi đó! Thấy chưa, áo vậy mà chỉ có mười bảy đô rưỡi! Đã nhe! Em mà mua hàng là trùm luôn!"

"Khỏi nói rồi, nhưng anh chỉ chi được có mười lăm đôla thôi hà," tôi ỉu xiu nói.

"Anh đâu phải chi gì nhiều. Bộ không hiểu gì sao? Anh tiết kiệm được mười lăm đôla rưỡi lận đó. Anh lời hơn mười lăm đô còn gì!"

"Anh chi tiền thì tiết kiệm cái nổi gì?"

Cassie khế chạm lên tay tôi. "Thôi, đừng có thắc mắc nữa. Rachel chuyên trị dùng phép toán lộn tung phèo để mua sắm đó mà. Tìm hiểu làm chi cho mất công."

Rachel phớt lờ câu ghẹo của Cassie.

"Nè, trong khi anh thanh toán, em đi xem hàng ở cửa hiệu Juniors đây. Hẹn gặp lại ở gian thực phẩm nha."

Rachel biến luôn, để lại tôi và Cassie trơ trọi giữa một đồng các giá áo.

"Nè, khi nào bồ mới định tiết lộ cái ý tưởng của bồ đó?" tôi hỏi.

"Ừa, Marco chưa nói cho bồ hả?"

Tôi lắc đầu. "Không hề. Nó chỉ nói 'nghĩ thử về một đồng phân coi'. Mình đã làm theo lời nó. Kết quả là mình cảm thấy rất tệ."

Cassie có vẻ dỗi. "Bồ nghĩ coi, đó là con vật duy nhất mà mình nghĩ có thể ra vô bệnh viện mà không bị đâm lên hay xít độc. Có khi chẳng ai thấy bọn mình nữa là. Ý mình là chúng đi được khắp nơi. Ai thèm để ý chúng làm gì?"

"Cassie à, đến giờ mình đã từng biến hình thành ba loại côn trùng. Bọ chết thì ổn. Kiến thì dứt khoát không ổn. Rồi gián thì... Mình bắt đầu thấy ganh tỵ với Tobias rồi đó. Nó bị kẹt trong lối điều hâu, nhưng chí ít cũng đỡ phải chạy vòng vòng biến thành đủ thứ loại bọ."

"Thế bồ có ý gì hay hơn không hả Jake? Mình tôn trọng cảm xúc của bồ mà. Mình chỉ muốn hỗ trợ thôi. Đó chỉ là một gợi ý thôi mà."

Tôi hít một hơi thật sâu. "Chà, mình chẳng có ý gì hay ho đâu. Mình chỉ... mình muốn nói... Cái thời huy hoàng trước đây, hồi bọn mình là cọp, là sói hay con gì vui vui ấy... Mình chẳng muốn làm ruồi chút nào. Mình đã xem bộ phim đó rồi. Phim *Con ruồi* ấy mà. Cả hai bản phim lận đó. Luôn cả bản cũ lẫn bản mới do Jeff Goldblum đóng. Làm ruồi á? Khiếp!"

"À bộ phim đó... Mình quên nó rồi."

Cassie nhăn mặt nói. "Phải bộ phim có anh chàng mang cái đầu người tí teo gắn trên thân hình ruồi, rồi chàng ta bị sa mạng nhện, hét lên bằng cái giọng nhỏ chút nhéo *cứuuu tôôôôii vớóóiii*, đúng không ta? Sau đó gã kia thấy tôm quá nên đập chàng ta bẹp dí luôn, phải vậy không?"

Cả hai đứa đứng ngẩn ra đó, trông như là muốn ói.

"Làm bướm vậy nha?" Cassie gợi ý.

"Chậm chạp quá," tôi nói. "Mà lại quá bự. Chúng phát hiện ra liền hà."

"Hay là... ơ... làm ong vậy?"

"Chớ có dại. Không có vụ làm côn trùng có tổ chức xã hội nữa đâu nha. Ong với kiến chắc chẳng khác gì nhau..." Tôi rùng mình khi mừng tượng lại cái hồi làm kiến. Kiến không có gì là cá nhân. Nó chỉ là một phần của cỗ máy lớn hơn.

"Ruồi không có tổ chức xã hội," Cassie nói.

"Chị giúp các em nhé?" cô bán hàng đến gần chúng tôi và thân mật hỏi.

"Dạ, không cần đâu ạ," Cassie nói. "Cảm ơn chị."

Hai đứa tôi bắt đầu dợm bước về phía gian thực phẩm để gặp Rachel.

"Miễn làm sao vào được trong bệnh viện thôi mà," tôi nói ra thành lời ý nghĩ của mình. "Nếu chúng dùng bệnh viện để gài bọn Yeerk vào những xác mượn, thì có nghĩa là chúng phải có một vũng Yeerk ở trong đó. Đó chính là thứ mình cần tìm. Phải làm sao tìm ra vũng Yeerk này và xóa sổ nó đi."

"Cho nên tui mình chỉ cần biến thành ruồi một thời gian ngắn thôi mà," Cassie nói. "Ý mình là nếu như cả bọn quyết định biến thành ruồi ấy mà... Rồi bọn mình sẽ hoàn hình lại rồi phá một

trận tanh bành."

"Sau đó, nếu làm cho chúng rối lên được thì mình có thể thoát ra theo lối khác. Đâu nhất thiết phải biến lại thành ruồi."

"Đúng đó," Cassie tán đồng. "Chắc tại mình phải làm ruồi vài phút thôi hà."

"Ừ."

"Vậy thì làm ruồi nhé?"

"Tới luôn!"

Không ai bảo nhau, cả hai đứa cùng lúc thốt lên "Cứuuuu tôôôiii!"

TRÊN ĐE DƯỚI BÚA

CHƯƠNG 13

Khi nhìn thấy hai con mắt to bụi, lấp lánh và căng phồng của Cassie nổ bụi ra từ hốc mắt của nhỏ, tôi đã hét toáng lên.

Tôi hét như một em bé.

"Yaaaaaaaaa!"

"Tuyệt vời, Jake. Nghe bồ hét chắc Cassie dễ chịu lắm đó," Marco nói.

"Xin lỗi nha," Rachel cắt ngang. Nhỏ lao vọt ra khỏi cửa nhà kho. Vài giây sau, bọn tôi nghe có

tiếng ối mưa...

Lúc cặp mắt ruồi hiện ra Cassie hầu như vẫn còn là người, nhưng nhỏ chỉ còn cao khoảng sáu tấc và đang rút lại rất nhanh. Những chiếc cẳng ruồi đã tòi ra từ ngực nhỏ, và những cái cánh mỏng dính đang mọc ra từ sau lưng. Tuy vậy, khuôn mặt Cassie vẫn còn là mặt người.

Cho đến khi cặp mắt nổ bụp ra...

Cassie đã co lại còn tí xíu khi cái miệng ruồi xuất hiện. Đôi mắt trông đã phát bệnh rồi, thế nhưng cái vật trông như chiếc lưỡi hình ống dài dài đang thò thụt chấm mút trông còn ớn hơn nhiều... Vật đó nhè cả lên thức ăn rồi mút vào trở lại nguyên cái đồng hồ lẩn bầy hầy đó...

Rachel đã quay vô. "Xin lỗi," nhỏ run giọng. "Có ai mang kẹo cao su theo không? Hay kẹo ngậm cũng được?"

Ax có vẻ hoang mang. <Công đoạn biến hình làm các bạn khó chịu lắm hả?>

"Đôi lúc," tôi nói, cố chống lại nỗi bức xúc muốn nhìn đi nơi khác khi Cassie co rút lại chỉ còn có vài phân. "Một số con vật khiến chúng tôi thấy gớm."

<Gớm hả? Gớm là gì vậy?>

"Ờ thì đó là một cảm giác ghê ghê... như là muốn bệnh, muốn ói, muốn nổi gai ốc. Gớm ấy mà."

<Cassie biến hình xong chưa vậy?> Tobias hỏi vọng vào, <Nhỏ chưa xong thì tui hổng dám vô đâu.>

"Anh Ax! Làm ơn nói giùm với Tobias là ổn rồi."

<Tobias. Hoàng tử Jake nói là ổn rồi.>

Tôi bật cười khi thấy Marco bắt đầu hé mắt nhìn qua kẽ ngón tay. Ax đang học cách phát âm cho giống với người bình thường, ít ra là trong cách nói bằng ý nghĩ. Vậy nhưng khi biến thành người thì anh vẫn chơi đùa với bất kể âm tiết nào, khiến bọn tôi bức vô kể.

Tobias bay vào...

"Cassie, nghe được mình nói không?" Rachel hỏi.

"Tobias, bồ có nhìn thấy Cassie không vậy?"

Cassie bây giờ đã là ruồi thứ thiệt.

<Thấy rồi.>

"Theo dõi nhỏ kỹ kỹ giùm nha," tôi dặn. "Đừng để mất dấu đó."

<Yên tâm đi. Tui còn thấy được cả lông trên mấy cái cẳng ruồi bé tí của Cassie lận đó. Ối trời, nhìn mà ớn quá!>

"Cassie!" Rachel tiếp tục gọi.

"Tobias nè, bồ thử nói với Cassie bằng ý nghĩ coi sao?"

<Cassie! Cassie! Có nghe tui nói không vậy? Nhỏ kìa! Nhỏ đang bay kìa!>

"Đừng để mất dấu Cassie nhe, Tobias."

"Nhỏ không đi xa được đâu," Marco nói. "Có cả đồng phân ngựa trong cái nhà kho này. Còn nơi nào lý tưởng hơn cho ruồi nữa cơ chứ?"

Bất chợt, trong đầu tôi vang lên mấy tiếng <Quuáá đầầầ!>

"Cassie?"

<Cassie?>

<Ôôôô!>

"Cassie! Trả lời bọn mình đi chứ!"

<Cassie, bồ có sao không vậy?>

<Waa! Con vật này bay đã thiệt nhẹ! Mấy bồ thử liền đi. Nó bay giống tên lửa vậy đó. Yaaa haaa!>

<Bồ có kiểm soát được não con ruồi không đó?>

<Có chứ. Đừng lo, mình ổn mà. Xin lỗi nha, nhưng đúng là không chê vào đâu được. Điền hết biết luôn! Nào, tới luôn đi, đừng phí phạm thời gian nữa chớ!>

Tôi hít một hơi thiệt sâu...

"Nè, mấy bồ, coi bộ phải nhập cuộc rồi đó," tôi gắng gượng lấy giọng phấn khởi.

"Ô, tuyệt cú mèo," Marco thốt lên.

<Phải đó! Tuyệt cú mèo!> Ax lặp lại mà không hề hay biết rằng Marco đang nói mỉa...

Việc biến hình quả là gớm, đúng như bọn tôi chờ đợi.

Nhưng Cassie cũng không sai chút nào. Một khi đã biến hình, đã quen với thực tế là nhãn quan vỡ ra thành hàng ngàn cái màn hình TV tí hon, mỗi màn hình thể hiện một hình ảnh hơi khác nhau một chút; một khi đã không còn khiếp hãi cái lưới thè lè ghê tởm; một khi đã vượt qua sự phối hợp kỳ lạ của những móc, những lông tạo nên những chiếc cẳng ruồi; một khi đã quen với thực tế là không còn gì trông quen thuộc khi cả cơ thể mình chỉ còn dài cỡ ba ly; và một khi đã thôi nghĩ ngợi về cái bộ phim ruồi ngớ ngẩn ấy...

Khi đó bạn mới biết thế nào là đã!

Trong lốt chim ưng Peregrine tôi đã từng lao xuống với tốc độ dễ đến hai trăm tám chục cây số một giờ, còn nhanh hơn cả xe đua, nhanh hơn cả máy bay cỡ nhỏ.

Nhưng bay theo kiểu ruồi còn khiếp hơn thế.

Con ruồi đập cánh đến 200 lần mỗi giây, và một giờ nó di chuyển được chừng sáu cây số. So số kilômét mà chim ưng có thể đạt tới, thì đúng là chẳng lẹ làng gì... nhưng, tin tôi đi, khi kích cỡ của bạn chỉ là vài ba ly thì sáu cây số một giờ sẽ giống như được nhân lên lũy thừa chín vậy.

Và điều đã nhất là bạn có thể bay như thế cả khi lao xuống lẫn lao lên, tạt trái, tạt phải hay phóng thẳng.

Cassie đúng quá đi chứ. Ruồi gớm thiệt, nhưng cũng thú vị hết biết luôn.

<Yaaaaaaa!> Ax reo lên.

<Waaaaaaa!> tôi hét lớn khi vọt thẳng lên trên tựa như với tốc độ ánh sáng.

<Bọn mình xấu như quỷ nhưng đã quá chừng luôn!> Rachel khoái chí nói.

Tôi lên tiếng sau vài phút làm quen với những bản năng đơn sơ của con ruồi và những mùi vị khá hay ho. <Đến giờ lên xe buýt rồi đó.>

Xe buýt chính là Tobias. Bệnh viện ở cách đây vài cây số. Ruồi bay nhanh thiệt, nhưng chỉ là tương đối thôi, vì nếu so về vận tốc thực thì Tobias nhanh hơn nhiều. Bọn tôi bay tới đó dễ

phải mất cả giờ, trong khi Tobias chở cả bọn đi chỉ mất có vài phút.

<Vọt lên tên bự con lông lá kia đi.> Cassie nói. <Chui vào gáy của nó á. Đừng để cánh hay đuôi của nó hất bọn mình văng ra.>

<May mà tui biết mấy bồ,> Tobias nói.

<Chứ nhìn cái dây chuyền ruồi này đến con giò cũng muốn ới đó.>

<Cái gì?> Marco phản ứng. <Đến con giò cũng mắc ới hả? Nè ông tướng, đừng có xỉ vả bạn bè vậy chứ.>

<Xời,> Tobias bình luận. Và rồi, cả đám cùng bay lên.

CHƯƠNG 14

Tôi bám dính vào đám lông của Tobias. Vụ này dễ ợt. Chân ruồi còn có thể bấu cả vào kính hay treo ngược trên trần nhà nữa ấy chứ.

Tôi cảm thấy gió thổi vù vù xung quanh tôi. Gió làm rung chuyển những chiếc cánh và rít lên qua những khe và mấu khớp tạo nên lớp vỏ ngoài của tôi.

Một loạt những hương thơm không thể tin nổi chọt tấn công những cộng râu nhạy bén của tôi. Rủi thay, những thứ chính yếu mà bộ não ruồi của tôi có vẻ quan tâm lại là những thứ giòn ngọt, những thứ thối rữa, phân hủy và bốc mùi.

<Cũng hơi hơi giống con chuột chù mà hồi đó mình biến hình,> Rachel nhận xét. <Cũng cái sự quan tâm đến thịt thối y chang vậy đó.>

Bất chợt, một quái thú xuất hiện! Nó nổi lên, trông đồ sộ dưới những con mắt nhiều ô của tôi. Nó nhỏ hơn tôi thật nhưng trông vẫn quá bự.

<Con quái gì...!> tôi hét lên.

<Gì vậy? Con gì vậy ta?> Cassie thắc mắc.

<Tía ời, hình như con bọ chết. Trông nó to như con chó xù ấy, có điều là chả dễ thương chút nào.>

<Khoan đã! Tobias thốt lên. <Mấy bồ nói tui có bọ á?>

<Mới thấy có một con thôi hà,> tôi đáp. <Giờ thì nó biến rồi. Chắc nó nhảy ra ngoài luôn rồi.>

Thật ra là tôi nói dối. Con bọ chết đang bò lổm ngổm trên da của Tobias, dưới lớp lông của nó. Con vật đó đang tìm một vị trí ngon lành để cắm cái lưỡi nhọn hoắt và khát máu của nó vô.

Nhưng chắc là Tobias sẽ không thích thú gì khi nghe kể vụ này.

<Tới bệnh viện rồi đó,> Tobias nói. <Mình sẽ bay thấp xuống rồi sẽ báo khi nào thì mấy bồ

phải nhảy ra ngoài, như lính dù trong mấy bộ phim chiến tranh vậy đó.>

<So sánh hay thiệt nhe,> Marco nói, <Có thấy là trong mấy cái phim xưa đó lính dù thường bị bắn gục không vậy hả?>

<Jake!> Cassie nói thầm với riêng tôi.

<Gì vậy?>

<Bồ vẫn có thể hủy chiến dịch này,> nhỏ nói. <Mọi người thông cảm cho bồ mà.>

<Cám ơn, nhưng không được đâu. Dù có anh Tom hay không thì vẫn phải chặn tay bọn Yeerk lại.> Dù sao, đó là điều tôi vẫn thường tự nhủ. Tôi nghĩ là nó đúng.

<Được rồi đó, mình thấy mọi thứ có vẻ êm lăm,> Tobias nói. <Mình thấy một cửa sổ để mở ở tầng ba. Không có lưới che chắn gì đâu.>

<Chắc không đó?> Marco vặn hỏi.

<Marco, với ánh sáng cỡ này thì ngay cả một sợi tơ nhện tui cũng có thể thông báo ngay với bồ, đừng nói chỉ là lưới chắn.>

<Ý, nó nói mạng nhện kìa,> Rachel rên rĩ.

<Cứứứrưrưrưrưr!> Marco nhại cảnh trong phim.

Trùng hợp và xúi quẩy gì đâu, phiên bản cũ của bộ phim *Con ruồi* vừa được phát lại trên TV tối qua. Như một lũ ngốc, cả bọn đều dán mắt xem bộ phim đó.

<Tôi không hiểu các bạn nói gì cả,> Ax làu bàu.

<Chuẩn bị đi,> Tobias nói. <Ba... Hai... Một... Nhảy!>

Tôi nhảy khỏi lưng Tobias, cánh xòe ra. Dòng khí lướt nhanh đến mức làm cho tôi chúi nhủi, lộn nhào trên không trung. Nhưng khi tốc độ chậm bớt, tôi nhanh chóng lấy lại được kiểm soát.

<Mọi người ổn cả chứ?>

<Tuyệt!> Rachel đáp.

<Tôi trông thấy cánh cửa sổ để mở rồi đó,> Ax nói.

Tôi thấy Ax đang lộn vòng, rung lên, kêu o o, bay vèo ngang qua tôi như một chiến đấu cơ. Ít ra tôi nghĩ đó là ảnh. Tôi liền vọt ra sau, bám theo đường bay của Ax.

Té ra là Ax bé cái lăm. Cái mà ảnh nghĩ là cửa sổ chỉ là một tấm biển nhỏ ở bên hông tòa nhà. Với cặp mắt ruồi, bạn phải đến rất gần mới thấy rõ mọi thứ. Vì vậy, cả bọn phải mất một lúc bay rả rã mặt tường của tòa nhà để tìm cái cửa sổ đó.

<Cứ bay tiếp đi,> Tobias gọi với xuống. <Mấy bồ gần tới nơi rồi đó.>

Bất chợt, tôi cảm thấy một luồng khí lạnh hơn đổ ụp xuống.

<Tới đó đi,> tôi phát lệnh.

Tôi hướng về phía luồng khí đó và chỉ vài giây sau đã lọt vô một nơi tương đối tối hơn, phía bên trong tòa nhà. <Trừ Ax, cả bọn đều đã ở gần vũng Yeerk, vậy thì hãy cố nhớ lại cái mùi đó và thử dùng râu xác định cái gì tương tự như vậy coi sao...Theo như kế hoạch, Ax và Cassie sẽ theo mình. Rachel, Marco, hai người nhớ cẩn thận nhe.>

Rachel cùng Marco bay lên và chẳng mấy chốc đã mất dạng.

Tôi, Cassie và Ax bay ra nơi mà bọn tôi tin là hành lang vì nó rất dài và có ánh đèn sáng trưng suốt lối...

Mờ mờ bên dưới bọn tôi, đôi lúc xuất hiện những trái bóng lớn hình bầu dục di động; những đầu người nhìn từ trên xuống. Nhưng với khả năng nhìn hạn hẹp của bọn tôi, chúng trông như những ốc đảo bằng tóc nổi bồng bênh trên mặt biển mờ ảo.

<Ax, thời gian?> tôi hỏi.

<Chúng ta đã dùng hết hai chục phần trăm thời gian.> Ax báo cáo.

<Tốt, Đúng y kế hoạch,> tôi nói, cố trấn an chính mình và cả hai đứa bạn.

<Ái da!>

<Gì vậy?>

<Người đó vọt lên tính đập tôi!> Ax nói.

<Nhưng hắn ta chậm chạp quá chừng.>

<Ê> Cassie nói. <Có người thấy gì không? Mùi này lạ lắm. Bộ não ruồi của mình không thể nhận ra nó là gì. Mình đang cố nhớ đây...>

<Tôi cũng ngửi thấy gì đó,> Ax tán đồng. <Nhưng nó không thối lắm.>

<Hay là mình queo phải đi.> Cassie đề nghị.

<Queo phải,> tôi nhất trí. Giờ thì cả tôi cũng ngửi thấy mùi đó. Một mùi rất hắc và đậm. Ngòn ngọt mà nhờn nhớt.

<Marco, Rachel,> tôi gọi hai đứa kia bằng ý nghĩ. <Mấy bồ có phát hiện được gì không?>

<Nghe tệ *lắm*... phải... mất. Không có gì...>

<Mình đang ở mức tới hạn nghe được của giao tiếp ý nghĩ.> Ax nói.

Giờ thì cái mùi kia thậm chí còn đậm hơn.

Hai đứa tôi hoàn hình lại thật nhanh. Khi nhận quan người của tôi được khôi phục, tôi thấy Ax đang đứng đó, trong cơ thể Andalite của anh. Dựa vào bức tường ở phía xa là một anh chàng mặc áo khoác trắng, tay cầm một miếng bìa kẹp. Anh ta ngồi xếp xuống bất tỉnh, nhưng vẫn còn sống.

<Tôi không giết sinh vật này,> Ax nói. <Vì tôi sợ đó chính là anh của bạn.>

"Không. Hắn không phải anh tôi. Nhưng dù cho hắn là ai, thì hắn vẫn là anh, là con hay thậm chí là cha của ai đó."

Tôi nhìn lại mình. Tôi đang đi chân đất, hết như trong mọi lần thoát ra khỏi hình biển. Tôi chỉ mặc mỗi chiếc quần đùi dành cho cua-rơ xe đạp trông đến thảm hại và một chiếc áo thun bó sát. (Ngay cả Ax cũng không thể nghĩ ra cách biến hình với nhiều quần áo hơn thế). Nhưng hình như tôi vẫn có đủ chân tay bình thường.

"Bồ ổn chứ, Cassie?" tôi hỏi.

"Mình không sao." Nhỏ đưa tay chỉ cái vật trông như một mái vòm khổng lồ sáng bóng mà bọn tôi đã thấy lúc còn là ruồi. Đó là một cái bồn bằng thép không rỉ, đường kính cỡ hai mét rưỡi.

Tôi bật cười. "Bồ có biết đó là gì không? Đó là một bồn tắm có hệ thống nước nóng phun từ dưới lên, gọi là thiết bị Jacuzzi. Ai đó vừa đây lắp bồn. Họ dùng thứ này trong bệnh viện làm gì nhỉ?"

"Để làm vật lý trị liệu đấy." Cassie nói. "Nó dùng cho những người bị căng cơ hoặc đau lưng."

Tôi bước tới bên hông chiếc bồn xoáy nước. Tôi vớ lấy tay nắm của chiếc nắp và nhấc nó lên. Chiếc nắp mở ra để dàng nhờ các ổ xoay thủy lực. Tôi nhìn vào bên trong và bất giác lùi lại.

Nước bên trong bồn màu nâu nâu, trông quanh quánh và nhom nhóp.

Nó lúc nhúc đầy những con sên.

Bọn Yeerk... Ở trạng thái tự nhiên của chúng.

"Hay lắm, được, được đó." tôi nói.

<Bọn Yeerk,> Ax thốt lên bằng một giọng pha trộn giữa ghê tởm và thù hận mà người Andalite luôn thể hiện khi nhắc tới bọn Yeerk. <Một vũng Yeerk loại xách tay. Gần đây chắc phải có một cỗ máy Kandrona nhỏ.>

Mỗi ba ngày một lần bọn Yeerk phải rời khỏi cơ thể mà chúng mượn để trở về vũng Yeerk. Trong vũng Yeerk, chúng ăn uống bằng cách nốc vào những chất dinh dưỡng khác nhau, mà chủ yếu là tia Kandrona, tương tự như các tia mặt trời ở thế giới của bọn Yeerk. Máy Kandrona là nguồn phát tia Kandrona tự tạo của chúng.

"Chúng có thấy mình không nhỉ? Ý tôi nói là ngay lúc này nè?"

<Không đâu hoàng tử Jake. Trong trạng thái tự nhiên, chúng hoàn toàn mù tịt.>

Tôi bước chậm chậm quanh chiếc bồn xoáy nước. Chân tôi chột va phải vật gì cứng cứng. Đó là cái máy bơm để vận hành chiếc bồn xoáy. Nó đã bị ngắt, dây điện đã rút khỏi ổ cắm trên tường. Bảng điều khiển bị xé toạc, để lộ ra những sợi dây điện trần.

"Ax, theo anh điều gì sẽ xảy ra cho toàn bộ những tên Yeerk trong đó nếu như nhiệt độ chất lỏng chọt tăng lên, ví dụ như một trăm hai mươi độ chẳng hạn? Và nếu chất lỏng đó khuấy động lên thì sao?"

Ax có vẻ bối rối. <Tôi tin là nhiệt độ và sự khuấy động có thể hủy diệt chúng.>

"Được rồi. Sẽ thảm thiết lắm cho coi." Tôi quyết định thật lẹ. "Ax, anh canh cửa ra hành lang giùm cái. Cassie, mình cần bồ ở một dạng thú nguy hiểm nào đó. Bồ chọn con gì?"

"Sói nha?"

"Tuyệt. Nhưng đừng có tru lên đấy."

"Thế bồ định làm gì?" Cassie hỏi.

"Quét sạch chừng một trăm tên Yeerk có thể sẽ là một khởi đầu tốt đẹp đấy. Mình đang chuẩn bị nổi mảy thứ này lại với nhau, cho chạy cái máy Jacuzzi diệt sạch mảy con sên ghê tởm đó."

Không có dụng cụ nào trong phòng, nhưng tôi tìm thấy cuộn băng dính và một cây nhíp. Tôi chỉ cần có vậy. Tôi bắt đầu nối các sợi dây, đỏ nối với đỏ, xanh nối với xanh, xanh lục nối với xanh lục. Không có công tắc, việc gài đặt sẽ tự động ở chế độ tối đa. Nhiệt độ tối đa, dòng cuộn tối đa...

Tôi nối sợi dây cuối cùng. Cassie đã hoàn tất việc hóa sói. Nhỏ kiên nhẫn đứng đó như một con chó rất bụi và rất dữ dằn.

"Tốt. Đến lúc hâm nóng bọn Yeerk rồi đó."

Tôi khom xuống nhét phích cắm vào ổ.

Vài giây sau, âm thanh sôi sục bắt đầu cất lên. Những tiếng réo quen thuộc của máy Jacuzzi.

Cánh cửa vụt mở. Một người đàn ông và một phụ nữ cùng xuất hiện. Cả hai đều khoác áo choàng trắng. Trong khoảnh khắc, họ cứng người ra trơ mắt nhìn.

"Andalite!" người phụ nữ hét lên.

Nhanh như chớp. Cassie chồm tới mục ta. Nhỏ nhảy vọt tới, húc mạnh vào mục ta, đẩy mục té lăn quay ra sàn.

Ax tiến tới gã đàn ông, nhưng tên *này* nhanh chóng tạt ngang, thoát khỏi tầm chiếc đuôi của Ax.

Tôi vẫn khuất dạng phía sau chiếc bồn xoáy cố gắng tập trung biến thành cọp để chiến đấu.

Nhưng ngay khi đó, thêm hai gã đàn ông nữa trong đồng phục bảo vệ, lao xổ vào phòng. Tên đầu tiên nâng súng lên.

"Ax!" tôi hét lớn. "Súng kìa!"

Chiếc đuôi của Ax loáng lên. "Aaaggggừr!" tên Mượn xác hét lớn.

Bàn tay cầm súng không còn gắn với cánh tay người nữa.

"Tăng cường lực lượng đến khu vực vũng! Có bọn Andalite!" tên bảo vệ thứ hai hét vào chiếc máy bộ đàm. Rồi hắn rút súng ra.

Đoàn! Đoàn!

Sau này, mọi người kể rằng có đến ba phát súng. Nhưng tôi không nghe thấy phát thứ ba.

Một nhát đập như búa tạ giáng vào thái dương tôi. Một mảnh văng. Trong khoảnh khắc, tôi cố không bất tỉnh. Nhưng rồi tôi ngất đi. Tôi ngã gục xuống. Đầu tôi chúi vào chiếc bồn xoáy. Chúi vào cái khối sôi sục những tên Yeerk đang giãy chết.

CHƯƠNG 16

Bất tỉnh, đầu chúi nhủi vào vũng Yeerk nóng ran. Tôi không biết mình nằm vắt vẻo như vậy trong bao lâu. Khi tỉnh lại, tôi có những cảm giác khủng khiếp và choáng ngợp. Một trong những cảm giác đó là sự ngộp thở. Tôi đã hít đầy phổi thứ chất lỏng ở trong vũng.

Tôi đã tỉnh dậy vì những đợt thở gấp, nôn ọe và những cơn ho dữ dội. Tôi vẫn còn sống, nhưng thở một cách khó nhọc. Mỗi hơi thở là cả một cuộc đấu tranh. Tôi hơ sạch sạch...

Cảm giác thứ hai là nhức đầu chưa từng thấy. Giống như có ai đó đang khoan lỗ vào tai tôi, khoan thẳng vào óc tôi.

Tôi muốn hét lên, nhưng nghẹn giọng. Tôi đang quỳ gối trong căn phòng bệnh viện, muốn la hét vì đau đớn và hóp lấy hóp để từng bụm khí.

Trong lúc đó, cuộc chiến vẫn diễn ra quyết liệt. Bọn Mượn xác đang chen nhau chui qua cửa. Nhưng cánh cửa quá hẹp, không thể nào để lọt hơn hai tên Mượn xác người cùng lúc. Cái đuôi của Ax và những chiếc răng sói dài của Cassie thừa sức ngăn chặn cuộc tấn công của chúng.

ĐOÀNH! Lại thêm một phát súng nữa!

"Ngừng bắn đi, đồ ngu!" tiếng ai đó hét lên. "Lỡ trúng vô vũng thì Visser Ba sẽ nhai nát mày đó!?"

Dù đang trong tình trạng vật vã, tôi cũng nhận thấy Ax và Cassie khó lòng cầm cự lâu. Tôi cần phải biến hình để trợ chiến. Thế nhưng tôi không tài nào làm được việc đó. Cơn đau... hay có khi là do thiếu dưỡng khí.. khiến tôi không thể tập trung. Bất chợt, một con dã nhân to đùng xông vô phòng, cùng với một con sói thứ hai.

Marco và Rachel!

Hai đứa nó đã đánh dạt đám người tấn công, nhưng cũng chỉ được vài giây thôi.

<Jake bị thương rồi.> tôi nghe Cassie gấp gáp nói. <Jake bị té vô vũng Yeerk.>

<Marco, xốc Jake lên đi.> Rachel chỉ đạo. <Nhớ lấy thứ gì đó che mặt ảnh lại. Anh Ax, Cassie, rán chặn cửa nhe. Tui đổi hình biến đây. Bọn mình cần tăng cường hỏa lực.>

Tôi cảm thấy mình bị nhấc bổng khỏi mặt sàn. Một tấm vải trắng quấn quanh đầu tôi. Tôi đoán đó là một chiếc áo choàng lột từ một trong các tên Mượn xác bị thương. Tôi đang nằm đông đờ trong vòng tay đồ sộ của con dã nhân.

<Ngủ ngoan nha bé cưng.> Marco tếu táo.

<Ráng bám chặt nhe nhóc. Bọn này sẽ đưa bồ ra khỏi đây.>

Tôi vẫn còn hỗn hển và ho sù sụ, nhưng hơi thở của tôi đã khá hơn. Chưa đủ để nói chuyện, nhưng tôi đã hít được đủ không khí để không bị bất tỉnh nữa.

Cùng lúc, cơn đau nhức trong đầu tôi đã có chuyển biến. Nó đang giảm dần. Nhưng thay vì cảm thấy mình mẫn hơn, tôi thấy càng lùng bùng.

"Tóm lấy chúng!" một tên Mượn xác hét to bên ngoài cánh cửa. "Nhào vô đi! Tấn công đi!"

<Coi bộ tui không chui lọt cánh cửa này rồi.> Đó là Rachel. <Chắc phải làm cho nó rộng ra thêm chút nữa mới được.>

Tôi chỉ thoáng thấy đôi chút qua tấm vải che kín mặt. Một vật gì đó đồ sộ màu xám xám vừa xẹt qua.

Thân hình voi của Rachel.

<Rachel ư?> một giọng nói trong đầu tôi cất lên đầy vẻ ngạc nhiên. <*Là người à?*>

BÙÙM! RẦMMM! RẦẮC!

<Giờ thì cửa tha hồ bự rồi nhé.> Rachel nói.

Những tiếng hét man dại! Sự hoảng loạn! Những tiếng kêu la đau đớn!

Tôi bị nảy tung, va quật vào những bức tường và có lúc bị thả rơi xuống đất. Tôi cảm thấy bị đưa xuống cầu thang. Tôi cảm thấy những bàn tay túm lấy tôi rồi trượt mất.

Cuối cùng là không khí mát dịu. Bọn tôi đang chạy như điên về phía hàng cây che chắn trước bệnh viện.

<Cassie!> Marco nói. <Bồ biến thành ngựa lệ đi. Đừng để chúng kịp nghĩ ra cách rượt theo bọn mình.>

Tôi lại bị quăng quật trên đất cát.

Con dã nhân lột tấm áo phủ mặt tôi.

<Còn sống hả nhóc? Vừa rồi căng đấy. Cái bệnh viện đó cần phải cải tạo lại thôi. Bọn này chuẩn bị đặt bồ lên Cassie đây. Rồi cả bọn sẽ cố yểm trợ cho cuộc tháo lui của hai người.>

"Cái...đầu của mình..." tôi hỗn hển nói.

<Nhức đầu chứ gì? Có gì lạ đâu, ngốc ạ.>

"Có gì đó... không ổn... mình không thể....suy nghĩ."

<Đừng lo. Cứ nghỉ ngơi đi. Bọn mình kiểm soát được tình hình rồi mà. Ít nhiều là vậy.>

<Không thể tin nổi,> giọng nói trong đầu tôi lại cất lên. <Có thật không vậy? Bọn mi là người à?>

Giọng quái gì vậy nhỉ? Nó từ đâu tới vậy ta?

Marco vất tôi lên lưng con ngựa. Đó là Cassie.

<Cassie ư? *Người*, đúng rồi. Còn Rachel? Em họ à? Cũng là người tốt.>

Tay tôi toan giựt chiếc áo ra khỏi mặt.

Điều gì đang xảy ra vậy? Trong đầu tôi *tại sao* lại có giọng nói?

Giờ thì cả bọn đang chạy, chạy và chạy. Bốn vó của Cassie khua lộp cộp, phóng hết nước qua những hàng cây, bãi cỏ, những con đường ngoại ô...

Bọn tôi nhảy qua một bờ rào. Tôi bay trên không trung và rơi phịch xuống đất.

Tôi thấy đau, nhưng cơn đau như đến từ rất xa.

Chiếc áo khoác lỏng ra. Tôi đưa mắt nhìn quanh. Khắp nơi là cây cối. Một con ngựa thở phì phò đang đứng ngay cạnh tôi.

Tôi thấy tất cả những thứ đó, nhưng một cách xa xăm, như thể tôi đang quan sát mọi thứ qua chiếc máy truyền hình. Mắt tôi đảo hết sang trái rồi sang phải. Tự chúng đang chuyển động. Như ai khác đang điều khiển lấy chúng.

Cassie. Tôi cố gọi tên nhỏ. *Cassie*.

Nhưng không âm thanh nào phát ra từ miệng tôi.

<Jake, đừng đấu tranh vô ích.> Giọng nói trong đầu tôi lại cất lên.

Cái gì? Ai nói đó?

Liền đó là tiếng cười mà chỉ mình tôi nghe được.

<Bắt cái trí não người thô thiển của mi làm việc đi chứ, Jake. Hỡi tên Jake hóa thú> giọng nói châm chọc. Tên Jake tay sai của bọn rác rưởi Andalite!>

Và tôi đã hiểu ra.

Tôi hiểu giọng nói đó là gì.

Một tên Yeerk!

Một tên Yeerk ở trong đầu của tôi.

Tôi đã trở thành một kẻ Bị mượn xác.

<Tốt. Mi hiểu rồi phải không?> giọng nói cất lên nhạo báng trong đầu tôi.

<TRỜI ƠI! KHÔNG!>

<Jake, bồ có sao không vậy?> Cassie lo lắng hỏi. Trong khoảnh khắc, tôi nghĩ nhỏ đã nghe được tiếng hét của tôi. Nhưng không, nhỏ hỏi chỉ vì quan tâm vậy thôi.

Tobias đáp xuống một cành cây phía trên. <Jake có bị sao không vậy?>

<Mình không biết nữa. Cậu ấy còn sống, đang thở, nhưng hồn vía thì như lạc ở đâu đó. Chắc phải đưa cậu ấy đi bác sĩ quá hà.>

Tôi muốn hét lên với cả hai đứa nó rằng: "Bọn chúng đã kiểm soát mình rồi! Chúng đang ở trong đầu mình!" Nhưng tôi không cách chi cử động được cái miệng. Như thể có một tấm rào cản, như thể tôi hình thành được ý nghĩ, nhưng không thể ra lệnh cho đôi môi và cái lưỡi nói chuyện được, lệnh của tôi đã bị ngăn không thể đến đích.

<Tên người kia, có giỏi thì cứ đấu tranh đi. Thử chiến đấu với ta coi!> tên Yeerk hể hả nói <Rốt cuộc mi cũng chả làm được gì đâu. Ta đang ở trong đầu mi. Ta đang quẩn quanh não mi như một tấm mền sống.>

<TRỜI ƠI! KHÔNG!>

<Ta đọc được cả ý nghĩ của mi. Ta kiểm soát cơ thể mi. Ta đi guốc trong ký ức của mi. *Ta đọc được nó như đọc một cuốn sách.*>

<Cút ra khỏi đầu ta! Trời ơi là trời!>

<Ồ, ta không định làm vậy đâu, *Jake ạ*. Tại sao ta lại phải từ giã một cơ thể thú vị như thế này? Thì ra mi là kẻ đã làm cho Visser Ba nổi khùng. Một thằng nhóc. Một *chú lùn.*>

<*Chú lùn? Làm sao mi...*>

<Ngạc nhiên quá hả? Ha ha ha.Ồ, sự trớ trêu thật là ngọt ngào. Không hiểu nổi sao, tên Jake khôn ngoan? Không thấy điều gì đang xảy ra thật à, tên hóa thú của ta?>

Cassie đã hoàn hình. Nhỏ quỳ xuống cạnh tôi và nhìn vào mắt tôi. "Jake tỉnh rồi nè. Mắt cậu ấy đã cử động. Jake! Jake à, có nghe mình nói không vậy?"

Đó là một cơn ác mộng. Chính xác là vậy. Một cơn ác mộng khác. Tôi phải tỉnh lại cho nhanh. Tôi phải tỉnh lại rồi cười, cười ngất...

<Ta là Temrash 114,> tên Yeerk hãnh diện nói. <Cựu Temrash 252 của vũng Sulp Niar. Ta đã được thăng chức. Chắc chắn là mi phải vui mừng cho ta.>

<Đồ sên rác rưởi! Xéo khỏi đầu ta ngay!>

<Mi có biết mới đây ta mượn cái xác nào không? Biết đó là ai không?> tên Yeerk châm chọc.

<Câm miệng đi! Đừng nói với ta nữa! Cút xéo đi!> Đó không phải là sự thật. Đó không thể là

sự thật.>

<Dĩ nhiên ta đã từng là Tom, anh của mi. Ta chính là tên Yeerk đã kiểm soát anh của mi.>

Tiết lộ đó làm cắt ngang cơn bắn loạn đang dâng nhanh trong tôi. <Cái gì?>

<A, ta biết mi quan tâm điều đó mà. Phải, Tom chính là một cái xác mà ta đã kiểm soát.>

<Nhưng... rồi *anh ấy*...>

<Được trả tự do ấy à? Ha ha ha.> Tên Yeerk cười vang trong đầu tôi. <Mi còn ngu ngốc hơn cả anh mi nữa đó. Không đời nào, cơ thể của anh mi đã được trao cho một gã Yeerk khác. Một gã có cấp bậc thấp hơn. Giờ đây ta đã trở nên quá quan trọng, đầu thể sống uống phí hoài trong cơ thể của Tom. Ta đang bắt tay vào một kế hoạch mới rất quan trọng. Một cái xác mượn rất đặc biệt.>

<Ông thống đốc chứ gì?>

<Jake,> Tobias thử giao tiếp với tôi bằng ý nghĩ. <Nếu bồ nghe được mình nói thì *ngộ ngại cái tay giùm coi*.>

<Khá lắm. Người cũng không đến nỗi quá ngu si đó chứ.> Tên Yeerk nói. <Phải. Ta đang chuẩn bị tiếp nhận một vị trí quan trọng nhất trên đất nước này... Visser Ba quyết tóm bằng được mi và bạn bè mi. *Ông ấy* sẽ rất ngạc nhiên khi biết bọn mi là người.>

<Ta sẽ không bao giờ khai ra.>

<Khai mấy tên kia ấy à? Mi muốn nói là Cassie, Marco, Rachel chứ gì? Cả tên Tobias đang đậu trên cây phía trên kia nữa chứ. Và tất nhiên cả tên Andalite còn lại, Aximili Esgarrouth Isthill, đúng không?>

"Phải đưa Jake đến bác sĩ thôi," Cassie bảo Tobias.

Ngay lúc đó, Marco tiến tới. Nó đã hoàn toàn trở lại dạng người trong bộ đồ biến hình và đang rón rén đi trên đôi chân trần.

"Bác sĩ hả? Nó cần khám bác sĩ thiệt sao? Nó bị sao vậy?"

"Mình chẳng sao cả," Tôi thốt lên thật bất ngờ. "Mình khỏe rồi mà."

Chỉ có điều là tôi không định nói như thế.

Miệng tôi phát ra những từ này, nhưng tôi không định nói như vậy.

Tên Yeerk đã mượn cái miệng tôi để nói.

"Không được đâu," Cassie phản đối.

"Bọn mình sẽ đưa bồ đến bác sĩ. Cả năm phút rồi bồ không trả lời bọn mình tiếng nào. Biết đâu bồ bị chấn thương."

Cơ thể của tôi ngồi dậy. "Xin lỗi đã làm bồ lo sợ. Cassie à. Nhưng mình khỏe rồi mà. Với lại mấy bồ định đưa mình đi đâu? Trở lại cái bệnh viện đó hả? Thế nếu một bác sĩ nào đó đem mình đi thử máu và phát hiện ra rằng mình là một kẻ hóa thú thì sao?"

"Phát hiện cái gì?" giọng Marco đầy nghi hoặc.

"Mình biết đâu đấy? Một chút ADN cá còn sót lại chẳng hạn. Coi kìa, mình khỏe rồi *mà, đồng ý* không?"

<Mình trở lên đây.> Tobias nói. <Để coi có ai bám theo bọn mình không, với lại coi thử Rachel với Ax đã an toàn chưa.> Nó vỗ cánh và bay đi, lướt qua các ngọn cây.

"Khi nào biết chắc Rachel và Ax không việc gì, bọn mình phải rẽ đám ngay, đi tách nhau ra," cái miệng của tôi nói.

Tên Yeerk đang tính toán nước đi kế tiếp của hắn. Tôi không "nghe" được ý nghĩ của hắn. Nhưng tôi có thể cảm thấy hắn đang sử dụng bộ não của tôi. Hắn đang đào xới ký ức của tôi, cố học hỏi thật nhanh về mấy đứa kia.

Hắn đang lợi dụng bộ não của tôi. Lợi dụng chính tôi.

Tôi phải làm gì đó thật nhanh. Phải làm gì đó để cảnh báo Cassie và Marco. Hai đứa nó là những người bạn thân thiết nhất của tôi trên thế giới này. Chắc chắn hai đứa nó sẽ đoán được điều gì đang xảy ra.

Chắc chắn bọn nó sẽ nhận ra rằng tôi không còn là chính tôi nữa.

Bọn nó có làm được không nhỉ?

"Theo mình, giờ thì bọn Yeerk chẳng thể làm được gì nhiều." Marco nói với Cassie.

"Bọn mình đang ở sâu trong rừng quốc gia. Chúng phải mất một hồi mới tổ chức được việc lòng kiếm. Chúng sẽ phải cần trực thăng và thật nhiều tên Mượn Xác Người. Mà chúng thậm chí cũng chả biết phải tìm gì nữa là." Nó cười lớn. "Dù gì thì chúng vẫn cứ tưởng bọn mình là người Andalite cơ đấy."

"Ờ, nhưng như vậy thì Ax càng phải rất cẩn thận." Cái miệng của tôi nói. "Phải giấu ảnh đi mới được. Bọn mình đã luộc khá nhiều tên Yeerk trong cái vùng xoáy đó. Chúng sẽ sùng lắm đấy."

Thật không thể tin nổi. Tên Yeerk đang sử dụng giọng nói của tôi, cách nói của tôi.

Hắn đang nói những lời mà chính tôi cũng sẽ nói.

Marco và Cassie sẽ chẳng đời nào đoán ra được. Theo những gì bọn nó nghe và thấy thì tên Yeerk trong não tôi chính là tôi.

<Đúng thế, thằng người bé nhỏ kia,> tên Yeerk điều cốt trong đầu tôi. <Cơ thể của mi giờ đây là nhà của ta. Của ta! Cả thể xác lẫn tinh thần mi đều do ta kiểm soát. Quên việc kháng cự đi. Chẳng ích lợi gì đâu. Không một cái xác mượn nào thắng nổi dân Yeerk. Đừng có mơ.>

Một làn sóng khiếp nhược tằm tối ập xuống tôi. Hắn đang nói sự thật. Tôi biết vậy. Xưa nay, không một xác mượn nào thắng nổi bọn Yeerk.

Kháng cự là vô ích.

Hoàn toàn vô ích.

Tôi sẽ không bao giờ được tự do. Hệt như anh Tom. Nếu tên Yeerk này thắng chúng sẽ trao tôi cho một tên khác.

Tôi là một nô lệ.

Mãi mãi.

Có tiếng động sau lưng tôi. Tiếng bước chân trên tấm thảm quả và lá thông. Cùng lúc, Tobias từ trên cao bay sà xuống và đậu lên một cành cây gần đó.

Tôi quay phắt lại. Rachel.

"Ồ, cô em." tôi nói, "vậy là em cũng thoát rồi."

Và rồi, có ai đó chạm lên vai tôi.

Tôi nhảy nhồm lên. Tôi đâu nghe tiếng ai khác đi tới.

Ax! Ngay ở phía sau tôi. Khuôn mặt Andalite của anh dí sát vào khuôn mặt tôi.

Những con mắt lớn của anh đang chăm chăm nhìn tôi.

Trong một khoảnh khắc, sự thù hận tự nó lộ ra. Sự thù hận đã vượt qua hàng bao năm ánh sáng trong vũ trụ để đến trình diện trên hành tinh Trái Đất.

<Thằng Andalite!> Tên Yeerk rít lên trong im lặng. Và chỉ một lời này thôi, tôi cũng đủ nghe thấy cùng một nỗi căm hận và khinh bỉ như khi nghe anh Ax thốt lên từ Yeerk.

Có điều là tôi nghe được nó, chứ tên Yeerk thì không nói gì cả.

Nhưng thật bất ngờ, không hề chuẩn bị, không hề cố ý, hắn đã vặn bờ môi tôi thành một biểu hiện cố tính bản năng của sự ghê tởm.

Đó chỉ là một biểu hiện nhỏ. Nó chỉ diễn ra trong một giây. Ngay sau đó, tên Yeerk đã sử dụng miệng của tôi để nói.

"Ax, hồi này anh cừ lắm..."

Bằng một động tác nhanh đến mức tôi không kịp thấy, Ax lia cái đuôi của anh lên phía trước. Trong nháy mắt chiếc cựa sắc lẹm của anh đã kề sát cuống họng tôi, chỉ cách có nửa ly.

<Tên Yeerk!> Ax rít lên.

CHƯƠNG 18

"**Ax!** Anh làm gì vậy?" Cassie hốt hoảng hỏi.

"Anh khùng hả?" Marco hét lên.

"Có chuyện gì vậy. Ax?" giọng nói của tôi cất lên hỏi người Andalite.

Nhưng Ax không trả lời. Và ảnh cũng không rút lại cái đuôi chết chóc ấy khỏi cuống họng tôi. <Hoàng tử Jake đã bị mượn xác. Trong đầu bạn ấy một tên Yeerk.>

"Cái gì?" Rachel vặc lại. "Xê ra đi. Ax. Anh điên thiệt rồi."

<Đầu của bạn ấy đã chúi vào vũng Yeerk đủ lâu để một tên Yeerk chui vào,> Ax nói.

<Vụ mới rồi... các bạn đều đã thấy thái độ của "hắn" khi hắn bất ngờ trông thấy tôi. Tôi không phải là người. Tôi không biết tất cả mọi biểu lộ của người. Vậy nói cho tôi biết đi. Cái biểu hiện *hồi này* nghĩa là sao?>

"Điên hết biết." Tên Yeerk cố rặn ra một nụ cười chế nhạo. "Marco... Cassie... làm ơn cái coi, nói giùm với anh chàng hâm này rằng mình không việc gì..."

Nhưng tôi đã bắt gặp một tia nghi hoặc loáng qua ánh mắt của Marco. "Phải, mình biết chắc là bồ không sao mà Jake. Nhưng Cassie này, bạn này bồ nói Jake bị lạc hồn đúng không? Hình như nó không trả lời được trong vài phút mặc dù nó đang tỉnh, phải vậy không?"

Cassie gật đầu. Cả nhỏ cũng bắt đầu nghi hoặc. "Ờ, Jake có vẻ bình thường, nhưng không thấy trả lời gì hết." Nhỏ nhún vai. "Xin lỗi nhe, Jake, nhưng đúng là bồ đã rất kỳ quặc."

<Bọn Yeerk phải mất một thời gian mới kiểm soát được hoàn toàn xác mượn. Ax nói. <Trong thời gian này, xác mượn rất thụ động. Nó thậm chí giống như đang mê sảng.>

Tôi thề là tôi muốn ôm hôn anh chàng Andalite đó ngay lúc này. Tôi muốn hét lên: "Đúng vậy đó! Đúng vậy đó!"

"Làm sao mấy bồ lại tin chuyện đó được nhỉ." Cái miệng của tôi nói. "Ý mình là, thôi được, cẩn thận vẫn là tốt. Nhưng mình đây mà, Jake đây..."

"Nếu anh đúng là Jake thì anh phải thông cảm, cho bọn em một lúc để nghĩ thấu đáo chuyện này chứ," Rachel nói, "Ax nè, làm cách nào để biết chuyện này đúng hay không đây?"

Tobias đáp thay cho Ax. <Nếu là tên Yeerk thì hắn phải trở lại vũng Yeerk để hấp thụ tia Kandrona sau mỗi ba ngày. Bọn mình giữ Jake trong ba ngày thì biết ngay chứ gì.>

Giờ thì tôi đã cảm thấy một chút xiu sợ hãi từ tên Yeerk. Hắn đang ước lượng các rủi ro, tính toán phải làm gì. Nhưng với chiếc cựa đuôi của Ax dí sát cuống họng.

Tên Yeerk vẫn giữ cơ thể tôi không nhúc nhích.

"Mình giữ Jake ba ngày thế nào được." Cassie lập luận. "Gia đình bạn ấy sẽ phát hoảng lên ngay. Họ sẽ báo công an. Lão Chapman sẽ nhận ra là Jake không đi học lại cũng không có ở nhà. Lão sẽ ghép hai sự kiện lại với nhau..."

"Coi kìa. Mình đây mà, Jake đây. Mình đâu phải là một tên Yeerk."

Marco lắc đầu. "Nếu nó là, nếu có một tên Yeerk trong đầu Jake thì nó biết hết mọi bí mật của tụi mình còn gì. Nó mà liên lạc được với tên Yeerk nào khác thì bọn mình tiêu đời. Mình không thể *cầu may* được. Có thể Ax nói đúng mà cũng có thể không. Nhưng tụi mình không được lằm."

<Tui đồng ý.> Tobias nói. <Nếu nó vẫn là Jake, thì chắc nó phải thông cảm. Còn nếu nó là tên

Mượn xác thì, tốt thôi, mình sẽ phát hiện ra điều đó, phải vậy không?>

"Rachel, bồ nghĩ sao?" Marco hỏi.

Rachel nhìn vào mắt tôi. "Xin lỗi nha, anh Jake. Nhưng em phải tính nước an toàn. Anh hiểu điều đó mà."

"Coi kìa." tôi cố cãi. "Cassie nói đúng. Ba mẹ mình sẽ phát điên lên, sẽ báo công an, sẽ rao lên TV xem có ai thấy mình không... Mình muốn nói là không phải cạnh khốe gì bồ đâu Tobias, nhưng ba mẹ mình rất lo cho mình chứ hổng có bàng quan như ông cậu bà dì của bồ đâu." Tôi quay sang Cassie. "Cassie, làm ơn đi. Giải thích cho bọn nó hiểu giùm mình coi."

Làm ơn đi. Cassie, tôi nghĩ. Làm ơn đi mà, cứng rắn một lần thử coi. Đừng lụy gì mình. Đừng quá tốt như vậy chứ, chỉ một lần này thôi.

"Có một cách." Cassie ngập ngừng nói.

"Để biết Jake có phải là tên Mượn xác hay không ấy à?" Rachel vặn hỏi.

"Không." Cassie đáp. Giọng nhỏ đã mạnh dạn hơn. "Để gia đình Jake và nhà trường không biết bạn ấy vắng mặt. Ax có thể đóng vai Jake."

Cassie tuyệt vời. Nhỏ đã tìm ra giải pháp duy nhất khả thi. Tôi ước sao nói được với nhỏ ngay lúc này rằng nhỏ thật thông minh, thật tuyệt vời không thể tưởng được.

Tên Yeerk trong đầu tôi chẳng vui vẻ chút nào.

<Có chuyện gì vậy *hả*, Temrash 114 của vũng Sulp Niar?> tôi mĩa mai hỏi. <Hết vênh vào rồi sao?>

Ax chìa hai bàn tay thanh mảnh về phía khuôn mặt tôi. Mấy ngón tay anh bóp vào trán tôi.

<Tôi thâm nạp ADN của bạn đây, hoàng tử Jake ạ,> ảnh nói.

Tên Yeerk không thể chịu đựng được nữa. Sự tiếp xúc của một người Andalite làm cho hấn nổi khùng đến mức mất cả sự kiểm soát cơ thể.

"Bỏ tay ra khỏi ta, đồ Andalite rác rưởi!" hấn hét toáng lên bằng một biến dạng của giọng tôi.

Nhưng chiếc đuôi của Ax vẫn ở cách yết hầu tôi có vài phân. Và tên Yeerk biết rất rõ chiếc đuôi đó nhanh chết người như thế nào. Hấn không cục cựa.

Mấy đứa kia trợn mắt nhìn.

"Tốt lắm," Rachel nói. "Ít ra thì bây giờ mình đã biết chắc."

"Không phải đâu, em nói trật rồi," giọng tôi khản khoản. "Tại Ax làm anh nổi khùng lên thôi mà. Nè sáng nay căng thẳng quá, *đúng vậy không?* Phải cho anh xả hơi chút chứ!"

<Đồ Andalite rác rưởi!> Tobias lặp lại lời của tên Yeerk. <Jake mà nói vậy sao? Không thể tin nổi! Tại bị căng thẳng quá ấy à? Hổng dám đâu. Làm gì có chuyện đó trên đời này.>

"Jake." Cassie nhìn thẳng vào mắt tôi nói. "Mình biết bồ hãy còn ở đó. Mình biết là bồ đang sợ. Nhưng bọn mình sẽ tổng khứ cái vật đó ra khỏi đầu bồ, Jake à. Tin mình đi."

CHƯƠNG 19

"**T**hôi được," Marco nói. "Ta kiểm chỗ nào nhốt nó đi."

"Nhà ai cũng không được," Cassie phân vân. "Dưỡng đường nhà mình cũng không được nốt. Ba mình cứ vô ra đó hoài à."

<Mình biết một chỗ.> Tobias tuyên bố. <Nó không xa đây lắm. Một căn chòi ở tuốt trong rừng.>

"Ta sẽ trói Jake lại," Rachel nói. "Nhưng lúc nào cũng phải có ít nhất một người trực ở đó để nó không trốn thoát."

<Tôi không giúp được gì nhiều đâu> Ax nói <Tôi phải đóng vai Jake rồi mà.>

"Biết rồi," Marco nói. "Cassie, Rachel và tôi sẽ luân phiên nhau canh gác cùng với Tobias. Tobias có thể canh suốt ngày trừ lúc cậu ấy đi săn."

"Đồng ý, mình tới đó luôn đi." Rachel sốt sắng. "Nào, Jake. Đứng dậy đi chớ. Ta rời khỏi chỗ này thôi."

Cassie bước tới chìa tay ra cho tôi. Nhỏ kéo tôi đứng dậy.

Đó là một khoảnh khắc kỳ lạ vì tôi cảm thấy cái chạm tay của Cassie. Thế mà tôi vẫn chẳng có sinh lực đâu để xiết lấy *tay* nhỏ hoặc biểu lộ một tình cảm nào với nhỏ.

Tên Yeerk làm việc đó thay tôi. Hắn cố tình giữ tay nhỏ thêm vài giây.

<Nó quan tâm đến mi đấy.> Hắn nói. <Nó chính là mắt xích yếu nhất. Rachel thì cứng rắn. Cả con điều hâu và tên Andalite cũng thế. Còn Marco thì... nó nghĩ ngợi nhiều quá. Và nó có một lý lịch thú vị đấy. Thằng này cũng dễ dụ thôi."

Tôi cảm thấy muốn bệnh. Tên Yeerk đang thoải mái mổ xẻ bộ não của tôi lên đọc từ đó bất cứ thứ gì hắn muốn. Tôi chẳng giữ được một bí mật nào với hắn. Chẳng hề. Hắn đều biết tổng mọi thứ mà tôi biết về bạn bè của tôi. Nếu hắn mà trốn thoát được thì...

Chân tôi bắt đầu bước đi. Tobias dẫn đường, khi ẩn khi hiện giữa các tán cây phía trên.

Rachel đi ngay trước tôi. Phía sau tôi là Marco và Ax. Cassie thì đi sát cạnh tôi.

"Theo như mình biết, Jake à, cậu vẫn nghe và hiểu được mình," Cassie thổ lộ.

"Mình biết cậu không thể trả lời được. Mà nếu cậu có trả lời thì, nói sao đi nữa đó cũng không phải là cậu..."

"Nhưng... là mình đây mà," tên Yeerk nói. "Thế bồ nghĩ mình là ai vào đây?"

"Là một tên Yeerk," Cassie nhẹ nhàng nói.

"Chỉ vì mình quát lên với Ax mà bỗng nghĩ mình là một tên Mượn xác à? Bộ trước đây mình chưa bao giờ mất bình tĩnh hay sao? Nào, Cassie. Bữa nay là một ngày tồi tệ quá mà. Với cả đám tụi mình, và đặc biệt là với mình."

<Không phải là ngày tồi tệ lắm đâu,> Ax xen vào từ phía sau. <Có bao nhiêu tên Yeerk trong cái vũng ấy nhỉ? Bao nhiêu tên sống sót với nhiệt độ cỡ đó? Chỉ có mi thôi, và đó là nhờ mi chui vào hoàng tử Jake. Có bao nhiêu chiến hữu của mi bị diệt bữa nay, nói nghe coi?>

Tôi cảm thấy tên Yeerk sôi lên vì giận dữ. Thật bất ngờ và kỳ lạ khi cảm nhận được bấy nhiêu xúc cảm. Đó là thứ mà hẳn không thể dấu diếm tôi. Tôi đã *cảm nhận* được những xúc cảm của hẳn, mặc dù tôi không thể đột nhập vào suy nghĩ của hẳn.

"Anh Ax à," tên Yeerk nói, "Tôi không bao giờ vui sướng khi bất cứ sinh vật nào bị hủy diệt. Nhưng đối với những tên Yeerk đó tôi không thấy thương hại chút nào hết. Chúng muốn biến chúng ta thành nô lệ. Và bọn mình đã làm những gì phải làm."

Thật là hoàn hảo. Đó *chính xác* vì là những gì mà bản thân tôi cũng sẽ nói. Vì đó chính xác là những gì tôi cảm nhận.

Từ khoe mắt, tôi nhận thấy Cassie nhìn tôi với vẻ bối rối.

<Mi thấy chưa? Nó đã bắt đầu suy suyển rồi đó,> Tên Yeerk nói với tôi. <Nó đã chán ngấy cái thói khát máu của tên Andalite. Nó thích những gì ta nói hơn.>

Hẳn có lý không nhỉ? Liệu các bạn tôi có giữ vững được lập trường hay không? Làm sao bọn nó không chao đảo cho được khi mà từng lời lẽ tôi phát ra đều hết như của chính tôi?

Bọn tôi đi xuyên cánh rừng trong một khoảng thời gian dài như bất tận. Không ai đi nhanh được vì cả đám đều chân trần.

Tobias biết rõ cánh rừng này nên dẫn bọn tôi đi bọc qua những bụi gai và những đoạn sỏi đá. Dù vậy, chân tôi vẫn ê ẩm sau một giờ bước trên những cành và quả thông.

Nhưng cơn đau như ở xa tít xa. Tôi cảm thấy nó ở tít tắp tận đâu đó. Giống như tôi bị cùm, bị xích chặt vào tường. Tôi không thể cử động cánh tay, hay thậm chí cả ngón tay. Tôi không thể nhấp nháy đôi mắt của chính tôi. Tôi không thể quyết định hướng tia nhìn về đâu, hay tập trung vào những âm thanh nào.

Sự kiểm soát của tên Yeerk là tuyệt đối.

<Gần tới nơi rồi đó,> Tobias nói. <Để tui bay lên kiểm tra khu vực này coi có ai không cho chắc cú.>

<Đi bộ cực khổ vậy làm chi không biết. Đúng là phí sức,> tên Yeerk bình luận. <Bọn chúng đâu thể giữ nổi ta. Ba giờ còn không nổi nữa là, nói gì đến ba ngày.>

"Cậu nghe Tobias nói rồi chứ, Jake?" Cassie cất liếng hỏi. "Gần tới nơi rồi đó. Tốt quá. Chân mình đau muốn chết đây nè. Chắc mình phải tập đi chân đất quá hà, như hồi còn bé ấy. Phải để chúng chai đi phòng những lúc như bây giờ. Lúc về sẽ dễ hơn nhiều. Mình chỉ việc biến thành ó biến bay về nhà là xong."

"Cassie, nghe mình nè," tên Yeerk nói. "Ax không cách chi giả làm mình được đâu. Ba mẹ mình sẽ biết ngay thôi. Hay còn tệ hơn thế. Tom sẽ nhận ra liền. Rồi cả bọn mình thế là tiêu. Bỏ

không hiểu đó đó sao?"

"Câm miệng ngay, tên Yeerk kia." Rachel sừng cồ. "Ta biết rất rõ anh Jake. Marco biết Jake từ khi còn bé tí. Cassie cũng biết Jake từ nhiều năm nay rồi. Ba đứa bọn ta thừa sức dạy Ax nhập vai Jake."

"Không xong đâu," tên Yeerk nói.

Rachel dừng phắt lại, quay mặt về phía tôi. Nhỏ nở một nụ cười ngạo nghễ, nhưng hình như lại nhìn xuyên qua tôi, qua bờ vai của tôi. "Không xong hả? Mi nghĩ vậy sao, tên Yeerk?"

Tên Yeerk cũng dừng lại. "Rachel, em đâu cần phải chứng tỏ với anh là em cứng cỏi cỡ nào. Anh biết em đâu ngu dại gì tin chuyện đó. Em cũng biết chả kém gì anh là việc đó không xong đâu mà."

"Tôi không đồng ý," một giọng nói cất lên phía sau tôi. "Loài người tin vào những gì họ thấy."

Tên Yeerk ngoái cái đầu của tôi lại.

Ở đó, cách tôi chừng một thước là... chính tôi.

Hoàn toàn và tuyệt đối là *tôi*.

CHƯƠNG 20

Đó là một bản sao hoàn hảo của tôi. Y hệt như ở trong tấm gương.

"Ta đã biến hình này giờ," Ax nói. "Ta đã quan sát cái cách mi đi đứng, cử động để sao chép mi giống hơn. Giô. Ông. Giống."

Tên Yeerk nhăn nhó cười. "Anh có thể giống tôi, nhưng như thế không đủ đâu. Tôi cá là chỉ trong một giờ anh Tom sẽ phát hiện ra ngay."

Marco nhìn Rachel, nhướn mày. Rachel thì nhìn Cassie, còn nhỏ này thì gục gặc cái đầu.

"Thấy chưa, tên Yeerk, mi đóng kịch mà sao ngu quá chừng," Marco nói. "Nếu mi quả thực là Jake, mi có thể buồn vì bọn ta ngờ oan cho mi. Nhưng khi đó mi sẽ phải hiểu rằng biết khôn thì lo mà giúp Ax nhập vai cho tốt. Nếu mi thực sự là Jake, thì mi đã phải cầu mong Ax xoay xở cho tốt."

Rachel bĩu môi khinh bỉ. "Mi vừa bị bể mánh rồi đó..."

Tên Yeerk nín thình. Tôi đoán rằng hắn biết hắn vừa phạm sai lầm. Nhưng tôi vẫn cảm thấy ở hắn một sự tự tin tuyệt đối. Giống như một tay cờ bạc biết rõ mình đang nắm giữ con chủ bài.

Bọn tôi đi đến căn chòi. Đó là một căn nhà ọp ẹp, sắp muốn sập, có sàn bằng gỗ, tường bằng cây ghép và mái chỉ che chắn có phần nửa.

Có một tổ chim gì đó trên xà trần. Bụi cây mọc lan cả vào trong qua các rãnh trên tường. Rải

rắc khắp nơi là những lon bia và xô đa cũ...

Tobias đã chọn đúng chỗ. Bọn tôi chắc sẽ chẳng bị ai quấy rầy trong ba ngày tới.

Tobias, với cặp mắt tinh hết biết, đã tìm được một mét dây thừng tại một khu lửa trại cũ. Nó dùng móng tha sợi dây về để Marco và Rachel đem trói quặt hai tay tôi ra sau lưng.

"Xin lỗi nhé, Jake," Marco nói. "Nhưng hồng có cách nào khác đâu. Nếu bồ còn ở đó thì chắc bồ cũng hiểu mà."

"Cứ vài giờ, bọn mình sẽ nói dây một lần để cho máu lưu thông," Rachel nói. "Mình sẽ ở đây trong ca trực đầu tiên. Cassie và Marco sẽ trở về với Ax để chuẩn bị cho ảnh nhập vai Jake." Nhỏ mỉm cười, "Ax đã bắt đầu xỏ cái bộ dạng nghiêm nghị, đầy trách nhiệm rồi đó. Chỉ cần đợi cho ảnh đôi chút óc hài hước và ngăn không cho ảnh chơi đùa với âm thanh nữa là xong."

Nói nghe tuyệt lắm. Nhưng tôi vẫn thấy lo lo vì cho có hai đứa bọn nó ở lại canh chừng tôi.

Dĩ nhiên, một trong hai đứa nó là Tobias. Tôi có chạy lẹ cách mấy cũng không thể trốn được nó. Và Rachel có thể biến thành sói để quặt nhào tôi xuống.

Nhưng tôi vẫn thấy khó chịu vì tên Yeerk trong đầu tôi vẫn tiếp tục vênh váo.

<Chỉ trong vài giờ nữa, ta sẽ quay trở về với đồng loại của ta. Ta sẽ nói riêng với Visser Ba về tất cả những gì ta đã biết. Đó sẽ là sự kết liễu của cái băng thảm hại bọn mi. Sự kết liễu, hiểu chưa? Visser Ba sẽ lại thăng chức cho ta lần nữa. Đó sẽ là chuỗi thăng tiến lẹ làng chưa từng thấy. Ta hiện đã ở hàng một trăm, và ta sẽ lên đến hàng chín chục. Ta sẽ là một Visser dự bị. Trong vài năm nữa theo lịch của các người, biết đâu được, ta sẽ trở thành Visser!>

Nhưng đó không phải chỉ là những lời khoác lác. Cả tôi cũng thấy được những hình ảnh đó. Những hình ảnh mà bộ não của hân đang dựng lên. Chúng chỉ mờ nhạt thôi, nhưng tôi vẫn thấy...

Visser Ba gật gù cái đầu của hân trong khi tên Yeerk, vẫn ở bên trong cơ thể tôi, chỉ điểm các bạn bè của tôi. Cả đám bọn nó đều bị trói, bị tọng giẻ vào miệng, nằm lằn lóc trên sàn chiếc Lưỡi Rìu của Visser Ba...

Tại sao tôi lại thấy được những hình ảnh đó nhỉ? Tên Yeerk có thể che dấu các ý nghĩ của hân kia mà? Phải chăng hân quá phần khích với những tưởng tượng này đến mức quên cả việc dấu diếm tôi? Hay là hân cố tình phô trương những hình ảnh đó ra cho tôi thấy?

<Mi có nhiều tưởng tượng kiểu đó không vậy?> Tôi cố gắng lấy giọng thật độc địa để hỏi hân.

<Mi muốn cười nhạo những tưởng tượng của ta chứ gì? Có cần ta khơi ra vài tưởng tượng của mi không vậy? Để ta coi thử xem điều gì núp kín trong bộ não người của mi.>

Và rồi, tôi kinh hoàng nhận ra, mình không còn ở trong căn chòi nữa. *Nơi đó là một phòng tập thể dục rộng lớn và sáng sủa. Nhưng đó cũng không hẳn là phòng thể dục. Một cung thể thao thì đúng hơn. Phải rồi. Và với hàng ngàn, hàng ngàn cổ động viên nữa chứ...*

Tôi muốn độn thổ. Tôi biết điều tưởng tượng này. Tôi nghĩ nó hơi ngô ngố. Nhưng tôi không tài nào thoát ra được. Tên Yeerk có khả năng xem các tưởng tượng của tôi cũng dễ dàng như nhét một cuốn băng vô đầu máy video.

Trong tưởng tượng của tôi, khán giả đang hoan hô vang dội. Và tôi đang đứng đó. Trong bộ

đồng phục của dân chuyên nghiệp. Tôi trông già dặn hơn. Nhưng tôi vẫn rất giống chính mình.

Đồng hồ trên sân cho thấy chỉ còn có năm giây. Bốn giây. Ba giây. Tôi bật lên từ giữa sân, bắn một phát lọt lưới, gom luôn một lúc ba điểm.

Ồồồồ!

Sân vận động như phát rồ! Tiếng hoan hô. Tiếng huýt gió. Người ta hô vang tên tôi.

Và Cassie kia rồi, trên khán đài, đang mỉm cười với tôi. Nhỏ đang ngồi cạnh ba mẹ tôi.

Có cả anh Tom nữa.

Ảnh bước ra sân, quàng tay ôm lấy tôi, vỗ về vào lưng tôi.

"Chơi cừ lắm," ảnh nói. "Chú luôn luôn tuyệt vời."

Sự tưởng tượng kết thúc. Những hình ảnh biến mất.

Tôi chợt thấy mình thật nhỏ bé. Thật vô nghĩa. Thật yếu ớt.

<A,> tên Yeerk cười vang. <Bị sốc khi thấy ta phát được các suy nghĩ của mi cho mi xem chứ gì? Với ta, bộ não người của mi chẳng khác gì mấy cái máy tính nguyên thủy của loài người bọn mi. Ta có thể mở bất cứ tệp nào ta muốn. Ta có thể xài bất cứ phần mềm nào. Ta sử dụng mi. Ta sở hữu mi. Ta thống trị mi. Mi chả là cái mớ gì cả. Chỉ là một tiếng vọng thôi. Chỉ là một hồn ma ám ảnh cái cỗ máy của chính bộ não mi thôi!>

<Thật sao?> tôi gượng gạo chống chế, <Còn mi chỉ là một tên ngáo bị chói chặt trong căn chòi giữa rừng. Trong ba ngày nữa, mi sẽ chết ngắc.>

<Làm gì mà ta ở đây đến ba ngày,> hắn nói.

<Mi sẽ ở đây, cách xa cái vũng Yeerk hôi thối của mi. Chẳng có tia Kandrona nào cho mi đâu. Và mi sẽ phải co rúm lại giãy chết và chui ra khỏi đầu ta.> Đến đây, tôi vẫn giữ được bình tĩnh. Nhưng rồi tôi đã mất tự chủ. <Mi sẽ chết! Mi sẽ chết như những tên Yeerk khác! Mi tưởng mi thắng nổi ta sao? Mi sẽ thua! Thua liểng xiểng! Mi không thể kiểm soát được ta! Không đời nào! Không bao giờ!>

<Ừa?> giọng tên Yeerk nghe ngọt ngào nhưng đầy đe dọa. <Sao giống anh của mi nói quá vậy ta? Nhưng chỉ lúc đầu thôi. Muốn ta chỉ cho xem không? Muốn ta cho xem ký ức của thằng Tom không? Rồi mi sẽ co rúm lại. Ta biết mi sẽ co rúm lại. Ta biết mi sẽ khiếp hãi. Phải đó, ta sẽ cho mi xem. Đây, hãy thưởng thức cảnh tương lai của mi.>

Giống như một bộ não thứ ba vừa nhập vào tôi. Nó rất thực. Hoàn toàn *thực*. Chẳng giống một cảnh tượng hay một cuốn phim chút nào. Tôi cảm nhận nó. Tôi *cảm nhận* nó hệt như tôi đang ở ngay đó.

Bộ não của anh tôi. Các suy nghĩ của ảnh. Các ký ức của ảnh, cũng rõ rệt như khi tôi xem các ký ức của chính tôi. Tom...một mẫu nào đó của Tom mà tên Yeerk vẫn còn mang theo hắn...

Nó chỉ mới diễn ra cách đây có vài ngày.

Tom đang ngồi ăn sáng đối diện với tôi. Tôi thấy chính mình qua mắt ảnh. Tôi có vẻ xa cách. Sao lằng. Bận suy nghĩ gì đó.

"Ê, chú lùn, tính làm gì đó?" Tom hỏi tôi.

"Chả làm gì đặc biệt cả. Còn anh thì sao?"

"Ồ, anh sắp đi họp..."

"Họp nhóm Chim Sẻ hả?" tôi hỏi lại anh.

"Đúng vậy. Bọn anh sẽ dọn dẹp công viên. Cũng phải đóng góp chút công sức cho cộng đồng chứ. Sau đó cả nhóm bọn anh sẽ xơi thịt nướng. Nè, chú lùn cũng tham gia cho vui đi. Như vậy anh em mình sẽ có nhiều dịp đi chung với nhau hơn".

Nó đúng y như những gì tôi nhớ lại. Có điều là giờ đây tôi cảm nhận được những xúc cảm của Tom, chứ không phải của tôi.

Những xúc cảm của anh Tom thật. Anh Tom, vốn đang bị đè bẹp dưới sự kiểm soát của tên Yeerk.

Anh đang khóc. Đang nấc lên, tuyệt vọng và câm lặng.

<Đừng động đến Jake,> Tom hét lên. <Hãy tha cho Jake đi. Hãy buông tha em trai tôi. Tôi sẽ... ông biết đó, tôi sẽ không quấy rầy ông nữa. Tôi thề đó. Chỉ cần ông buông tha cho Jake...>

Tên Yeerk đợi đến khi toàn bộ ấn tượng từ việc tiếp xúc trực tiếp với bộ não của Tom thấm sâu vào bộ não của chính tôi. Tom đã bị đánh bại. Tuyệt vọng. Anh chỉ còn khắc khoải với hy vọng được sớm chết.

Anh đã từ bỏ mọi hy vọng đào thoát. Anh đã đầu hàng.

<Sự thể luôn luôn là như vậy đó,> tên Yeerk nói. <Thoạt đầu các xác mượn luôn kháng cự, hoặc ít ra là toan kháng cự. Nhưng từng giờ từng ngày một, chúng nhận ra rằng chúng không còn điều khiển cơ thể của chính chúng được nữa. Xác mượn nhận ra rằng, chẳng ai biết điều gì đang xảy ra với chúng. Chẳng ai biết chúng đã bị đánh bại trong chính cái đầu của chúng. Và theo thời gian, hy vọng cũng tắt ngúm. Xác mượn chỉ còn là một sinh vật hèn dốn, mờ nhạt. Giống như anh của mi đó.>

Tên Yeerk đang nói lên sự thật. Chính vì thế mà những lời của hắn trở nên thật khủng khiếp. Đó là sự thật. Tôi có thể cảm thấy nỗi tuyệt vọng hoàn toàn và cùng cực của anh Tom.

Tôi có thể cảm thấy Tom cam chịu thật bại.

Tôi hiểu giờ đây anh chỉ còn mong được chết.

Tôi cũng hiểu rằng tôi chẳng mạnh mẽ gì hơn Tom.

Tuy vậy, một hy vọng vẫn còn lóe lên trong tôi. <Ba ngày,> tôi nói với tên Yeerk. <Trong ba ngày nữa mi sẽ chết.>

<Cứ chống mắt mà coi đi, tên người kia. Hãy đợi đấy.>

Rất muộn màng trong cái đêm đầu tiên ấy tôi mới hiểu ra vì sao tên Yeerk lại tự tin đến thế.

Rachel đang phiên trực. Tobias thì đậu ở trên cây ngay gần đó.

Bọn nó mang thức ăn tới - vài chiếc bánh kẹp và nước trái cây, mà thằng "tôi" đã ăn. Và rồi, khi Rachel ngồi cạnh đó, chăm chú đọc một cuốn sách dưới ánh sáng ngọn đèn pin, tên Yeerk đã giả vờ ngủ.

Hình như, tôi cũng đã thực sự ngủ. Tinh thần của tôi đã kiệt quệ. Tôi mệt mỏi và chán chường. Mệt như trong đời chưa từng mệt như thế. Thế mà tôi vẫn lo về một giấc mơ. Một giấc mơ mà tên Yeerk có thể đọc thấu được.

Nỗi lo sợ của tôi quả không sai. Tôi đã nằm mơ thật. Cùng một giấc mơ như đã thấy trước đây.

Tôi là một con cọp, và Tom là con mồi của tôi.

Tôi và anh cùng ở trong một khu rừng sâu tăm tối, và tôi đang săn đuổi anh ấy bằng tất cả những kỹ năng cọp của tôi. Tom đang va vấp, khua khoắng âm ỉ và yếu dần đi.

Tôi biết tôi sắp vồ được anh.

Cuối cùng, mệt quá không chạy nổi, Tom ngã nhoài ra. Anh chờ đợi, tuyệt vọng nhìn tôi tập hợp năng lượng của con cọp, chuẩn bị cho cú vồ...

Và rồi, tôi không còn là cọp nữa. Tôi trở thành con mồi của chính mình. Tôi kinh hoàng căng mắt nhìn con cọp đang lao tới.

Tôi tỉnh dậy. Cặp mắt tôi đã mở.

<Giấc mơ thú vị đấy,> tên Yeerk nói. <Rất có tính ẩn dụ.>

Tôi nhìn ra cặp mắt mà tên Yeerk đã mở sẵn. Rachel vẫn ngồi dựa vào tường. Cuốn sách vẫn để mở trên gối. Nhưng hơi thở của nhỏ nghe đã sâu và đều. Mắt nhỏ nhắm nghiền.

Nhỏ đã ngủ gục.

Chiếc đèn pin vẫn sáng. Nó rọi lên mặt đất gồ ghề của cánh rừng. Nó chiếu sáng cánh tay và chân phải của tôi.

Nhưng tay tôi... chân tôi... chúng đã biến đổi! Hai cánh tay tôi dày lên, mạnh mẽ hơn và vẫn đang to ra. Hai bàn tay tôi phồng lên, trở nên bự. Các ngón tay biến mất, nhường chỗ cho những chiếc vuốt cong cong, sắc như dao găm.

Bộ lông cam vằn đen chợt xuất hiện như một làn sóng lan nhanh, bao phủ khắp người tôi.

Tôi đang biến thành cọp!

Ý thức đó giáng lên tôi như điện giật. Tôi đang biến hình!

Tên Yeerk đang biến hình!

Tại sao tôi ngu muội đến thế nhỉ? Dĩ nhiên rồi! Tên Yeerk kiểm soát tay, chân, giọng nói và ngay cả bộ não tôi. Dĩ nhiên hắn nắm được cả quyền năng biến hình của tôi nữa!

Mấy đứa kia... chúng chưa ý thức được chuyện đó. Chúng chưa hiểu. Chúng đã trói tôi lại, nhưng điều đó nhằm nhờ gì. Tên Yeerk truy ra được bất cứ dạng biến hình nào của tôi.

Sợi dây quấn tay tôi xiết chặt đến đau đớn khi cổ tay tôi phình ra, trở thành những chiếc vuốt cực mạnh ở cẳng trước.

Tôi muốn báo động cho Rachel. Nhưng nhỏ vẫn say ngủ. Tôi phải cảnh báo nhỏ mới được. Tên Yeerk sẽ trốn thoát mất. Hắn thậm chí sẽ giết cả Rachel nữa.

Nhưng gắng sức vô ích, tôi *không thể* với tới cơ thể của chính mình nữa. Không thể *với tới* cơ thể của chính mình!

<Ta không giết nó đâu,> tên Yeerk nói. <Giống như mi, nó có khả năng biến hình. Ta sẽ giao nộp cho Visser Ba bốn con người có khả năng biến hình, và cả tên rác rưởi Andalite kia nữa.>

Giờ thì tôi đã thấy thế giới qua đôi mắt con cạp. Màn đêm chợt sáng hơn. Và tôi cũng nghe được bằng cả đôi tai cạp. Đôi tai bắt được mọi âm thanh có thể gây ấn tượng cho kẻ săn mồi.

Con cạp đánh hơi không khí. Nhưng gió thổi rất nhẹ và không hề chuyển tải chút tín hiệu cảnh giác nào.

<Một con vật thật là tuyệt, con cạp này,> tên Yeerk nói. <Những giác quan hết ý. Nhanh, lẹ lẹ mà lại đầy chết chóc.>

Khu rừng tối mịt và yên tĩnh, chỉ có tiếng lá cây xào xạc ở bên trên. Tất cả đều im lặng tuyệt đối khi con cạp rón rén chuồn đi. Không một âm thanh nào khi con cạp trộn lẫn vào màn đêm. Và Rachel thì vẫn đang ngủ mê mết.

Chẳng bao lâu nữa căn chòi sẽ khuất dạng. Ánh sáng ngọn đèn pin của Rachel sẽ bị nuốt chửng bởi bóng đêm.

...Con cạp rón rén chuồn đi...

Và Rachel thì vẫn đang ngủ mê mết.

Nhưng giờ đây tên Yeerk lại lúng túng. Hắn không biết phải đi đâu. Hắn không biết phải đi lối nào.

Và rồi... một âm thanh. Một mùi vị.

Người!

<Người làm quái gì ở đây nhỉ?> Hắn lục lọi ký ức của tôi. Hắn tìm kiếm một lời giải thích trong não tôi. Nhưng tôi làm gì có lời giải thích nào. <Các suy nghĩ của chính mi mách bảo ta rằng có gì đó sai trật. Giờ này đã trễ lắm rồi. Người thì vào sâu tít trong rừng lúc này để làm gì chứ?>

Tên Yeerk rời xa khỏi hướng có hơi người. Họ có thể là những thợ săn. Họ cũng có thể là dân kiểm lâm. Đó là những khả năng mà hắn rút tĩa ra từ bộ não của tôi.

Tên Yeerk buộc cái cơ thể cạp phải phi nước đại. Nhưng chỉ được mười phút thì con cạp đã thấm mệt và chạy chậm dần. Cạp không phải là loại thú chạy đường dài.

<Đường nào đây?> tên Yeerk thắc mắc.

Và rồi... một lần nữa. Hơi người. Âm thanh người.

Tôi nhìn quanh qua cặp mắt cọp nhưng chẳng thấy gì cả. Tên Yeerk một lần nữa tránh thoát khỏi hơi người.

Hắn lục tìm trong ký ức tôi. <Phía Nam. Phải hướng về phía Nam. Nhưng phía Nam là phía nào nhỉ? Mọi hướng khác sẽ khiến ta lạc sâu thêm vào rừng.>

<Ta nghĩ mi bị lạc đường rồi,> tôi nói. Đó là điều đầu tiên tôi nói với tên Yeerk từ nãy giờ.

<Câm miệng ngay, tên nô lệ kia. Đợi đến sáng mặt trời mọc là biết đường ngay chứ gì.>

<Chỉ hai giờ biến hình thôi đấy,> tôi nhắc nhở hắn. <Nếu ta bị kẹt trong lối cọp, thì cơ thể đó chẳng ích lợi gì cho mi đâu, Visser Ba muốn cơ thể ta biến hình được kia mà.>

<Đừng dạy ta Visser Ba muốn gì,> tên Yeerk đáp.

Nhưng hắn biết thời gian đang trôi nhanh. Hắn đành hoàn hình trở lại cơ thể người bình thường của tôi.

Lát sau, tôi lại quan sát thế giới qua những xúc cảm người. Tầm nhìn đêm trở nên kém hơn. Đôi tai nghe ngóng được quá ít. Chiếc mũi người chẳng ngửi được gì nhiều.

Tên Yeerk bước đi, ép cái cơ thể người của tôi dẫn tới nhanh tối đa với đôi chân không giày.

<Vội vã chạy lãng quăng hả?> tôi châm chọc hỏi.

<Ta biết ta đi đâu chứ,> tên Yeerk sừng cồ. Và rồi hắn khựng lại. <Ha! Thế mà không nghĩ ra. Dĩ nhiên rồi! Lối chim ưng. Chỉ cần bay thoát khỏi đây là xong.>

Tôi chứng kiến điều đó như đang xem TV. Như thể tôi đang ở cách xa cơ thể của chính tôi. Tôi tò mò quan sát cơ thể mình co rút lại. Đôi cánh tôi ra. Những cái vuốt xuất hiện...

CHÁT!

Cái cơ thể nửa người nửa chim lăn lông lốc trên mặt đất.

<Gì thế này?> tên Yeerk thắc mắc. <Cái gì vừa giáng vào ta đó?>

Hắn điên cuồng nhìn quanh. Nhưng đôi mắt chim ưng chỉ dành cho việc săn mồi vào ban ngày. Trong bóng tối, chúng chẳng có ưu thế gì đặc biệt.

Tên Yeerk tiếp tục biến hình. Lông chim ưng bắt đầu mọc, đôi cánh đã trở nên hoàn chỉnh hơn.

CHÁT!

Một cái bóng bên trong những cái bóng. Tôi có cảm giác một vật đen tối vừa biến mất trước khi tên Yeerk kịp xoay chiếc đầu chim ưng lại. Từ xa xa, tôi nhận ra rằng cơ thể con chim ưng đã bị thương. Một vết thương sâu, sũng máu hiện trên bờ vai phải.

Tên Yeerk bắt đầu sợ.

CHÁT!

Một đòn giáng như búa tạ! Một vết toạc cả thịt và gân.

Kẻ thù vô hình lại ra đòn. Con chim ưng không thể cất cánh nữa. Ít ra là lúc này. Con chim ưng đã bị tàn phế, bị đánh què quặt bởi một kẻ thù câm lặng và vô hình.

Và thế là tôi cảm thấy niềm hy vọng lại hồi sinh.

Bởi lẽ trong khi tên Yeerk đang đau đớn rên rỉ, vội vã hoàn hình để trở lại dạng người, tôi đã thấy được kẻ thù.

Hắn đang đậu trên một cành cây. Hắn lơ mờ hiện ra dưới bóng trắng mờ ảo và ánh sáng của những vì sao hiếm hoi. Hai cái chòm nhỏ trên đầu hắn nói lên đó là con vật gì.

<Một bác cú sừng cỡ bự,> tôi thông báo cho tên Yeerk.

<Ta đọc được mọi suy nghĩ của mi rồi, khỏi cần mi phải nói,> tên Yeerk vặc lại.

<Ồ, nhưng ta lại khoái nói với mi điều đó. Đó là một con cú sừng cỡ bự. Nó bay êm, không một tiếng động. Tobias đã từng quan sát chúng sẵn mồi. Tobias bảo rằng chúng có thể nghe tiếng gặm nhấm của một con chuột ở cách xa hàng trăm mét, có thể trông thấy một con bọ nheo mắt giữa màn đêm dày đặc.> Tôi im lặng cười từ một xó nào đó trong bộ não của chính tôi.

Tôi cười vào mặt tên Yeerk. <Với cái con cú đó thì mi coi như bị rọi camera rồi...>

Và rồi, tôi kinh ngạc nghe giọng nói bằng ý nghĩ của Cassie cất lên trong đầu tôi. Một giọng nói như thuộc về một cuộc sống hoàn toàn khác.

<Mình xin lỗi đã làm cậu đau, Jake à. Nhưng phải làm vậy thôi. Bọn mình đã đoán biết thế nào tên Yeerk cũng tìm cách biến hình, nên đã chuẩn bị sẵn. Rachel chỉ giả vờ ngủ thôi. Bọn mình chỉ cầu cho tên Yeerk trong cậu bỏ trốn vào lúc cả bọn sẵn sàng nhất để nghênh đón hắn. Cho nên ráng cầm cự nhé Jake. Trong rừng này có đầy bạn bè của cậu.>

Những con người mà con cọp đánh hơi thấy... Đó chính là bạn bè của tôi.

Và tôi lại cảm thấy điều đó lần nữa: sự xốn xang làm ngập tràn trong tôi một niềm vui sướng ác nghiệt. Tôi cảm thấy nỗi sợ hãi của tên Yeerk.

Thật là sướng khi biết rằng hắn sợ.

Tôi sướng tởm cả người.

CHƯƠNG 22

Tôi có cảm giác tên Yeerk lại đang mở ký ức của tôi ra như mở một cuốn sách. Hắn đang lục lọi tìm kiếm tất cả những dạng biến hình tôi đã từng kinh qua.

Chó này. Cá này. Bọ chết này. Rồi hải âu. Cá heo. Kiến. Chó sói.

Tôi biết cái hắc đang nghĩ. Hắc có thể dùng con vật nào để thoát khỏi sự dò xét của con cú đang đậu ở bên trên? Con cú vốn nhìn xuyên màn đêm như giữa ban ngày, và nghe được những âm thanh mà không con người nào nghe được.

<Con nhỏ đó không thể ở trong lồng cú hoai,> tên Yeerk nói. <Nó cũng bị giới hạn hai tiếng đồng hồ giống như ta thôi.>

<Nhưng dĩ nhiên còn có Rachel, Marco và Ax. Mi đâu biết được có bao nhiêu đứa bọn nó đang ở đây. Mi đâu biết được bọn nó đang ở đâu và đang là con vật gì.>

<Cú thì theo dõi bọ chết được không nhỉ? Ta ngờ lắm. Hay là kiến?> tên Yeerk cười tự mãn.

<Đúng. Nhưng bọ chết thì đi được bao xa trong giới hạn hai giờ đồng hồ? Liệu có được hai chục mét không? Hay ba chục? Rồi mi cũng phải hoàn hình lại và bạn bè ta cũng chẳng khó khăn gì tìm ra mi.>

<Câm miệng!> hắc quát lên, và đã mất kiên nhẫn.

Tôi hỉ hả trước cơn giận của hắc. Nó nói lên rằng hắc đã sợ. Nó cũng nói lên một điều nữa: tôi không thể kiểm soát được tay chân mình, thậm chí không giữ nổi bộ não khỏi sự khống chế của hắc, nhưng hắc cũng không thể ngăn được những suy nghĩ của tôi. Hắc không thể ngăn được tôi nói chuyện với hắc.

Tôi có năng lực quấy rối hắc. Làm cho hắc phân tâm khi hắc cần tập trung để trốn thoát.

<Mi tưởng là mi quấy rối được ta sao?> hắc lên tiếng sau khi đọc các ý nghĩ vừa xuất hiện của tôi. <Mi tự đánh giá mình quá cao đấy.>

<Còn mi thì đánh giá bọn ta quá thấp, tên Yeerk kia. Mi tưởng mi chỉ việc biến hình là thoát khỏi đây được sao? Lầm to rồi. Và ba ngày của mi giờ đây chỉ còn chưa tới hai ngày rưỡi. Tích tắc. Tích tắc. Nghe chưa tên Yeerk. Tích tắc, tích tắc.>

<Để coi xem con cú bạn mi có kiểm chế được con sói dễ dàng như kiểm chế con chim ưng không.>

Hắc bắt đầu biến hình. Sói là một trong những dạng biến hình mà tôi rất thích. Sói không sợ sệt gì nhiều. Và bản năng của chúng cũng dễ điều khiển thôi. Chẳng giống mấy con kiến chút nào. Hay như con thần lằn cũng thế, một trong những con thú đầu tiên mà tôi biến hình.

Tôi quan sát bộ lông xám mọc ra từ cơ thể của tôi. Khuôn mặt tôi u ra, biến thành chiếc mõm dài. Đôi tai tôi trượt sang hai bên đầu, lên đến tận trên đỉnh.

<Ta thấy con cú bạn mi đang giữ khoảng cách,> tên Yeerk nói. <Ta biết thế nào cũng vậy mà.>

Hắc chồm lên, phóng nước đại. Không giống như cọp, sói là những vận động viên chạy đường dài. Chúng có thể chạy những quãng đường xa đáng kinh ngạc. Tệ hơn nữa, bộ não sói hình như có giác quan định hướng ở bên trong. Nó biết con đường nào đi sâu hơn vào rừng và con đường nào dẫn ra thành phố.

Tôi chạy xuyên cánh rừng, xuyên màn đêm tăm tối. Những áng mây thấp lơ lửng treo trên cánh rừng, chỉ để lọt những tia mờ nhạt nhất của vầng trăng.

<Một cuộc chạy lẹ làng trở về cái được cho là nền văn minh của hành tinh này, sau đó ta sẽ biến thành người, và thế là các bạn bè mi phải bó tay, hết mong ngăn chặn được ta,> tên Yeerk nói.

Tôi tự hỏi hắn đang thuyết phục ai, tôi hay là chính hắn?

<Bọn người là một lũ ngạo mạn.>

<Ngạo mạn à? Tại sao lại không? Bọn ta là một nòi giống hùng mạnh nhất dải thiên hà này. Chủ nhân của bọn Taxxon. Những kẻ chinh phục bọn Hork-Bajir, bọn Ssstam, bọn Mak. Và sắp tới sẽ là những kẻ chinh phục bọn Người.>

<Chớ tính đến loài người vội,> tôi nói. <Đó là chưa nói còn có người Andalite.>

<Bọn ta sẽ để dành lũ Andalite sau cùng,> hắn rút lên.

Tên Yeerk chợt ngừng chạy, dỏng đôi tai sói của hắn lên. Một tiếng tru rõ mồn một chợt vọng tới. Vang dội và ở cách không xa lắm, nó cất lên, ngân nga, rồi lại cất lên lần nữa trước khi vụt tắt hẵn.

Con sói thứ hai tru lên.

<Thêm một con sói nữa. Hai con,> tên Yeerk nói. Tôi cảm thấy hắn đang tiếp xúc với bộ óc của chính con sói với những bản năng đang trỗi dậy. Ý nghĩ của những tiếng tru này là gì nhỉ?

Một thông báo. Một lời cảnh báo cho những con sói khác rằng chúng đang ở đó. Chớ dại mà lấn tới, trừ phi muốn đánh nhau.

Tôi chợt hiểu ý nghĩa của tiếng tru. Tôi bật cười.

<Đây là khu vực bọn ta đã từng đến trong lốt sói,> tôi nói. <Và bọn ta đã phát hiện ra...>

<Câm ngay! Ta biết bọn mi phát hiện ra gì rồi. Đến bao giờ mi mới chịu hiểu là ta đọc được ký ức của mi chẳng kém gì mi, hả tên ngốc kia?>

<Bọn ta đã phát hiện ra một bầy sói khác. Chúng nghĩ đây là lãnh thổ của chúng,> tôi tiếp tục nói, khoái trá vì đã làm hắn khó chịu. <Còn mấy con sói mà mi nghe thấy ấy à? Đó là bạn bè của ta. Bọn nó đang gọi đàn sói kia. Lo mà chạy cho lẹ đi, tên Yeerk. Con sói đực to bự cầm đầu đàn sói kia dữ lắm đó.>

Tên Yeerk bắt đầu chạy như điên, ép cái cơ thể sói phải xả hết tốc độ và sức dẻo dai của nó.

Những thân cây tối sẫm trở thành những khối mờ ảo và loang loáng khi con sói chạy xuyên qua màn đêm, bị săn đuổi bởi tiếng tru của những con sói vốn chẳng phải là sói.

Và rồi gió đưa thoảng đến một mùi vị. Mùi vị của một con sói khác. Một con sói đực.

<Ta tin rằng đó chính là ông bạn cũ của ta đấy,> tôi nói rồi bật cười.

Tên Yeerk ngừng chạy.

Phía trước, qua những thân cây, một cặp mắt lấp lánh, vàng đục đang chăm chú nhìn con sói - tôi. Những cặp mắt khác xuất hiện. Năm con sói - năm con sói thật - đang chờ đợi con sói - tôi

dẫn lên trước.

<Giỏi thì tới luôn đi,> tôi châm chọc tên Yeerk. <Cho nó một trận thử coi. Dĩ nhiên, nó là con sói thật, con đầu đàn. Có nghĩa là nó đã từng trải qua hàng chục trận chiến và đều thắng cả. Tới luôn đi, tên Yeerk. Hãy nói với nó là bọn Yeerk tụi mi là chúa tể của ngân hà. Chắc là nó sẽ ngán mi lắm đó.>

Tôi cảm thấy sự do dự của tên Yeerk. Sự bất định của hắn.

<Có quá nhiều loài trên cái hành tinh này,> hắn nói với chính hắn. <Quá nhiều đối trọng và liên hệ. Mọi vật đều là mối của vật khác. Mọi quyền lực đều bị thách thức bởi những quyền lực khác. Mọi ưu thế đều bị san bằng bởi một vài bất cập.>

<Đúng. Trái Đất là thế đấy. Một mảnh sân thật lắm cam go.>

<Khi chiếm được hành tinh này rồi bọn ta sẽ trừ khử các giống loài. Bọn ta sẽ đơn giản hóa mọi thứ. Sự việc sẽ đơn giản hơn hẳn. Phải, sẽ đơn giản hơn rất nhiều.>

<Ta có bản tin vẫn này cho mi, tên Yeerk kia. Ta không tin bọn mi chiếm nổi hành tinh này đâu. Ta nghĩ có khi hành tinh này lại chiếm lĩnh bọn mi nữa đó.>

Ngay lúc đó, một giọng người cất lên. "Sao, chơi thế đủ chưa? Trở lại căn chòi được rồi chớ?"

Đó là Marco. Nó đi chân đất và mặc bộ đồ biến hình. Nó mới vừa là một trong đám sói đã dẫn con sói - tôi đến thẳng đàn sói thù địch.

Marco run lập cập. "Thì đó, thưa ngài Yeerk, trời lạnh làm tôi phát cóng lên đây nè. Biết ngay là mấy bộ đồ biến hình này trước sau gì cũng rắc rối mà. Cho nên nhúc nhích lẹ giùm đi. Ta trở lại căn chòi thôi."

Trong khoảnh khắc, tên Yeerk tức tối đến mức tính chồm lên Marco và xé nát cuống họng nó.

Nhưng, sừng sững phía trên Marco lại là Rachel. Nói đúng hơn là Rachel với chiếc vòi, đôi tai mỏng to đùng, và cặp ngà đồ sộ...

Marco hình như đoán được những ý nghĩ vừa thoáng qua bộ não của tên Yeerk. "Nhào vô coi. Thử làm gì đi chứ. Đàn sói ở phía trước mi. Một con voi châu Phi thiết bị, nhanh nhẹn đáng ngạc nhiên thì ở phía sau mi. Và nhiều bất ngờ khác ở trong rừng xung quanh mi. À, còn điều này nữa... Cassie đã làm ổ trong lòng của mi rồi đó. Ta nghĩ nhỏ đang hút máu mi. Nhỏ làm công việc của con bọ chét ấy mà."

Tôi chợt nhận ra sự khác nhau rất cơ bản giữa người và Yeerk.

Người sẽ vẫn chiến đấu cho dù có biết mình không thể chiến thắng. Có lẽ loài người chúng ta hơi điên điên chẳng?

Nhưng lịch sử loài người có đầy rẫy những trường hợp một khi một đám người nhỏ bé dám chống chọi với cả một quân đội. Họ có thể bị đè bẹp, nhưng dù vậy họ vẫn cứ chiến đấu...

Bọn Yeerk thì không vậy. Chúng tàn bạo. Chúng sẽ làm mọi thứ, tất cả mọi thứ, để chiến thắng. Nhưng khi tình huống trở lên vô vọng thì chúng sẽ ngừng chiến đấu. Chúng nghĩ rằng những tên Yeerk khác sẽ đảm nhận cuộc chiến thay cho chúng. Hai cách nhìn thế giới khác hẳn nhau.

<Các người là một lũ ngu,> tên Yeerk nói sau khi đọc những suy nghĩ của tôi, <Có điên mới

chiến đấu khi biết mình không thể chiến thắng.>

<Phải, đúng là ngu. Điên nữa là khác,> tôi nhất trí. <Nhưng chính vì vậy mà bọn ta sẽ chiến thắng.>

Tên Yeerk hoàn hình, trở lại với dạng người. Với hình dạng người của *tôi*.

Marco bỏ vào rừng. Rachel cũng âm ỉ tháo lui. Vài phút sau, một con cú xuất hiện để dẫn đường cho tôi trở lại căn chòi.

CHƯƠNG 23

Sáng hôm sau, xem chừng không có ai để ý, tên Yeerk lại trốn chạy lần nữa. Lần này, hắn biến thành kiến. Nhưng mới đi được chừng một mét, hắn đã đụng ngay một đám kiến thuộc một bầy khác. Khoảng bốn chục con đã tấn công hắn. Cái cơ thể kiến đang bị xâu xé thì hắn hoàn hình lại thành người.

<Đúng là một hành tinh man rợ,> hắn lầu bầu. <Bọn ta sẽ thuần hóa thế giới này khi nào chiếm xong nó.> Nhưng tôi nghĩ hắn thậm chí không còn quá tin tưởng vào điều này nữa.

Tên Yeerk bắt đầu chiếm đoạt cơ thể và tâm trí của tôi vào khoảng chín giờ sáng hôm thứ Bảy. Đến tối thứ Hai, khi mặt trời đã lặn, hắn càng lúc càng hoang mang, không thể tập trung cao độ được nữa.

Đến khi mặt trăng lên cao trên bầu trời sao giờ đây quang đãng, thì hắn đã trở nên yếu ớt vì đói. Cơ thể sên của hắn thèm khát những tia Kandrona chẳng khác gì loài người thèm thức ăn và nước uống.

Tôi cảm thấy sự ngạo mạn của hắn bay biến. Tôi cảm thấy nỗi tuyệt vọng của hắn không còn đưa các tưởng tượng đó đến những kết thúc rõ rệt nữa. Cho dù được cứu thoát, hắn cũng không còn là người hùng vĩ đại đã hủy diệt những kẻ hóa thú nữa rồi.

Hắn vẫn cố nghĩ ngợi những phương cách khôn khéo để đánh lừa các bạn tôi, nhưng hắn không bao giờ biết chắc ai đang ở trong rừng xung quanh hắn và kẻ đó đang ở trong lột con thú nào.

Hắn toan biến thành chim lần nữa, chọn cơ thể chim ưng Peregrine, ADN dĩ nhiên không bị ảnh hưởng gì bởi những vết thương mà Cassie đã gây ra cho lần biến hình trước đó. Nhưng lần này lại là giữa ban ngày, và Tobias đã hạ xuống giữa lúc con chim ưng đang biến hình nửa chừng. Nó dùng móng quắp lấy đầu con chim ưng và chỉ đơn giản giải thích rằng nếu tên Yeerk không hoàn hình ngay thì sẽ bị nó giết chết tươi.

Lần đầu tiên, tên Yeerk phá vỡ sự im lặng đối với mấy đứa kia và nói với tư cách một tên Yeerk.

<Nếu các người giết ta, thì có nghĩa các người giết luôn bạn của mình,> hắn dọa dẫm.

<Phải,> Tobias nói. <Ta biết chứ.>

<Mi không dám giết ta đâu.>

<Ngay từ đầu bọn ta đã thống nhất với nhau rằng thà là chết còn hơn trở thành một kẻ Bị mượn xác,> Tobias nói. <Nhưng dù gì đi nữa, ta cũng đâu cần thiết phải giết mi. Ta chỉ đơn giản là móc mắt mi ra thôi. Một con chim ưng mù thì đâu bay được xa.>

Tên Yeerk đành đầu hàng và hoàn hình trở lại.

Bọn tôi chờ đợi từng phút từng giờ của màn đêm trôi qua. Tên Yeerk vẫn hy vọng có một phép lạ đến cứu hắn. Nhưng cơn đói của hắn thật khủng khiếp, và mỗi giây cơn đói đó mỗi tăng lên.

<Mi tưởng mi thắng ư,> hắn nhạo báng tôi. <Mi không thắng nổi đâu. Dân bọn mi đang mù tịt trước những gì đang xảy ra. Và bọn Andalite sẽ chẳng bao giờ đến được đúng lúc.>

<Có thể lắm. Nhưng mi sẽ không có mặt ở đó để mà chứng kiến đâu,> tôi nói. <Chắc là đã bốn giờ sáng rồi đó. Còn năm tiếng nữa thôi đấy. Tích tắc, tích tắc.>

<Mi là một thằng nhóc người độc ác quá đó!>

<Ta không cho là vậy đâu, không hề.>

<Mi biết ta đang chết mà vẫn cười được à?>

<Thế mi muốn ta làm gì? Thương hại mi hả?>

Hắn cười to. <Không. Bọn ta không thương hại ai và cũng chẳng mong ai thương hại. Bọn ta là chúa tể của ngân hà. Kẻ chinh phục bọn Hork-Bajir, bọn...>

<Phải rồi, phải rồi, ta biết chứ. Vương quốc Yeerk hùng mạnh chứ gì.>

Sau câu đó đó hắn không nói năng gì với tôi một lúc lâu. Không thể nào ngủ được, hắn ngồi ỉ ra, hai mắt mở thao láo. Hắn đói quá, đói đến mức không thể nghỉ ngơi được. Cơn đói xâm nhập cả vào bộ não của hắn, làm biến dạng cả suy nghĩ của hắn.

<Thế giới của dân Yeerk bọn ta giản dị hơn hành tinh này nhiều. Giản dị và thanh lịch. Chẳng có tới một trăm loài thú. Còn Trái Đất của các người hả? Đến một triệu loài không nhỉ? Hay hơn thế nữa? Một hành tinh có đến cả triệu loài để làm gì cơ chứ?>

Tôi không trả lời. Thời gian của hắn sắp cạn kiệt. Cứ để hắn nói xem sao.

<Dân Yeerk bọn ta tiến hóa ở dạng ký sinh, chứ không phải ở dạng thú dữ. Khác với loài người bọn mi, bọn ta không giết chóc để ăn thịt. Dân ta rất hiếu hòa. Bọn ta chinh phục nhiều loài để làm xác mượn. Và qua sự tiến hóa của chúng mà bọn ta tiến hóa theo. Theo thời gian, dân Gedd đã tiến hóa. Chúng từng là một giống... một giống khỉ, ta nghĩ có thể so sánh như vậy. Bọn ta đã sống trong đầu dân Gedd cho tới khi bọn Andalite mò đến. Một số dân của bọn ta vẫn chưa có cái xác mượn nào khá hơn là đám Gedd.>

<Người Andalite thì sao?> tôi hỏi. <Điều gì đã xảy ra khi họ đến thế giới của các người?>

<Biết ngay mà. Tên Andalite kia đâu có kể cho mi chuyện của chúng, đúng không? Tiếc thật. Chuyện hay thế cơ mà. Khi nào rảnh thử hỏi tên Ax cục cưng của bọn mi coi sao. Hãy hỏi nó về câu chuyện giữa dân Andalite và dân Yeerk.>

<Có thể ta sẽ hỏi,> tôi nói. Tôi hy vọng tên Yeerk sẽ tiếp tục nói, nhưng hắn lại nín thinh.

Nhiều giờ trôi qua. Một con cú bay đi và con cú khác thế chỗ. Mặt trăng đã xuống thấp. Bình minh đang ló dạng. Tôi cảm thấy điều đó.

<Phải,> tên Yeerk nói, đọc được các ý nghĩ của tôi. <Bình minh. Chỉ còn vài giờ nữa. Aaaa!> Hắn rống lên trong cơn đau cảm lạnh. <Sự già thế. Nó đã bắt đầu.>

<Giã thế?>

<Đó là những giờ cuối cùng. Mi sẽ không thích nó đâu, dù mi còn phải học hỏi nhiều thứ, tên người kia. Mi còn phải học hỏi nhiều hơn là mi muốn... aaaaa!>

Tôi quan sát sự đau đớn của hắn từ xa xa. Tôi vốn là một tay quan sát giỏi kia mà. Nhưng tôi cũng ở đủ gần để biết hắn có cảm giác gì...

Thoạt tiên là những đợt sóng đau đớn nối tiếp nhau. Sự già chết vì đói và khát. Tất cả hòa trộn lại, chuyển thành một cơn đau...

Mặt trời bắt đầu mọc. Từ khu rừng bên ngoài, Cassie bước vào chòi. Nhỏ nhìn tôi, gật đầu. "Bắt đầu rồi hả?"

Tôi muốn trả lời nhỏ, nhưng ngay cả lúc này, giọng nói của tôi vẫn chưa thuộc về tôi.

Cassie tiến đến, ngồi xuống cạnh tôi, cạnh cả tôi lẫn hắn.

"Ax nói rằng giai đoạn này rất căng thẳng. Hãy nhớ là, mình luôn có mặt ở đây."

Nhỏ nhẹ nhàng nắm tay tôi. Tôi cảm nhận được sự tiếp xúc đó. Cả tên Yeerk cũng thế. Nhưng hắn không chối bỏ sự an ủi nho nhỏ ấy, cho dù là nó chỉ dành cho tôi chứ không phải cho hắn.

Tinh thần hắn đã suy sụp. Các suy nghĩ của hắn trở nên dễ thấy hơn với tôi. Giống như một cuộn phim lúc rõ lúc nhòe.

Tôi thấy những hình ảnh của một nơi lạ lẫm, như đang nhìn từ những con mắt của một kẻ xa lạ. Chất lỏng ở khắp xung quanh. Những hình thù hơi giống con mực, đang vọt nhanh trong chất lỏng. Bọn Yeerk. Chúng đang tắm táp trong vũng Yeerk. Đang hấp thụ những tia Kandrona.

Và có cả những hình ảnh của cái xác mượn đầu tiên. Một gã Gedd. Thế đấy, tôi nghĩ, một tên Gedd trông như thế này đây. Tôi đã thấy vài tên trên con tàu mẹ của bọn Yeerk, nhưng nào đã biết chúng là gì. Chúng hơi giống người, nhưng nhỏ bé và gù gù, những bàn chân có màng và ba ngón chân lỏng lẻo.

Tôi đã thấy thế giới theo cách nhìn của bọn Yeerk, qua mắt của dân Gedd. Thị giác thì mù mờ. Thính giác thì khá hơn. Tên Yeerk rất phấn khích khi đoạt cái xác mượn đầu tiên. Hắn chế ngự bộ não Gedd một cách dễ dàng và thô bạo, đè bẹp nó bằng trí tuệ và ý chí ưu việt của hắn.

Ký ức đó làm tôi muốn bệnh. Sự bối rối của gã Gedd. Nỗi sợ hãi của hắn. Và sự ngạo mạn đến kiêu căng của tên Yeerk.

Tôi hướng sự chú ý khỏi ký ức để trở lại với thế giới quanh tôi. Tôi ngạc nhiên nhận ra đôi tay tôi đang run rẩy. Cả chân tôi cũng đang run bần.

Cassie quàng tay qua vai tôi.

"Jake, nếu cậu nghe được mình nói, thì hãy biết rằng bây giờ đã là tám giờ. Chỉ còn một tiếng nữa thôi. Jake... tên Yeerk trong đầu cậu đang hấp hối."

"Đúng," tôi muốn nói như thế. "Hắn đang hấp hối."

CHƯƠNG 24

Sự già thế.

Khoảnh khắc lâm chung của tên Yeerk. Tôi đang quan sát hắn hấp hối.

Đã có quá nhiều chuyện xảy đến cho tôi kể từ lần đầu tiên, khi tôi thấy ông hoàng Andalite đáp xuống khu công trường. Nhiều chuyện kỳ lạ hơn đa số mọi người từng chứng kiến trong suốt cuộc đời của họ. Nhưng đây chính là điều kỳ lạ nhất. Và cũng thảm thiết nhất.

Tên Yeerk hét lên, hét lên nữa, vì đau đớn. Và những hình ảnh bắt đầu nổi lên, rõ mồn một, như thể nó chỉ mới vừa xảy ra.

Những hình ảnh về quãng đời tươi đẹp của tên Yeerk. Và cả những quãng đời tồi tệ. Những xúc cảm của hắn rất kỳ lạ, rất "vũ trụ", tôi nghĩ đó đúng là từ phải dùng. Không có một ký ức tình yêu nào. Tôi đoán rằng bọn Yeerk không biết thế nào là yêu. Nhưng chúng có sự đam mê. Niềm tự hào. Nỗi sợ. Sự hối tiếc. Đó là những thứ mà tôi có thể hiểu.

Và cùng với những ký ức của bản thân tên Yeerk, tôi bắt đầu thấy ý nghĩ của những cái xác mà hắn mượn. Gã Gedd với một cái tên mà không một người nào có thể hy vọng phát âm được. Gã chiến binh Hork-Bajir đã từng chiến đấu với tên Yeerk trong cái đầu của chính gã từng ngày từng ngày một. Gã Hork-Bajir ấy đã bị buộc phải tấn công chính đồng loại của gã, hủy diệt chính bạn bè của gã, với tư cách một tên nô lệ ngoài ý nguyện của bọn Yeerk.

Tôi nhận ra nó giống như chiếc máy tính sao chép tài liệu vào đĩa mềm. Một phần của gã Gedd và một phần của gã Hork-Bajir đã bị chuyển hướng thường trực vào tên Yeerk.

Tôi hết hồn nhận ra rằng những phần này giờ đây đang chuyển sang chính tôi.

Và rồi... đã đến những ký ức mà tôi ghê sợ nhất.

Tom.

Anh Tom đã gia nhập nhóm Chia Sẻ vì một lý do đơn giản và ngốc nghếch. Một cô gái xinh đẹp mà anh ấy thích là thành viên của nhóm này. Tom muốn tiếp cận với cô ta. Anh vui đùa với chúng mà không hề biết chút gì về sự thật. Anh chỉ quan tâm duy nhất đến cô gái.

Ảnh đã tình cờ đột nhập vào một cuộc họp kín của ban lãnh đạo nhóm. Ảnh tưởng rằng cô gái ấy đi gặp một chàng trai nào khác. Nhưng cô ta lại chính là người của chúng.

Ảnh đã bám theo cô ta, chui vào cuộc họp và thấy Visser Ba. Visser Ba trong cơ thể Andalite.

Tôi thấy những tên Mượn xác túm lấy Tom, lúc đó đang chửi bới, đấm đá dữ dội. Tôi thấy chúng trối chặt ảnh lại, lôi ảnh dọc một lối đi bí mật đến một vũng Yeerk khổng lồ dưới lòng

đất.

Tôi thấy Tom hét khi anh chợt hiểu những gì đang diễn ra. Tôi cảm thấy nỗi sợ của anh. Tôi cảm thấy cơn giận dữ của anh khi con sên Yeerk chui tọt vào tai anh và quấn mình vào bộ não của anh. Tôi cảm thấy từng ly từng tí nỗi tuyệt vọng của anh.

Và, giống như gã Gedd và gã Hork-Bajir kia, con người đó - anh trai của tôi, đã trở thành một phần của chính tôi.

Tên Yeerk đã không còn đau đớn nữa. Cơn đau đã qua đi.

Tôi mở mắt nhìn Cassie. Điều đó diễn ra hoàn toàn tự nhiên. Tôi mở mắt của mình ra. Mở bằng ý nguyện của chính tôi.

Tôi không rõ làm cách nào mà nhỏ đã hiểu, nhưng tôi đoán là nhỏ hiểu. Nhỏ khẽ gật đầu và nhìn vào mắt tôi.

Lần đầu tiên sau hơn một tiếng đồng hồ im lặng, tên Yeerk cất tiếng nói. <Thế đấy. Mi đã thắng... tên người.>

Hắn run bần. Tôi cảm thấy như vậy. Một cơn co giật thể xác. Nhãn quan của tôi thay đổi. Tôi cảm thấy... thật khó mà giải thích. Tôi cảm thấy như tôi đang nhìn qua mọi thứ. Nhìn sâu trong mọi thứ. Như tôi có thể nhìn cùng một lúc cả mặt trước, mặt sau, cả bên trên, bên dưới, lẫn bên trong mọi thứ.

Và rồi tôi thấy nó.

Một sinh vật. Hay một cỗ máy. Một sự phối hợp nào đó của cả hai. Nó không có tay. Nó ngồi yên, như không cục cựa được, trên một chiếc ngai cao hàng dặm.

Đầu của nó có một con mắt duy nhất. Con mắt ấy đảo chậm chậm... hết trái rồi sang phải.

Tôi run lên. Tôi cầu cho nó đừng nhìn về phía tôi nữa.

Nhưng nó đã thấy tôi.

Nó THẤY tôi mất rồi!

Không! KHÔNG! Tôi hét lên trong cơn khiếp nhược câm lặng. Tôi nhìn tránh đi nơi khác.

Và khi tôi mở mắt ra trở lại thì tôi chỉ còn thấy một ánh đỏ kỳ dị.

Ánh sáng ấy nhạt dần, từng chút từng chút một.

Tôi vẫn tiếp tục run.

"Mọi chuyện qua rồi, Jake à," Cassie nói.

Tôi chậm chạp giương dậy trên đôi chân. Tôi di động đôi chân của chính mình. Tôi đã kiểm soát được chính mình rồi nè!

Tôi nhìn xuống phần sàn gỗ của căn chòi.

Một con sên xám ngoét, dài chưa đầy hai tấc, đang nằm đó... bất động.

Dưới con mắt của bọn tôi, nó quăn quại, co rút, rồi tan biến vào hư không.

CHƯƠNG 25

"Jake? Con có khỏe không vậy cưng?" mẹ hỏi tôi vào tối hôm đó trong bữa ăn.

Tôi ngược nhìn lên. Tôi chợt nhận ra từ nãy giờ tôi chỉ nhìn thức ăn. Một món gì đó với mì ống và cá ngừ.

"Mẹ hỏi gì ạ?" tôi hỏi lại.

Ba mẹ tôi trao đổi nhau cái nhìn của "bạc phụ huynh lo lắng". "Thì đó, con có ăn gì đâu. Con không thích món này à?"

Tôi nhún vai. "Xin lỗi mẹ. Món này ngon lắm. Con chỉ... hơi lo ra một chút thôi mà."

Ba tôi gật đầu. "Chẳng bù với hai đêm rồi. Con ăn uống cứ y như là muốn xức cả mọi thứ trong nhà này ấy."

"Con ấy à?"

Tom nhướn mày nhìn tôi. "Cái gì, bây giờ chú lại định chối nữa hả? Đêm qua chú ngồi đây ăn liền tù tì sáu khoanh thịt gà mà lại còn luôn miệng xuýt xoa là ngon nữa chứ. Rồi chú lại chơi nguyên một ổ bánh. Ổ bánh đó dành cho cả nhà bốn người mình đó nha."

Tôi cố giấu một nụ cười. Đích thị là Ax rồi. Anh chàng Andalite này đã sắm vai tôi suốt ba ngày cứ cách quãng sau mỗi hai tiếng. Cứ dính đến thức ăn là Ax cực kỳ nguy hiểm. Cảm giác mùi vị vẫn còn làm cho ảnh ngây ngất. Khi ảnh ở dạng người thì chớ có dại mà xen vào giữa ảnh và thanh sôcôla. Hay là bánh cũng vậy.

"Chú đúng là một con heo phàm ăn," Tom nói. "Thịt gà nè. Bắp nè. Khoai tây nè. Cái hồi chú làm nhảm 'Khoai tây. Ấy. Tây.' anh cứ nghĩ chú phát rồ ấy chứ."

Và mi có nghi ngờ gì không, hả tên Yeerk?

Tôi nghĩ khi nhìn anh trai tôi. Một tên Yeerk mới đang ở trong đầu của Tom. Lại một tên "chúa tể ngân hà" ngạo mạn khác.

Anh của tôi bị kẹt trong một góc nhỏ của chính bộ não mình, vẫn thấy và cảm nhận thật đấy, nhưng bất lực không làm được việc gì. Tôi biết quá rõ mà.

Đêm đó, tôi không ngủ được nhiều. Tôi không muốn những giấc mơ ập tới. Tôi sợ cơn ác mộng khủng khiếp về con mắt. Con mắt đã lom lom nhìn tôi từ một thiên hà khác.

Nhưng giấc mơ duy nhất tới lại là một giấc mơ quen thuộc.

Tôi là con cọp. Anh tôi là con mồi. Nhưng, đến đoạn cuối, tôi lại là anh tôi, và anh tôi là tôi.

Về tin tức thì đêm hôm đó có một bản tin nhỏ về vụ đóng cửa cái bệnh viện mới. Không một lời giải thích nào. Nhưng tôi biết điều gì đã diễn ra. Bọn Yeerk biết rằng kế hoạch của chúng đã bị lộ. Chúng hiểu rằng bọn tôi đã dò ra kế hoạch đó.

Bọn tôi đã chơi cho chúng một vở đau điếng.

Nhưng tôi cũng hiểu rằng chẳng nên mừng gì vội. Visser Ba sẽ càng quyết tâm ngăn chặn bọn tôi hơn bao giờ hết.

Ngày hôm sau, tôi đã có một hành động nguy hiểm. Marco cứ lái nhái nói với tôi rằng làm vậy thật là ngu. Nhưng nó cũng chả phản bác gì nhiều lắm. Nó đã thông cảm với tôi.

Bọn tôi hội nhau ở kho thóc nhà Cassie. Và tôi đã dùng điện thoại di động của ba nhỏ để gọi về nhà cho Tom. Trước khi gọi, tôi biến hình một nửa thành sói. Chỉ vừa đủ để tạo ra một ít biến đổi.

Vừa đủ để thay đổi hình thù cái miệng, cái lưỡi và cuống họng của tôi. Nhờ vậy mà giọng của tôi nghe rất khác.

Tom nhắc ống nghe lên sau tiếng reng thứ ba. "Tôi nghe đây?"

"Tôi có lời nhắn này," tôi nói bằng một giọng vừa nặng, vừa méo mó, chẳng giống tí nào giọng của tôi.

"Lời nhắn gì ạ?" Tom hỏi.

"Đừng đầu hàng nhé Tom. Chớ bao giờ đầu hàng."

Tôi gác máy trước khi ảnh kịp nói gì.

"Anh nghĩ là Tom... anh Tom thật... nghe được cú điện đó sao?" Rachel thắc mắc.

"Ảnh nghe được mà," tôi đáp.

Tôi tự hỏi không biết ảnh có đủ sức mạnh để cầm cự hay không.

Nhưng tôi đã biết câu trả lời. Thì đó, một phần của anh tôi giờ đây đã nằm trong bộ não của chính tôi. Cùng với gã Hork-Bajir đã chết từ lâu và một gã Gedd với bộ não đơn sơ. Và, đúng vậy, cả một phần của tên Yeerk với những giấc mơ vinh quang.

Marco nở nụ cười châm chọc bất hủ của nó. "Có thật không đó? Bọn mình liệu có thắng nổi không?"

"Hành tinh này rất phức tạp, Marco ạ. Tớ nghe hắc nói vậy đó. Và đây là một thế giới rất kỳ lạ. Mọi thứ đều có thể xảy ra..."

HẾT TẬP 6

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>